VIEŢILE ANTERIOARE ALE SPIRITULUI

Autor: **NINA PETRE**

Volumul 4

Esenţa vieţii: ***destinul, karma, spiritul***

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2017

MĂRTURII DESPRE KARMĂ, DESTIN, REÎNCARNARE

Continuarea prezentării extinse a studiilor de caz din volumele 1, 2 şi 3

Metoda mea de cercetare a vieţilor anterioare se bazează pe binecunoscutele capacităţi parapsihice – clarviziunea şi telepatia -, pe care le-am verificat lucrând cu mii de spirite şi clienţi, timp de 16 ani. Redau mai jos o parte dintre rezultatele muncii mele de cercetare, completate cu reacţiile celor care au beneficiat de studiul karmic realizat de mine. Se poate observa cu uşurinţă puternica legătură spirituală dintre omul de astăzi şi încarnările anterioare ale spiritului său. Impactul trecutului spiritual asupra fiecărui om este incontestabil. Dacă fiecare individ ar putea să afle aspecte din vieţile sale anterioare, ar reuşi cu siguranţă să îşi organizeze viaţa actuală într-un mod mult mai agreabil pentru el. În felul acesta, prezentul nu ar mai deveni copleşitor prin problemele pe care le pune zilnic în faţa fiecăruia dintre noi.

NINA PETRE

Sunt prezentate vieţile antecesorilor spirituali (în ordine inversă cronologică, cu elemente istorice), precum şi reacţiile destinatarilor.

Lista studiilor de caz (volumul 4):

De-a lungul timpului, am publicat studiile vieţilor anterioare ale spiritelor unor persoane din România în patru volume (inclusiv cel de faţă), după cum urmează (s-au folosit pseudonime):

	VIEŢILE ANTERIOARE numerotate invers cronologic			
Studii de caz	Volumul 1	Volumul 2	Volumul 3	Volumul 4 (curent)
ACUM				1 – 9
AGATHA			1 – 2	
ALEXANDRA				1 – 12
ANCA-ELENA		1 – 8		
ANCA	1 – 3			
ANDREEA	1 – 2			
CLARA	1	2 – 3		
CLAUDINA			1 – 4	
CORBEC		1 – 6	7 – 11	12 – 16
DANIEL	1 – 4			
DORINA	1 – 3	4 – 10	11 – 24	25 – 27
ELENA	1 – 13	14 – 15	16 – 23	24 – 39
ELY	1 – 3			
ERIKA	1 – 4	5 – 12		
GIULIA	1 – 6			
ILINCA	1 – 2	3 – 12		
LIZA			1 – 7	
MAGDA	1 – 3		4	
MARIA			1 – 3	
MIA				1 – 3
NICOLETA	1 – 2			
REBEKKA	1			
SABINA VISU			1	
SIMONA	1 – 2			
SORIN	1 – 9	10 – 20	21 – 25	
ZOE			1 – 7	
Total cazuri	58	54	57	48

ACUM

Prezentare

Tânărul care şi-a ales pseudonimul **ACUM** lucrează în sistemul medical italian. Preocupat de evoluţia spirituală, citeşte enorm, în afara programului de la serviciu. Pasionat de terapiile alternative, a urmat cursuri de masaj somatic, Reiki Usui, Karuna Reiki, Munay Ki (şamanism), Shamballa, Seikim Reiki, Vindecare reconectivă, terapie cu îngeri, Pranic Healing. Ajută cu toată inima pe oricine îi cere sprijinul.

Nina Petre
11 octombrie 2016
Bucureşti

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Issos Keriakis (1875-1938)
- Tinda Lauri (1801-1854)
- Karl Lager (1713-1778)
- Rakdo (1619-1680)
- Xel (1522-1577)
- Rork O'Nardy (1412-1471)
- Annuke (1331-1372)
- Yussouf (1211-1268)
- Alexandros (1113-1170)

Episodul 1 - ISSOS

Episodul spiritual nr.1 îl are ca erou pe grecul ISSOS KERIAKIS, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1875-1938. ISSOS s-a născut în oraşul Salonic (Thessaloniki), port la golful Salonic, a cărui apă provine din Marea Egee.

Soţii Kiros şi Adnada Keriakis aveau doi băieţi. ISSOS era cu 5 ani mai tânăr decât Markos. Kiros muncea ca marinar pe un vas comercial grecesc împreună cu fiul mai mare, Markos. Cei doi băieţi au urmat doar anii de şcoala generală în Salonic. La 16 ani, ISSOS şi-a început viaţa de marinar pe micul vapor alături de tatăl şi fratele său.

Ţara lor, Grecia, devenise independentă faţă de Imperiul Otoman în anul 1822. În 1832, a fost proclamată regat independent cu monarhie ereditară. Primul rege a fost Otto (Friederich Ludwig), aparţinând dinastiei de Bavaria, care a domnit între anii 1833-1862. În Primul Război Mondial, Grecia s-a alăturat ţărilor Antantei, începând cu anul 1917.

În perioada vieţii eroului nostru, Grecia a trecut din forma de monarhie în cea de republică, iar din aceasta a revenit la monarhie, regii săi aparţinând dinastiei de Glücksburg. Regele George (Giorgios) I a domnit în perioada 1863-1913. I-a urmat la tron regele Constantin (Konstantinos) I, prima oară între anii 1913-1917. Au urmat: Alexandru (Alexandros) între 1917-1920; Constantin, a doua oară (1920-1922); George II, prima oară (1922-1923).

În 18 decembrie 1923, regele George II a fost obligat să părăsească ţara, sub presiunea unei junte militare. La 25 martie 1924, Grecia s-a proclamat republică. La 3 noiembrie 1935, a fost reinstalată monarhia. În 24 noiembrie 1935, regele George II a revenit din Marea Britanie. Şi-a încheiat domnia în anul 1947. În urma loviturii de stat militare din 10 octombrie 1935, generalul Ioannis Metaxas a instituit propriul său regim dictatorial fascist între 1936 şi 1941.

Pe ISSOS Keriakis l-au afectat puternic schimbările politice şi tensiunile sociale din ţara sa, mai ales spre sfârşitul vieţii.

La 21 de ani, s-a căsătorit cu Akila Maneirou, o fată de 17 ani pe care o iubea de mai multă vreme. Akila i-a dăruit o fetiţă, Matilda, pe care a născut-o la 20 de ani. Pe Teris, primul băiat, l-a adus pe lume la 18 ani. Arkos, fiul cel mic, a sosit în familie când Teris avea 9 ani. Copiii au crescut alături de mama lor şi cele două bunici, Adnada şi Elefteria (mama Akilei), tatăl sosind rareori acasă, în scurte concedii. În 1923, a

murit bunicul Kiros, bolnav de ficat, din cauza consumului excesiv de rom.

ISSOS împlinise 48 de ani, se simţea obosit de navigaţie, iar pierderea tatălui, pe care îl iubise enorm, l-a determinat să renunţe la munca pe vapor. Matilda şi Teris îşi aveau propriile familii, iar Arkos împlinise 17 ani. Băiatul muncea la magazinul fratelui Teris, visând să îşi deschidă o afacere comercială pe cont propriu. Soţul Matildei lucra ca mecanic la şantierul naval. Inimosul Nikos îşi iubea mult socrul, admirându-l pentru puterea lui de a fi muncit pe mare timp de 32 de ani. La îndemnul său, ISSOS a renunţat la navigaţie, acceptând postul de administrator al şantierului naval.

În 9 mai 1936, a participat la greva generală a muncitorilor din Salonic, mişcarea revendicativă fiind reprimată de Poliţie. Printre cei anchetaţi şi torturaţi în beciul Poliţiei s-a aflat şi ISSOS Keriakis. Eliberat după o săptămână, a avut nevoie de multe îngrijiri medicale. A mai trăit 2 ani, chinuindu-se să supravieţuiască bolnav, fără serviciu, nevoit să ia medicamente pentru care nu avea bani. L-au ajutat copiii lui atât cât le-a stat în puteri. Nici ei nu prea erau bogaţi. Akila, ajunsă de nevoie soră medicală, şi-a îngrijit soţul cu mult devotament, aşteptând de la o zi la alta să se simtă mai bine.

Soarta lui ISSOS nu a vrut să fie aşa. În noiembrie 1938, bolnavul s-a stins din viaţă, inima sa nemaireuşind să reziste durerilor trupului. În urma torturilor îndurate la 61 de ani, ISSOS rămăsese bolnav cu ficatul, inima, stomacul, pancreasul şi plămânii. În timpul revoltei de stradă, un anarhist îl înjunghiase în plămânul stâng. Anchetatorii i-au dat drumul acasă, fiindcă nu doreau ca el să moară în închisoare.

Nina Petre
4 iulie 2016

COMENTARIUL LUI ACUM

„Am recitit scrisoarea despre Issos şi m-a impresionat viaţa destul de singuratică pe care a trăit-o (26 de ani pe mare), similară cu a mea: trăiesc singur de la 18 ani şi m-am obişnuit cu singurătatea.

A muncit începând de la 16 ani, la fel şi eu, făurindu-şi destinul cu mâinile sale.

(Un călugăr cu har m-a întrebat dacă sunt marinar şi i-am răspuns că nu sunt, dar se pare că am multe asemănări cu viaţa unui marinar în această întrupare şi găsesc puncte în comun cu Issos.)

E trist că ataşamentele omeneşti de putere, bani, poziţie socială, mai bine zis tot ce hrăneşte Ego-ul nostru fantomatic, toate lucruri efemere, ca şi personajele pe care le interpretăm în această întrupare, ne despart de Esenţă /Dumnezeu/Conştiinţă.

Observând gândurile, sentimentele, acţiunile şi viaţa care se desfăşoară, putem găsi Sursa a ce suntem şi poate putem înceta căutarea a ceea ce numim Acasă.

Am avut contacte cu diferite entităţi şi simt prezenţa altor dimensiuni, mai ales când mă pun la rugăciune, percep diferite forme energetice şi mă transpun în altă dimensiune.

Unele entităţi s-au prezentat pline de iubire, altele au dorit să intre în corpul meu fără permisiune şi forţând nota, mai ales în timpul somnului, când eşti mai vulnerabil, iar aceste evenimente m-au făcut să fiu mai precaut şi să caut puterea în interior, să îmi înfrunt frica de necunoscut şi de nevăzut. Din toate am învăţat."

ACUM
4 august 2016
Italia

Episodul 2 - TINEDA

Episodul spiritual nr.2 o are ca eroină pe argentinianca TINEDA LAURI, a cărei viaţa s-a desfăşurat între anii 1801-1854 (secolul 19). TINEDA s-a născut în Buenos Aires, port la Oceanul Atlantic, situat pe ţărmul estuarului La Plata, oraşul fiind actuala capitală a Republicii Argentina.

Buenos Aires, localitate fondată în anul 1536 de către spaniolul P. de Mendoza la vărsarea fluviului Rio de la Plata, s-a transformat în scurt timp într-un adevărat oraş colonial. Sediu al Episcopatului începând cu anul 1620 şi ajuns capitala viceregatului Rio de la Plata în 1776, Buenos Aires s-a dezvoltat datorită libertăţii de a face comerţ cu Spania. A constituit punctul de referinţă în lupta pentru independenţă începută în anul 1810. După mai mulţi ani de separare ca stat autonom, în 1869 a intrat în Federaţia Provinciilor Unite din Rio de la Plata. În 1880, Buenos Aires a devenit capitala Argentinei.

Mişcarea de eliberare naţională de sub dominaţia spaniolă, izbucnită la 25 mai 1810 (denumită Revoluţia din Mai) a culminat la 9 iulie 1816 cu proclamarea independenţei Provinciilor Unite Rio de la Plata, la intrarea

revoluţionarului Jose de San Martin. Prin Constituţia din 1826, ţara a primit numele de Republica Federativă Argentina (Ţara Argintului). Deceniile următoare au fost marcate de antagonismul dintre conservatorii federalişti (îndeosebi marii proprietari funciari) şi liberalii unitarişti (reprezentanţii cercurilor burghezo-comerciale), manifestat prin războaie civile, încheiate cu victoria dictatorului Juan Manuel de Rosas în 1835.

În perioada vieţii eroinei noastre, TINEDA, Argentina a participat la războiul împotriva Braziliei (1825-1828) şi la marele război împotriva Uruguayului (1838-1852), fiind învinsă în ambele conflagraţii. Luptele interne pentru puterea în Stat şi cele externe, prin care s-a urmărit cucerirea Uruguayului, au aruncat ţara într-un haos naţional, perturbând activitatea economică şi aducând populaţia la un nivel accentuat de sărăcie. În această nefericită ţară a trăit TINEDA timp de 53 de ani.

Soţii Jose şi Auria Lauri aveau două fete. TINEDA era cu doi ani mai tânără decât Maddalena. Deşi foarte ocupaţi cu activitatea lor comercială necesară supravieţuirii întregii familii, cei doi părinţi şi-au trimis fetele la şcoala generală patronată de parohia catolică, lăsându-le să înveţe carte până la 14 ani. După absolvire, le-au luat ca vânzătoare în magazinul lor, unde se puteau găsi mărfuri de strictă necesitate în orice gospodărie. Jose alerga zi de zi în căutare de marfă, având numeroşi prieteni în rândul marinarilor care coborau în port, dar şi în satele indienilor de etnie chona, răspândite în afara oraşului.

Cunoştea bine familia felcerului indian Karedu, a cărui dugheană se afla în apropierea magazinului său. Părinţii lui Karedu îşi părăsiseră gospodăria de la ţară pentru a locui în oraş cu fiul lor, ajutându-l în munca lui de felcer. Karedu tundea şi rădea bărbaţii, le făcea frecţii cu soluţii frumos mirositoare, le recomanda leacuri naturale pentru diverse boli, trimiţându-i la vecinul său, Jose, pentru a cumpăra ierburi de leac, alifii, siropuri, pietricele colorate care alungau duhurile rele.

TINEDA şi sora ei, călătorind cu Jose prin satele indienilor, au învăţat cât le-a fost îngăduit din practicile lor vindecătoare. Felcerul Karedu, ajuns la 21 de ani, pusese ochii pe frumoasa şi deşteapta TINEDA, dorind să şi-o ia de nevastă. Fiind acceptat, nunta s-a făcut repede, cu toate că mireasa avea doar 16 ani. Sora ei mai mare, Maddalena, s-a măritat în anul următor, mirele fiind un văr al inimosului Karedu.

Până la 19 ani, când a devenit mamă, TINEDA şi-a ajutat zilnic soţul în munca lui de îngrijire a clienţilor. El îi amenajase un cabinet modest

într-o cameră alăturată celei în care lucra, ambele aflându-se la parterul propriei case. În odăile de la etaj, locuiau ei şi părinţii lui Karedu. TINEDA simţea o chemare deosebită spre munca de tămăduitor. Ştiinţa ei străveche, primită în mare taină de la vindecătoarele chona, trebuia folosită pentru ajutorarea populaţiei sărace din Buenos Aires. Oamenii nevoiaşi nu aveau bani pentru a se trata la medicii sosiţi din Europa şi nici pentru a-şi cumpăra medicamentele scumpe recomandate de ei.

După naşterea lui Genunio, la 19 ani, a urmat cea a lui Arrado, la 24 de ani. Băiatul cel mic avea 2 anişori când familia s-a mărit cu micuţa Mireda, o fetiţă superbă, ce semăna uimitor cu mama ei. Între cele trei naşteri, TINEDA s-a ocupat şi de tratamente, copiii fiind bine îngrijiţi de mama Auria. Copiii crescând, au fost trimişi la şcoală. Mireda s-a căsătorit la 15 ani cu medicul Augusto Savi, un bărbat de 27 ani căruia îi murise nevasta, din cauza unei pierderi de sarcină. Au avut împreună cinci copii. Cei doi băieţi, Arrado şi Genunio, s-au angrenat cu pasiune în comerţul bunicilor Jose şi Auria, dezvoltând reţeaua de procurare şi vânzare a mărfurilor.

TINEDA s-a ocupat de năpăstuiţii oraşului până la 51 de ani, când s-a îmbolnăvit de tuberculoză. Boala fusese adusă în oraş de marinari şi de sclavii transportaţi în condiţii mizere. TINEDA credea că va putea învinge cumplita maladie cu toată ştiinţa şi experienţa ei de aproape o viaţă. Din nefericire pentru ea şi pentru pacienţi, această boală nu existase în lumea amerindienilor până la sosirea cuceritorilor spanioli. Prin urmare, bătrânii vraci nu cunoşteau metode eficiente pentru vindecarea ei. Atât în rândul triburilor de indieni, cât şi în oraşele argentiniene, tuberculoza făcea ravagii, ucigând un număr mare de locuitori. TINEDA s-a stins din viaţă la doar 53 de ani, tuberculoza transformând-o într-o umbră a femeii voinice de altădată.

Nina Petre
11 august 2016

COMENTARIUL LUI ACUM

„Îţi mulţumesc pentru acest episod spiritual minunat.

La fel ca şi Tineda, şi eu doresc să ajut cu tot ce pot pe cei în suferinţă şi pe cei ce caută explicaţii pentru evenimentele vieţii.

Am făcut un curs Munay-Ki de şamanism, şi e cel predat pe linia lui Alberto Villoldo, iar una dintre cărţile sale o am acasă împreună cu un CD muzical amerindian.

Cred că frica şi necunoaşterea sau frica de necunoscut ne separă unii de alţii şi de Dumnezeu, şi unicul mod de a cunoaşte oameni, lumi, dimensiuni şi chiar ceea ce am numit noi „Dumnezeu” e de a ne deschide şi asculta şi alte puncte de vedere şi chiar de a renunţa la tot ce ni s-a spus că suntem (de către părinţi, profesori, societate).

Cred că în fiecare zi te confrunţi cu necunoaşterea omenească şi cu atitudinea oamenilor faţă de ceea ce nu înţeleg (spirite, viaţă, moarte, reîncarnare) nu e aşa?

Şi această necunoaştere e de fapt necunoaştere de Sine sau lipsa conştiinţei de Sine.

Iar oamenii interpretează roluri într-o piesă fără să îşi dea seama că sunt de fapt actorii şi nu personajele interpretate cu toată povestea lor în spate.

Şi eu caut răspunsuri la întrebările vieţii (cine sunt, ce am venit să fac aici, care e rostul vieţii etc) iar ele au venit şi vin pe diferite căi. Am venit să arăt oamenilor scânteia de dumnezeire ce se află în ei şi doresc să o aprind cât mai mult şi în mine şi în oameni.

Am întrebat un Spirit Înalt care sunt limitele omeneşti şi mi-a răspuns că nu sunt limite la ce putem să fim sau să devenim, unicele limite sunt credinţele noastre şi barierele pe care noi sau societatea ni le-a pus.

Aşa că dau la o parte tot ce mi s-a zis vreodată şi aflu ce sunt eu fără toate etichetele şi fără gândurile minţii.

Dacă sufletul/spiritul e nemuritor, ce pot să risc în căutarea Dumnezeului?

Dar ce pot să câştig ? 😃 Totul .”

ACUM
13 august 2016
Italia

Episodul 3 - KARL

Episodul spiritual nr.3 îl are ca erou pe KARL LAGER, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1713-1778 (secolul 18). S-a născut în oraşul Salzburg, localitate din vestul Austriei, situată în apropierea graniţei cu Germania. Soţii Lager, Rudrig şi Diane, îl aveau numai pe KARL. Avocat de mare succes, Rudrig servea interesele familiilor bogate din Salzburg,

fiind bine retribuit. Averea lui şi a soţiei sporea anual, ambii părinţi gândindu-se în mod obsesiv la viitorul unicului copil.

Diane îl născuse pe KARL cu un handicap fizic: piciorul stâng mai scurt cu 4 cm decât dreptul. Cu toate că purta o gheată cu talpa groasă, KARL mergea greu, având uneori dureri la coloana vertebrală. A urmat cursurile şcolii generale şi ale unui liceu de băieţi din oraşul său. Neputând să meargă la studii înalte, din cauza infirmităţii sale, şi-a dorit să ajungă notar, pentru a-şi ajuta propriul tată în activitatea lui.

Avea 19 ani când Rudrig l-a dus în cabinetul bătrânului notar Dietrich Rannet, bunul său prieten, acesta acceptând să îl şcolarizeze la locul de muncă. Ajuns funcţionar, apoi ajutor de notar, tânărul KARL s-a dovedit a avea un caracter frumos, o bună educaţie primită în familie şi o puternică dorinţă de a ajunge om bine realizat din toate punctele de vedere.

De-a lungul vieţii lui KARL, Austria a cunoscut o bună dezvoltare economică şi socială, cu toate că împăraţii săi au purtat războaie grele şi costisitoare. Între anii 1711-1740, a domnit Carol VI, rege al Ungariei, rege de Napoli, duce de Milano, duce de Mantova, rege al Boemiei, rege al Siciliei, duce de Parma-Piacenza şi împărat al Austriei. I-a urmat la tron fiica sa, Maria Tereza (Terezia, Theresia) în perioada 1740-1780, regină a Ungariei, a Boemiei, ducesă de Mantova, de Parma-Piacenza şi împărătească a Austriei. Carol VI a pus bazele dezvoltării maxime a statului austriac prin măsuri de tip financiar şi economic. Domnia Mariei Tereza a început cu o perioadă de reforme iluministe menite să centralizeze puterea şi să îmbunătăţească condiţiile de viaţă ale supuşilor, măsuri pentru instruirea poporului şi eliminarea unor impozite.

Condiţiile favorabile asigurate de Cancelaria Imperială le-au permis şi locuitorilor din Salzburg să trăiască în mod civilizat, chiar dacă nu erau cu toţii bogaţi.

Bătrânul Dietrich Rannet i-a oferit lui KARL atestatul de notar când ucenicul său împlinise 30 de ani. După două luni de la primirea preţioasei diplome, KARL şi-a deschis propriul cabinet notarial, luând-o ca secretară pe una dintre funcţionarele lui Dietrich. Liane Rased ajunsese prietena lui KARL în urmă cu un an, la scurtă vreme după angajare.

În anul 1745, KARL avea 32 de ani, iar iubita lui, 20. S-au căsătorit, iar după 4 ani, Liane a născut-o pe micuţa Marianna, unicul lor copil şi cea mai importantă motivaţie de a trăi mai departe. Dacă Liane era

sănătoasă şi fericită, KARL nu se afla în aceeaşi situaţie. Ziua muncea mult, având clienţi suficienţi, iar noaptea până spre ziua citea în biroul din casă, neputând să adoarmă uşor. Din cauza piciorului prea scurt şi a ghetei grele, coloana începuse să i se deformeze, provocându-i dureri mari, mai ales când vremea era umedă şi rece.

Liane muncea la serviciu ca secretară, iar acasă, ca mamă şi infirmieră. Un medic o învăţase să îi maseze soţului piciorul şi coloana. Mai mult chiar, era la curent cu toate recomandările medicale şi medicamentele potrivite lui KARL, aflate de la medici şi din revistele medicale care ajungeau până la ea.

Marianna a crescut cu ajutorul celor două bunici, Diane şi Ruth. Tatăl Lianei murise într-un accident de trăsură înainte de căsătoria ei. După absolvirea anilor de pension, Marianna a acceptat să devină soţia tânărului medic Christian Sanne, unul dintre cei care îl îngrijeau pe tatăl ei. Cei doi copii născuţi de ea, o fetiţă şi un băieţel, au devenit comorile bunicilor, îndulcindu-le bătrâneţea.

KARL a lucrat în cabinetul său până la 60 de ani, retrăgându-se după aceea în izolarea casei sale. Abia mai reuşea să meargă, devenise depresiv, îşi dorea să moară mai repede pentru a scăpa de chinurile trupului. Cei doi medici care îl îngrijeau începuseră să îi prescrie un sirop narcotic puternic, preparat din opium. Pe jumătate amorţit în felul acesta, nefericitul KARL a trăit până la 65 de ani. Şi-a presimţit obştescul sfârşit cu o lună înainte, când i-a cerut soţiei să îi prezinte starea averii lor. A închis ochii bucuros că le lăsase celor două fiinţe atât de dragi, soţia şi fiica, o moştenire frumoasă, rodul muncii lui de 41 de ani.

Nina Petre
25 august 2016

COMENTARIUL LUI ACUM

„Foarte interesantă experienţa trăită de Karl; cred că multe persoane speră sau cred că au fost întrupate în celebrităţi istorice, dar simt că orice viaţă e o aventură a Spiritului care experimentează realitatea din diferite puncte de vedere şi toate sunt piese importante în experienţa şi creşterea spiritului.

Cu fiecare episod pe care îl primesc de la tine, simt că mă iniţiez sau mă adâncesc într-o cunoaştere profundă a Sinelui şi a perspectivei vieţii acesteia şi îţi mulţumesc pentru toate darurile şi prezenţa energetică şi informaţională.

Am avut dintotdeauna această credinţă că voi şti când voi părăsi acest plan şi cred că toată viaţa învăţăm cum e cu marea trecere (viaţă-moarte) şi o experimentam în fiecare seară când adormim; ca în poezia lui Eminescu „**Nu credeam să-nvăţ a muri vreodată**".

Nu credeam să-nvăţ a muri vrodată
Pururi tânăr, înfăşurat în manta-mi,
Ochii mei nălţam visători la steaua
Singurătăţii.

Când deodată tu răsărişi în cale-mi,
Suferinţă tu, dureros de dulce...
Pân-în fund băui voluptatea morţii
Ne'ndurătoare.

Jalnic ard de viu chinuit ca Nessus.
Ori ca Hercul înveninat de haina-i;
Focul meu a-l stinge nu pot cu toate
Apele mării.

De-al meu propriu vis, mistuit mă vaiet,
Pe-al meu propriu rug, mă topesc în flăcări...
Pot să mai re'nviu luminos din el ca
Pasărea Phoenix?

Piară-mi ochii turburători din cale,
Vino iar în sân, nepăsare tristă;
Ca să pot muri liniştit, pe mine
Mie redă-mă!

Mihai Eminescu, 1883

E adevărat, caut să învăţ şi să înţeleg mecanica vieţii, ce sunt bolile sau dezechilibrele fizice, care e starea de echilibru, observ şi studiez comportamentul omenesc, tot universul omului şi tot ce există văzut, nevăzut, creat sau nu.

Simt că prietenul meu Karl făcea multe călătorii conştiente afară din corp şi acestea îmi lipsesc, chiar dacă am încercat câteva tehnici şi am avut câteva episoade, se pare că mai am de lucru încă până la a stăpâni o tehnică de călătorie în afară (sau înăuntru)..."

ACUM
25 august 2016
Italia

Episodul 4 - RAKDO

Episodul spiritual nr.4 îl are ca erou pe RAKDO, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1619-1680 (secolul 17). RAKDO s-a născut în localitatea La Victoria, situată la sud-vest de Caracas, în apropierea ţărmului Marii Caraibilor.

Ţara lui, descoperită de navigatorul Cristofor Columb în august 1498, a fost explorată de spaniolul Alonso de Hojeda. Acesta i-a dat numele de „Mica Veneţie”, inspirat fiind de construcţiile lacustre ale triburilor amerindiene care trăiau în apropierea Golfului Maracaibo. Construcţiile respective îi aminteau de oraşul dogilor, Veneţia.

Fondarea oraşului Caracas, în 1567, a dat un nou impuls colonizării hispanice. Autorităţile coloniale spaniole au adus pe plantaţiile de trestie de zahăr şi arbore de cafea, începând cu a doua jumătate a secolului 16, sclavi negri din Africa. Astăzi, majoritatea populaţiei din Venezuela este alcătuită din mulatri şi metişi. În perioada vieţii lui RAKDO, ţara lui era inclusă în Viceregatul Peru.

Tatăl său, Gorno, indian de etnie arawak, era cetăţean liber, căsătorit cu negresa Oyame. Aceasta, provenind din părinţi africani, sclavi pe o plantaţie de trestie de zahăr, fusese cumpărată de negustorul Gorno din dorinţa de a se căsători cu ea. Înainte de căsătorie, au acceptat creştinarea, fiind botezaţi şi cununaţi în religia catolică. Veniturile familiei erau modeste, cei doi soţi trăind din confecţionarea şi vânzarea pălăriilor şi sandalelor în La Victoria.

Oyame născuse şapte copii. Patru dintre ei, o fetiţă şi trei băieţi, s-au stins la vârste mici, fiind infectaţi cu malarie şi tifos. Vindecătoarea Rono, sora mamei Oyame, nu le-a putut salva viaţa, cu toate practicile ei străvechi africane. Au supravieţuit trei băieţi. RAKDO, mijlociul, avea cu 4 ani mai puţin decât Rumdo şi cu 6 ani mai mult decât Kerek. Cei trei fraţi au fost trimişi la şcoala catolică din cartierul lor. Acesta era o suburbie a oraşului La Victoria, locuită de oameni de condiţie modestă, indieni, albi, metişi, mulatri, care supravieţuiau din munca lor sau trudeau la diverşi patroni.

Copiii lui Gorno erau metişi, originea şi culoarea pielii reprezentând un mare handicap în calea viitorului pe care şi-l doreau. Gorno şi Oyame, oameni cu mintea limpede, au cerut să fie creştinaţi spre a le da propriilor copii o şansă în plus de a-şi găsi mijloace de trai în condiţiile stăpânirii spaniole. Rumdo, fiul cel mare, a intrat ucenic la un croitor, învăţând meseria din care a trăit toată viaţa. Kerek, fiul cel mic, a plecat

pe mare ca lucrător pe o corabie spaniolă, echipajul ocupându-se în principal cu pirateria.

RAKDO moştenise harul de vindecător din neamul african al mamei Oyame, ajutând-o pe mătuşa Rono la culesul plantelor în pădurile din sudul oraşului, prepararea lor pentru tratamente şi folosirea conform indicaţiilor vindecătoarei. La 16 ani, i-a devenit coleg de muncă. Rono l-a desemnat drept succesorul ei în practica vindecărilor, fiind văduvă şi neavând copii cărora să le lase moştenire meseria ei. În decurs de 4 ani, RAKDO a învăţat aproape toate metodele terapeutice ale mătuşii. Aceasta i-a dat în mare taină secretul invocării spiritelor vindecătoare după ce împlinise 20 de ani.

La 22 de ani, l-a considerat suficient de matur şi puternic pentru a-l învăţa să scoată duhurile bolilor din trupul celor suferinzi. RAKDO, obişnuit să şi-i cheme în ajutor pe Isus şi Fecioara Maria, ca un bun catolic ce era, s-a străduit să „împrietenească” duhurile vindecătoare ale băştinaşilor cu spiritele înalte ale religiei catolice. Fără să fi aflat vreodată, în multe zone locuite din Marea Caraibilor, indigenii terapeuţi făceau la fel.

Căsătorit la 27 de ani cu spaniola Ricarda Vecas, o fetiţă de 15 ani care fugise de la părinţi pentru a se mărita cu el, au avut împreună patru copii. Anuria a fost născută de mama ei la 18 ani. Lionela era cu 3 ani mai mică decât Anuria. Primul băiat, Teugo, a fost născut de Ricarda la 26 de ani. Aurio, ultimul copil, a sosit după 4 ani de la naşterea lui Teugo. Dintre cei patru fraţi, doar cel mic, Aurio, a moştenit harul şi chemarea spre vindecări a tatălui.

Ricarda s-a maturizat prin muncă epuizantă, ocupându-se de copii şi gospodărie, iar în puţinele ore disponibile îşi ajuta bărbatul în odăiţa de lângă casa unde făcea tratamentele. Părinţii Ricardei nu mai voiau să o vadă, însă îi trimiteau periodic sume de bani pentru binele nepoţilor. Doar mama Oyame o ajuta în creşterea copiior.

Toţi cei patru fraţi au urmat anii de şcoală primară, fiind botezaţi în religia catolică. Fetele s-au măritat devreme. Anuria, la 15 ani, a făcut nunta cu un negustor de zahăr. Lionela avea 16 ani când s-a căsătorit cu un farmacist. Teugo, sub influenţa unchiului Kerek, a plecat împreună cu el, învăţând tainele muncii de marinar şi ale comerţului pe mare.

Aurio, nelipsit de lângă tatăl său la şedinţele terapeutice, le-a stat aproape celor doi părinţi şi s-a chinuit să le salveze viaţa după ce fuseseră otrăviţi de un vrăjitor negru, practician al magiei africane. Invidios şi supărat pentru că RAKDO şi fiul său primeau din ce în ce mai mulţi

bolnavi, chiar şi dintre cei pe care el, vrăjitorul Kano, nu reuşise să îi vindece, le-a trimis printr-un bolnav un coş plin cu banane şi boabe de cafea. Peste ele, turnase o soluţie făcută din apă şi venin de şarpe. RAKDO şi Ricarda au mâncat câteva banane. Aurio era ocupat cu un bolnav. Li s-a făcut rău, iar până la apusul soarelui şi-au pierdut suflul vieţii. După ce şi-a îngropat părinţii, Aurio nu a mai acceptat niciodată alimente de la pacienţii lui.

Nina Petre
12 septembrie 2016

COMENTARIUL LUI ACUM

„Mulţumesc pentru acest episod spiritual al cărui erou este Rakdo din Venezuela.

Este deja al doilea antecesor din 4 (până acum) care s-a ocupat de terapii, de tratat oamenii şi care au dorit să afle cum funcţionează universul în care trăim şi legile ei.

Văd că în fiecare întrupare am fost căsătorit şi am avut copii, de care am avut grijă cât mai bine (sper).

La America Latină mi-a plăcut dintotdeauna solaritatea persoanelor şi bucuria de a trăi. În schimb, partea partea întunecată şi necunoscută mie în această întrupare mă ţine la distanţă.

Îmi place că Rakdo a făcut din acest dar o meserie, iar când un lucru îţi place să-l faci, atunci se transformă din muncă în plăcerea de a fi de ajutor şi de a oferi ce ai mai bun.

Mă întristează moartea sa groaznică prin otrăvire. Cred că a suferit teribil şi că la sfârşitul vieţii, ultimile ore, a considerat că nu e drept ce se întâmplă: tu oferi ce eşti/ai mai bun din tine, apoi viaţa se duce...

Cred că înţelegerea mea, limitată de spaţiul în care fiinţăm, nu îmi permite să văd toate lecţiile şi mecanismele vieţii, dar lucrez la înţelegerea şi acceptarea vieţii aşa cum este.

Totul e în Dumnezeu şi Dumnezeu e în totul, sau Totul e Conştiinţa şi e bine să înţelegem cine suntem şi ce suntem."

ACUM
18 septembrie 2016
Italia

Episodul 5 - XEL

Episodul spiritual nr.5 o are ca eroină pe chinezoaica XEL. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1522-1577 (secolul 16). XEL s-a născut în casa părinţilor ei din celebrul oraş comercial Guangzhou (Canton), aflat în sudul Chinei, la nord de Macao. Cele două oraşe se află astăzi în Prefectura Guangdong.

Had (tatăl) şi Mye (mama) au avut şapte copii. De-a lungul a 4 ani, le-au murit şase copii, din cauza bolilor grave provocate de inundaţii. Unicul copil rămas în viaţă, XEL, era o fetiţă aparent fragilă, dar uimitor de rezistentă la îmbolnăviri.

Familia lui Had nu era bogată, fiind întreţinută de el prin comerţul cu cereale. Mye, femeie harnică, mereu ocupată cu diverse treburi gospodăreşti, şi-a învăţat fata supravieţuitoare să cânte de la 3 ani, să danseze de la 4 ani şi să picteze vase de ceramică de la 7 ani.

În perioada vieţii lui XEL, Imperiul Chinez s-a aflat sub domnia dinastiei Ming. Înaintea acesteia, China fusese condusă de împăraţii dinastiei mongole Yuan. La mijlocul anului 1368, în urma unor puternice răscoale armate antimongole şi antifeudale, dintre care cea mai importantă a fost cea a „turbanelor roşii" (1351-1366), şi a victoriilor obţinute de oştile lui Zhu Yuanzhang, împăratul mongol Shundi (Huizong) a părăsit China, refugiindu-se în stepele Mongoliei. Învingătorul Zhu Yuanzhang s-a proclamat împărat, întemeind noua dinastie Ming.

Între anii 1522-1577, cât a trăit eroina noastră XEL, Imperiul Chinei a fost condus de trei împăraţi, ce aparţineau dinastiei Ming: 1) Shizong (Zhu Houcong), Jiajing (1522-1566); 2) Muzong (Zhu Zaihou), Longqing (1567-1572); 3) Shenzong (Zhu Yijun), Wanli (1573-1620). În timpul dinastiei Ming, China a cunoscut o nouă epocă de prosperitate. În secolul 16, cel în care a trăit XEL, au sosit primii europeni, navigatori şi negustori portughezi şi olandezi, însoţiţi de misionari iezuiţi. Toţi aceştia au încercat să pătrundă pe piaţa chineză şi să ocupe puncte de sprijin pe litoral. În 1557, negustori portughezi s-au stabilit la Macau, iar la scurtă vreme după aceea, au ajuns şi în Guangzhou. La acea vreme, XEL împlinise 35 de ani.

Viaţa ei, de la naştere până la moarte, a fost ca un vis frumos. Între 7 şi 16 ani, a urmat cursurile unei şcoli de fete unde copilele învăţau să cânte, să danseze în stil tradiţional, să scrie, să citească şi multe alte obiceiuri datorită cărora se dezvoltau ca nişte domnişoare demne de

respectul tuturor. În anul următor absolvirii şcolii, directoarea a angajat-o ca dansator-corepetitor cu un salariu mare, pe care fata nu şi l-ar fi visat vreodată. Şcoala era patronata de un înalt demnitar, un om foarte bogat, care investea anual sume imense pentru dezvoltarea culturală a oraşului. Elevele şi absolventele Şcolii de Arte participau la toate manifestările artistice din oraş unde se promovau artele tradiţionale. Aveau voie să apară în public, dansând şi cântând, numai până la căsătorie.

XEL s-a căsătorit la 19 ani cu un comerciant de ceaiuri de condimente. Do Lin avea 28 de ani când a făcut nunta cu frumoasa XEL. Din iubirea lor s-au născut doi băieţi. Pe Mind, mama lui l-a născut la 21 de ani. După 3 ani, a sosit şi micuţul Zad. XEL a lucrat la Şcoala de fete până la naşterea lui Mind, fără să apară în public, fiind căsătorită. După aceea, s-a văzut nevoită să se retragă de la serviciu, soţul ei dorind să o ştie mereu acasă, ca o mamă devotată şi nevastă fidelă.

Do Lin era un bărbat cumsecade, dar prea umblat prin lume. Luase tot felul de obiceiuri dăunătoare, cum erau frecventarea bordelurilor, consumul excesiv de alcool sau fumatul opiului în taverne dubioase. Când ajungea acasă la familia lui, era cel mai bun soţ şi tată. Se juca toată ziua cu băieţii, cât erau mici, iar mai târziu, când erau elevi, îi ajuta la lecţii. Mai mult chiar, şi-a învăţat fiii să lupte cu armele necesare oricărui bărbat de-a lungul vieţii sale. Primejdiile pândeau la tot pasul. Cine nu ştia să se apere, îşi putea pierde viaţa.

Dintre băieţi, doar Mind i-a semănat la obiceiurile bărbăteşti. Împlinind 18 ani, s-a îmbarcat pe un vas comercial, dorind să îi aducă el însuşi mărfuri spre vânzare tatălui său. Zad, graţios şi timid ca mama lui, i-a moştenit vocea minunată, preferând să fie înscris la Şcoala de Arte destinată băieţilor. A ajuns un mare interpret de muzică tradiţională, interpretând baladele cu vocea şi acompaniindu-se cu ajutorul a 4 instrumente străvechi.

XEL îşi trăia mai departe viaţa de nevastă şi mamă fericită. Soţul şi fiul cel mare îi aduceau obiecte de podoabă, mătăsuri scumpe, produse cosmetice, uleiuri aromate, lumânări parfumate, ceaiuri şi condimente din belşug.

Împlinise 55 de ani când, pe neaşteptate, a sosit vremea de plecare la odihna veşnică. O ameţeală în curtea casei a făcut-o să se prăbuşească peste o amforă de piatră. Lovitura de la cap, puternică şi periculoasă, i-a provocat o comoţie cerebrală din care nu a putut fi salvată. Jalea celor care i-au urmat sicriul a fost imensă. Cele şase nepoate, ajunse cântăreţe

şi dansatoare datorită ei, au leşinat de câteva ori. Do Lin, soţul cumsecade şi plin de păcate, rămas văduv la 64 de ani, nu a mai găsit o nevastă care să-i semene lui XEL. Şi-a trăit bătrâneţea în singurătate, înecându-şi tristeţea în alcool şi opiu.

Nina Petre
30 septembrie 2016

COMENTARIUL LUI ACUM

„Într-adevăr, viaţa lui Xel a fost (sau este încă, dacă privim din punctul de vedere al teoriei în care timpul nu este linear aşa cum îl percepem noi, ci toate se întâmplă în acelaşi „timp") un vis frumos, pe care l-am citit cu plăcere şi care mi-a adus multă bucurie şi percepţia unor trăiri minunate conectându-mă la viaţa ei.

M-a atras cultura asiatică, am prieteni din China şi mă bucur pentru aportul pe care îl aduc ei în experimentarea vieţii, cu tot bagajul de trăiri şi cunoştinţe. Aşa cum un cireş (om) din China are energia şi informaţia din spaţiul din care provine, la fel şi un cireş (om) din România are amprenta specifică locului, iar amândoi îşi iau energia de la acelaşi soare şi de la acelaşi pământ. Deci Esenţa Vieţii e şi în soare şi în pământ, în tot ce există.

În primul an de viaţă, asemenea lui Xel, am supravieţuit mai multor boli, chiar dacă medicii m-au eliberat din spital spunând că nu mai este nimic de făcut. Iar unde medicina s-a declarat neputincioasă, străbunica mea Valeria, o bătrânică, văduvă de război, ce trăia la marginea unei păduri într-o căsuţă fără electricitate şi alte conforturi, a reuşit - cu leacuri tradiţionale, cu grijă şi iubire - să mă ţină în lume.

Xel a cântat, a dansat, a pictat, a fost mamă şi soţie şi mă bucur că spiritul meu a experimentat această viaţă, la fel ca şi celelate, toate la fel de importante, ca un şirag de mărgele în care una o ţine pe cealaltă şi împreună fac bijuteria.

Viaţa ei s-a terminat la 55 de ani fără preaviz şi din acest eveniment e bine să conştientizez că timpul pe acest pământ e limitat şi tot ce am dorit să experimentez şi nu am făcut-o rămâne pierdut, la fel ca toate visele şi proiectele, că viaţa se numără în clipe trăite, iar când priveşti retrospectiv viaţa unei persoane, vezi aceste clipe trăite, iar celelalte… tot ce am vrut, dar n-am făcut… „

ACUM
16 octombrie 2016, Italia

Episodul 6 - RORK

Episodul nr.6 îl are ca erou pe irlandezul RORK O'NARDY, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1412-1471 (secolul 15). RORK s-a născut în localitatea Kildare, situată la sud-vest de capitala Dublin.

Roderik şi Dianne O'Nardy aveau un singur copil, pe RORK. Cuminte şi bun la carte, băiatul şi-a terminat studiile în şcoala generală din Kildare cu merite deosebite. Puternic influenţat de catolicismul fanatic al mamei Dianne şi al unchiului Gennor, fratele tatălui, RORK şi-a dorit să devină preot. La 15 ani, Roderik şi-a dus fiul în Dublin, unde l-a înscris la seminarul catolic. Adolescentului RORK i-a plăcut foarte mult ceea ce l-au învăţat preoţii profesori.

Cu mare bucurie, a acceptat să revină în oraşul natal, unde se ivise un post liber de preot secund, într-o parohie de la marginea oraşului. La prima lui slujbă din biserică, alături de bătrânul preot catolic Nestorian, RORK s-a simţit în culmea fericirii. După aceea, la scurtă vreme, au început complicaţiile vieţii, de care nu a scăpat până la moarte.

Marile necazuri ale irlandezilor începuseră în secolul 12, odată cu debarcarea pe insulă a regelui Angliei, Henric II. Acesta a dispus începerea vastei acţiuni de feudalizare a Irlandei. În anul 1171, regele Henric II (1154-1189) a proclamat suveranitatea statului englez asupra Irlandei, începând astfel îndelungatul proces de subjugare a poporului irlandez. Rezistenţa antiengleză a irlandezilor a găsit un puternic sprijin în slujitorii religiei catolice. Abia în secolul 16, după moartea eroului nostru, s-a reuşit introducerea forţată a protestantismului în Irlanda.

Pe vremea regelui englez Eduard III (1327-1377), populaţia era împărţită în englezi „puri", englezi „degeneraţi" (nesupuşi regelui) şi „duşmani irlandezi". De-a lungul vieţii lui RORK, au domnit în Anglia trei regi ce aparţineau dinastiei Lancaster: Henric IV (1399-1413); Henric V (1413-1422); Henric VI (1422-1461). A urmat pe tronul Angliei primul reprezentant al dinastiei York, regele Eduard IV (1461-1483).

Preotul RORK O'Nardy nu avea voie să se căsătorească, dar nimeni nu îi putea opri inima să iubească. La 26 de ani, s-a îndrăgostit de frumoasa învăţătoare Esther, cu 2 ani mai tânără decât el, absolventă de pension în Dublin, angajată în familia unui comerciant bogat pentru educarea celor patru copii minori. RORK o cunoştea de mică, întâlnind-o în biserica frecventată şi de părinţii lui. La revenirea din Dublin, o regăsise pe Esther mai frumoasă şi mai atrăgătoare ca înainte de plecarea lui, pe vremea când el avea doar 15 ani.

Esther venea la slujbe în fiecare duminică, la biserica lui, nu la cea din parohia unde locuia. Îl admira pentru inteligenţa, cultura şi vocea lui minunată, dar şi pentru statura înaltă, la care se adăuga un farmec aparte izvorât din bunătatea sufletului său. Locuind singur într-o casă apropiată de biserică, a invitat-o pe Esther să îl viziteze duminica, după slujbă. În scurtă vreme, iubirea lor a izbucnit puternic, asemenea unui trandafir înflorit în prag de vară.

La 26 de ani, curajoasa Esther a născut-o pe micuţa Armanda, o fetiţă frumoasă şi simpatică. Părinţii lui RORK şi ai lui Esther ştiau al cui era copilul. Fiind unica nepoată a ambelor familii, s-au ocupat de creşterea fetiţei ca de o bijuterie de mare preţ.

Armanda a aflat cine îi era tatăl când voia să se mărite cu fiul unui moşier din zona oraşului lor, după nenumărate insistenţe la mama şi bunicii ei. A păstrat marele secret, spunându-i soţului că îi murise tatăl într-un naufragiu. Neavând curaj să îşi dezvăluie paternitatea, Armanda a început să îl urască pe RORK, cu atât mai mult cu cât îl vedea cam prea des în vizită la mama ei. Un alt motiv de supărare pentru ea era refuzul lui Esther de a se căsători cu un bărbat care o iubea de la distanţă, el nefiind niciodată primit în casa ei.

Nemulţumirile Armandei nu reprezentau singurul motiv de îngrijorare al preotului RORK. Bătrânul preot Nestorian, primul său coleg de muncă, trecuse la cele veşnice. Printre numeroasele amintiri păstrate de RORK din frumoasa lor prietenie se afla îndemnul de a-şi ajuta confraţii în lupta împotriva exploatării englezilor şi a tendinţei regilor de pe tronul Angliei de a le impune religia lor. La 34 de ani, preotul RORK a fost închis şi torturat, din cauza discursurilor antiengleze ţinute în cadrul slujbelor, prin care îşi îndemna credincioşii să nu renunţe la fiinţa naţională. A fost eliberat după o lună, cu răni grave pe corp şi inima slăbită. Esther şi mama lui l-au îngrijit până s-a simţit în stare să îşi reia munca din biserică.

Pe Armanda a reuşit să o mărite cu fiul unui bun prieten al său, proprietar al unor terenuri prielnice agriculturii şi creşterii vitelor. Împlinind 59 de ani, scăpase de necazurile majore, dar durerea din dreptul inimii îi revenea tot mai des. Medicul care îl îngrijea l-a rugat să se retragă din activitatea de preot, pentru a-şi prelungi viaţa. Până să ia hotărârea cea mare, moartea l-a trimis pe drumul fără de întoarcere. Într-o dimineaţă însorită de toamnă, menajera l-a găsit pe nefericitul preot fără suflare, căzut cu capul pe biroul său.

Nina Petre, 7 octombrie 2016

„Am fost de mic atras de biserici şi intru cu plăcere în biserici catolice şi ortodoxe (acum locuiesc într-o ţară catolică), iar când sunt aproape de altar, se deschide inima şi multă bucurie mă cuprinde.

Am avut diferite flash-uri cu mine în ipostaza de preot şi îmi face plăcere acest lucru.

Relaţia cu Ester pare să ne spună că viaţa nu e sub controlul nostru şi că inimii nu îi poţi comanda ce să simtă. Cred că a fost greu tuturor să ascundă vreme de câteva decenii o legătură amoroasă şi un copil, iar cei din parohie cred că şoşoteau pe la colţuri.

Se pare că şi în acea viaţă am fost închis şi torturat pentru credinţe şi idealuri ce mi-au adus probleme până la sfârşitul vieţii, deci trebuie să fiu foarte atent la expunerea lor în mod public şi la a nu deveni fanatic în vreun fel.

Aduce multe învăţăminte aceasta întrupare şi arată consecinţele unor acţiuni ce se răsfrâng asupra vieţii mai multor persoane."

ACUM
11 octombrie 2016
Italia

Episodul 7 - ANNUKE

Eroina episodului spiritual nr.7 este suedeza ANNUKE, a cărei viaţă s-a desfăşurat între anii 1331-1372 (secolul 14). ANNUKE s-a născut în localitatea Visby, port la Marea Baltică, situată în vestul insulei Gotland. Părinţii ei, Oskar şi Dihle, o aveau numai pe ea.

Oskar devenise moşier pe insulă cumpărând terenuri bucată cu bucată, pe măsură ce aduna sume mari de bani prin comerţul naval. Nevasta lui, Dihle, pierduse câteva sarcini până când reuşise să o aducă la lumina zilei pe frumoasa şi simpatica ANNUKE.

Fetiţa a învăţat să scrie, să citească şi să socotească banii împreună cu mama ei. Mai mult chiar, amândouă se ocupau de prepararea hranei, supravegheau servitoarea care făcea curăţenie în casa lor cu etaj, construită din pietre şi bârne, ajutau servitoarea la mulsul vacilor şi îl certau pe grăjdar dacă nu hrănea caii la timp sau nu curăţa grajdul aşa cum trebuia.

ANNUKE, foarte bună gospodină, asemenea mamei Dihle, era râvnită pentru căsătorie încă de la 10 ani. Părinţii au lăsat-o să mai

crească, ştiind că fetele măritate înainte de 15 ani nu trăiau până la 50 de ani. I-au dat-o de nevastă, la 16 ani, marinarului norvegian Hannod, un bărbat voinic în vârstă de 29 ani, partener de afaceri cu Oskar, tatăl fetei.

De dragul alesei sale, Hannod şi-a părăsit satul natal din sudul Norvegiei, părinţii şi cei trei fraţi pentru a locui în casa socrilor de pe insula Gotland. Prin intermediul lui, Oskar îşi vindea mai uşor produsele agricole şi animaliere, împărţind câştigurile frăţeşte. Unicul copil născut de ANNUKE, la 21 de ani, a fost o fetiţă, pe care au botezat-o cu numele Dikde.

ANNUKE, asemenea părinţilor şi rudelor ei, era creştină. Hannod era şi el creştin. Creştinismul, propagat de misionari veniţi din Germania, se răspândise în secolul 9. Suedia feudală şi-a atins maxima expansiune sub domnia regelui Magnus II Eriksson (1319-1363), totodată suveran al Norvegiei şi Islandei. Succesorul său, regele Albert (Albrekt, Albrecht) de Mecklenburg (1363-1389), provenea din aceeaşi dinastie, Folkung. Prin bunăvoinţa celor doi monarhi, comerţul suedez prospera considerabil, chiar şi pe insula Gotland, important nod al căilor maritime din Marea Baltică.

Hannod, soţul lui ANNUKE, se îmbogăţea văzând cu ochii, reuşind să cumpere o mare parte din moşia socrilor şi să îşi construiască un conac mai mare decât al lor. ANNUKE se simţea fericită în prezenţa lui şi îi ducea dorul când era plecat pe mare.

Dikde, semănând bine cu mama ei la frumuseţe şi hărnicie, a fost cerută de nevastă, cu insistenţă, de un marinar negustor originar din sudul insulei Gotland. Fata avea doar 15 ani când au făcut nunta, plecând apoi împreună cu proaspătul soţ spre moşia şi casa lui.

ANNUKE, rămasă fără fiica ei, o vizita cât putea de des, la intervale de o lună sau două, bucurându-se de primul ei nepoţel. Cei doi cuscri o vizitau şi ei de două-trei ori pe an. ANNUKE avea 41 de ani în 1372, când i-a sosit în vizită doar cuscrul Dodhar, tatăl ginerelui ei, un bărbat încă tânăr, puternic şi mare băutor de rachiu tare. Omul îl cauta pe Hannod pentru nişte afaceri cu lemne, dar el era plecat pe mare, spre Norvegia.

Seara, în prima zi a vizitei, Dodhar s-a îmbătat, iar după plecarea servitoarelor la culcare, în coliba lor din curte a violat-o pe ANNUKE. Ceea ce se întâmplase în acea noapte a rămas secretul lor. Fiecare a jurat cu mâna pe crucea de aur a lui ANNUKE că nu va dezvălui nimănui păcatul săvârşit.

Pentru nefericita femeie, păcatul dăduse rod. Dându-şi seama că rămăsese însărcinată, a intrat în panică. Dacă năştea copilul, Hannod ar

fi înţeles că nu fusese conceput cu el. ANNUKE s-a gândit o noapte şi o zi ce avea de făcut mai departe. Creştină practicantă cum era, se temea de pedeapsa lui Dumnezeu, dar şi de mânia propriului soţ. A ales varianta cea mai păcătoasă şi cea mai discretă: provocarea avortului. O bătrână de pe moşie, moaşa satului, i-a dat să bea o fiertură din ierburi toxice pentru sarcină. A doua zi, puternică hemoragie şi eliminarea foetusului mort a însemnat un şoc prea mare pentru plăpânda ANNUKE.

Au îngropat-o servitorii şi bătrânii ei părinţi, Hannod găsindu-i doar mormântul. Nimeni nu i-a explicat de ce murise nevasta lui, servitoarele neştiind nici ele prea bine cauza decesului. Cu ultimele puteri, ANNUKE reuşise să arunce în focul din sobă rufele pline de sânge şi bucăţica de carne din care ar fi crescut un băieţel. Ajuns văduv la 54 de ani, Hannod şi-a vândut pământul şi gospodăria, revenind apoi în satul său norvegian.

Nina Petre
28 octombrie 2016

COMENTARIUL LUI ACUM

„Răspund la episodul spiritual nr 7, cel al suedezei Annuke.

Sincer, cred că am avut o frică inconştientă de când am fost mic de a nu suferi violenţe sexuale, iar cu cât se apropia momentul primirii scrisorii de la tine ştiam /simţeam ca în acel episod am a fost victima unui abuz sexual, care a dus la pierderea vieţii antecesoarei mele.

Dacă timpul e linear în această dimensiune, în afara ei e posibil ca toate să se întâmple în acelaşi „timp”; evenimentele aduse în lumina conştiinţei sunt cele care au lăsat o amprentă puternică şi s-au întâmplat într-o perioadă foarte scurtă de timp (ore sau zile), în comparaţie cu timpul cumulat al unei vieţi umane de 40, 50, 60, 70 sau mai mulţi ani, aşa că evenimentele cu impact important asupra vieţii în care suntem victimă sau agresor sunt privite de un Eu care se crede separat de restul creaţiei.

UN PAS IMPORTANT ESTE DE A PRIVI PE CEL CE A EXPERIMENTAT VIEŢILE, PE CEL CE LE GÂNDEŞTE ACUM, LE JUDECĂ ACUM, DECI DE A OBSERVA OBSERVATORUL, a ne îndepărta de scenă pentru a ieşi din roluri.

După primirea episodului suedezei Annuke şi al marocanului Yussouf - ca de altfel a tuturor antecesorilor - s-a produs o conştientizare ce a dus la dispariţia acelor frici ce le purtam, şi cu fiecare episod primit

văd aspecte ale fiinţei mele în mod diferit, mai complet, mai clar, cu pace şi înţelepciune.

Mulţumesc !

Să transformi credinţa/mentalitatea oamenilor e lucru mare, e ca şi cum i-ai arăta că mai există pe alte paliere ca pe portativul notelor muzicale, iar totul începe cu DO şi se termină cu DO (sau poate nu), şi pentru acest lucru îţi mulţumesc ."

ACUM
8 noiembrie 2016
Italia

Episodul 8 - YUSSOUF

Episodul spiritual nr.8 îl are ca erou pe marocanul YUSSOUF, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1211-1268 (secolul 13). YUSSOUF s-a născut în casa părinţilor lui din oraşul Rabat, actuala capitală a Regatului Maroc, port la Oceanul Atlantic.

Oraşul Rabat a fost întemeiat de emirul almohad Abd al-Munin în anul 1150 şi fortificat în perioada 1188-1199 de către califul Abu Yusuf Ya'qub al-Mansur. YUSSOUF a trăit când ţara lui, Marocul, era condusă de reprezentanţi ai dinastiei Almohazilor. Această dinastie a existat între 1147 şi 1269. Conducătorii almohazi, berberi musulmani, au domnit peste un vast teritoriu african, din Maroc până în Ifriqiyya şi Spania. În timpul domniei acestora, Marocul a cunoscut apogeul politic şi un elevat nivel artistic şi ştiinţific, lăsând numeroase urme chiar şi în Spania.

În secolul 13, a început o rapidă decădere a Almohazilor, din cauza victoriilor creştine din Spania (în Las Navas de Tolosa, anul 1212) şi a apariţiei dinastiilor rivale din Africa. În 1269, prin căderea oraşului Marrakech, dinastia Almohazilor a fost doborâtă. Denumirea dinastiei provine de la denumirea dată de spanioli „Almohades" după expresia arabă „al-muwahhidun", care înseamnă „cei care cred într-un singur Dumnezeu".

Între anii 1211-1268, cât a trăit luptătorul YUSSOUF, conducătorii Almohazi au fost:

1) Muhammad an-Nasr ibd Iakub al-Mansur (1199-1214).

2) Abu Iakub Iusuf ibn al-Mustansir ibn Muhammad an-Nasr (1214-1224).

3) Abd al-Uahid al-Mahlu ibn Iusuf I (ian – sept 1224).

4) Abu Muhammad Abdallah al-Adil ibn Iakub al-Mansur (1224-1227).

5) Abu Zakariyya Iahia al-Mutasim ibn Muhammad an-Nasr (1227-1230).

6) Abu'l Ala Idris al-Mansur ibn Iakub al-Mansur (1230-1232).

7) Abu Muhammad Abd al-Uahid II ar-Rashid ibn al-Mamun (1232-1242).

8) Abu'l-Hassan as-Said al Mutadid ibn al-Mamun (1242-1248).

9) Abu Hafs Umar al-Murtada ibn Ibrahim Ishak ibn az-Zahir ibn Iakub al-Mansur (1248-1266).

10) Abu'l-Ula al-Uasik (sau Abu Dabbus) ibn Muhammad ibn Umar ibn Iakub al-Mansur (1266-1269).

Părinţii eroului nostru, YUSSOUF, numiţi Mahmud şi Oyrah, au avut şase copii. Un băiat şi trei fetiţe au decedat înainte să împlinească vârsta de 5 ani, din cauza unor epidemii care au ucis o mare parte din locuitorii oraşului. Cei doi băieţi, YUSSOUF şi Ahmed, care au reuşit să ajungă la vârsta maturităţii, au ales cariera de luptători în armatele şefilor almohazi, sub influenţa tatălui lor. Mahmud era un luptător devotat intereselor şeicului care stăpânea Rabatul.

YUSSOUF avea cu 5 ani mai mult decât Ahmed, reprezentând un exemplu puternic pentru fratele său. Amândoi au urmat doar primii 3 ani de şcoală islamică, în clădirea patronată de Moschee. Împlinind 12 ani, YUSSOUF a fost primit ca luptător-ucenic în corpul de armată condus de Mahmud, tatăl său.

Prima nevastă şi-a luat-o la 21 de ani. Myne avea doar 13 ani. Era o copilă sfioasă, necunoscătoare a tainelor iubirii dintre bărbat şi femeie. A pierdut mai multe sarcini, nereuşind să nască niciun copil. După 5 ani de la nuntă, YUSSOUF a trecut-o în rândul servitoarelor, cerându-i să devină bucătăreasă.

La scurtă vreme după înlăturarea nefericitei Myne, YUSSOUF şi-a adus o nouă nevasta. La 26 de ani, a preferat să o cumpere pe Onyeh, o fetiţă de 14 ani, la fel de naivă şi neştiutoare cum fusese Myne în noaptea nunţii. Onyeh i-a dăruit lui YUSSOUF două fetiţe. Pe Ayden a născut-o la 17 ani, iar pe Lodih, la 20 de ani. YUSSOUF, deseori plecat în campanii de luptă, sosea acasă în mod sporadic, mirându-se ce frumoase creşteau fetele lui. Era foarte mândru de frumuseţea lor. Se tot gândea cui le va da de neveste, ca să profite cât mai mult de banii amatorilor de căsătorie. Pentru el, banii, averea în general, reprezentau cheia vieţii fericite. Pentru o întreagă avere, în saci cu bani de aur, şi-ar fi dat şi nevasta.

Onyeh îl iubea mult, îi era dor de el când era plecat şi tremura de grija lui. Avea motive întemeiate să se teamă pentru viaţa lui. Luptele conducătorilor Marocului cu ţările nord-africane, stăpânite de alte dinastii rivale Almohazilor, erau din ce în ce mai crâncene. Trecut de 45 ani, YUSSOUF şi-a pus familia la adăpost, asigurându-le tuturor averea necesară supravieţuirii în vremuri grele. Şi-a eliberat prima nevastă, pe Myne, oferindu-i o casă în Rabat şi mulţi bani de aur, dându-i binecuvântarea să se mărite cu un meşter măcelar.

După 55 de ani, începuse să îşi presimtă sfârşitul. Prevăzător, şi-a împărţit averea în trei, oferindu-le fiicelor lui câte o treime. Ayden era căsătorită cu un conducător de oaste şi avea doi copii. Lodih, măritată cu un negustor de ţesături, avea deja un copil.

YUSSOUF împlinise 57 de ani când luptele pentru apărarea oraşului Marrakech nu mai conteneau. A fost ucis într-o astfel de luptă, în toamna anului 1268. În anul următor 1269, Marrakech-ul a căzut sub loviturile Merinizilor şi, odată cu el, s-a prăbuşit dinastia Almohazilor. YUSSOUF a fost considerat un erou care şi-a sacrificat viaţa pe altarul independenţei ţării sale şi al intereselor conducătorului suprem, Abu Dabbus. Amintirea lăsată în cugetele celor care l-au cunoscut a fost aceea a unui om perfect, un adevărat credincios musulman, supus voinţei lui Allah: bun familist, bun luptător, mereu preocupat să fie din ce în ce mai bogat, renumit, lăudat şi răsplătit de superiorii lui militari. Nimeni nu l-a bârfit pentru repudierea primei neveste sau pentru crimele, jafurile şi violurile comise în incursiunile militare din ţările duşmane.

Nina Petre
7 noiembrie 2016

COMENTARIUL LUI ACUM

„După episodul precedent al suedezei ANNUKE, care şi-a găsit sfârşitul după un eveniment nefericit, mă gândeam că a fost rezultatul acţiunilor dintr-o întrupare precedentă, iar dumnezeirea ne arată imediat şi cealaltă faţă a monedei, respectiv victimă şi călău, deci le experimentăm pe toate.

Am simţit amprenta lui Yussouf în multe momente în viaţă, şi acţiunile sale, chiar dacă în acel secol au fost considerate drepte sau normale, se supun legilor divine, care sunt drepte şi imparţiale.

Am fost fascinat de mic de lupte, cai, călăreţi, săbii, arcuri, vitejie, războaie, victorii, ca de nişte atribute ale bărbăţiei, curajului şi a ce putea

să ofere mai mult un om în acel secol ; prin prisma înţelegerii actuale, cred că a fost un pasaj important al evoluţiei umane, cum este şi acesta, cred că luptele continuă între fiinţele umane nu la nivel fizic, ci la nivel energetic şi la nivel de gândire.

Orice gând e o energie ce pleacă spre destinatar, persoana la care ne gândim, şi ajunge ca o energie blândă, o binecuvântare sau ca o săgeată, suliţă, sabie, cuţit în câmpul energetic al persoanei, care în funcţie de nivelul său de prezenţă în momentul prezent, poate percepe sau nu energia primită.

Şi aşa mergem ca nişte arici plini de ţepi şi găuri în câmpurile energetice, din care o mare parte le facem noi înşine prin gândurile de neacceptare şi neiubire a ce suntem. Ajută mult spovedania şi practicarea iertării pentru aceste lucruri, după spovedanie (pe care o poţi face cu un preot călugăr sau tu cu Tatăl direct, spunând ce ai pe sufleţel). DUMENZEU E ÎN NOI, deci orice faci sau zici „te vede Dumnezeu”, cum se zice în popor.

Deci după 1000 de ani, rulăm programe din moşi-strămoşi ce sunt în subconştient, iar calea cea mai bună acum, în 2016, pare a fi conştientizarea, aducerea la lumină a acestor programe, acţiuni.

Yussouf e parte din mine şi fără aportul său nu aş putea fi eu, aşa că orice experienţă a sufletului ne ajută să înţelegem - prin experimentarea directă a dinamicilor universului în care trăim - că pentru a ne înţelepţi, e bine să venim la şcoală.”

ACUM
8 noiembrie 2016
Italia

EPISODUL 9 - ALEXANDROS

Eroul episodului spiritual nr.9 este grecul ALEXANDROS, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1113-1170 (secolul 12). ALEXANDROS s-a născut în localitatea Kailar (denumirea actuală: Ptolemaida), situată în ţinutul Macedoniei, aflată în nordul Greciei.

Părinţii lui, Nikos şi Ikra, aveau doi băieţi: ALEXANDROS era cu 6 ani mai mare decât Iannis. Nikos, cioban sărac, abia avea cu ce să îşi întreţină familia.

Dominaţia bizantină, începută în anul 395, provocase o involuţie accentuată a societăţii greceşti. În secolele 6 şi 7, limba greacă a fost adoptată ca limbă oficială.

Cei doi fii ai soţilor Nikos şi Ikra aveau firi foarte diferite. Iannis, foarte ataşat sufleteşte de părinţi, le-a rămas alături până s-au stins amândoi, bătrâni şi bolnavi. Nici după ce şi-a îngropat ultimul părinte, pe Nikos, Iannis nu şi-a părăsit casa din Kailar.

Fratele său, ALEXANDROS, s-a manifestat de pe la 3 anişori ca o fiinţă visătoare, scumpă la vorbă, temându-se mereu să îşi exprime gândurile prin vorbe, ca nu cumva să fie certat că spune „ce nu trebuie". Văzând că din el nu putea ieşi un adevărat gospodar din zona de munte, Nikos l-a dus la Atena, unde fratele Atekos, marinar cu ceva avere, nu avea copii. Soţia lui Atekos, Anaida, a prins drag de băieţelul în vârstă de 7 ani, slăbuţ şi mic de statură, de parcă nu ar fi avut mai mult de 5 anişori. Prin îngrijirea mătuşii, ALEXANDROS a crescut, s-a dezvoltat la trup şi, un lucru important pentru el, a învăţat multă carte în şcoli private până la 17 ani.

Oraşul Atena rămăsese un respectabil centru ştiinţific şi cultural, cu toate eforturile administraţiei bizantine de a-l reduce la un simplu centru de provincie. Oraşul încă mai adăpostea şcoli filosofice, cărturari şi artişti de valoare.

Mătuşa Anaida avea un frate, profesor la o familie bogată cu cinci copii. Ajutat de unchiul Akeidos, fratele Anaidei, ALEXANDROS a ajuns profesor într-o familie cu patru copii, urmând să locuiască în vila acesteia. Avea 18 ani când începuse să muncească pentru a-şi asigura viitorul.

În zilele libere, participa împreună cu Akeidos la întrunirile grupului de zece învăţaţi, adepţi ai filosofiei platoniciene. A lucrat ca profesor în diverse familii şi l-a cercetat pe învăţatul Platon până când moartea l-a răpit, la doar 57 de ani.

Avea 29 de ani când s-a căsătorit cu draga lui Didona, o fată de 16 ani, fiica unui proprietar de corăbii, care l-a transformat într-un om bogat. Didona i-a dăruit trei băieţi. Pe Adrianos l-a născut la 18 ani. A urmat Kiros, după 3 ani. Au mai trecut 5 ani până la apariţia micuţului Arkos. Adrianos a devenit marinar, Kiros a luat calea preoţiei, iar Arkos a ajuns profesor de filosofie platoniciană în mica şcoală patronată de tatăl său.

Cei doi filosofi, tatăl şi fiul, promovau învăţăturile marelui om de ştiinţă al Antichităţii greceşti Platon, a cărui viaţă a durat din anul 427

până în 347 î.Hr.. Născut într-o familie nobilă şi bogată, Platon a studiat pictura, a scris poezii şi piese de teatru. A trăit în apropierea mentorului său, filosoful Socrate (469-399 î.Hr.). A călătorit în Egipt, acumulând învăţătură de la înţelepţii preoţi egipteni.

Academia fondată de el la Atena în anul 387 î.Hr. nu mai funcţiona de mult. Rămăseseră doar grupuri de învăţaţi care se străduiau să adapteze ideile lui filosofice la perioadele în care trăiau.

ALEXANDROS şi fiul său cercetau şi comentau, ani la rând, zecile de scrisori rămase de la înţeleptul Platon. Acesta iniţiase o formă originală de comunicare: dialogul cu interlocutorii săi.

Situat pe linia Heraclit şi Parmenide, Platon considera SIMŢURILE ca fiind lanţuri care leagă omul de realitatea sensibilă, inferioară, spre deosebire de RAŢIUNE, aceasta conducând omul spre cunoaşterea adevăratei realităţi. La baza teoriei cunoaşterii şi a eticii promovate de Platon se afla doctrina sa despre „idei”. Acestea erau, în viziunea sa, modelele, formele primordiale, eterne, ale tuturor fiinţelor şi lucrurilor existente în lume şi chiar ale unor concepte abstracte ca VIRTUTEA şi BINELE.

Platon considera că BINELE înalţă sufletul, în timp ce RĂUL şi NEDREPTATEA îl degradează. RĂUL înseamnă ignoranţa, iar VIRTUTEA înseamnă cunoaşterea binelui. FERICIREA constă în cunoaşterea VIRTUŢII. NEDREPTATEA şi SĂVÂRŞIREA RĂULUI reprezintă o boală pentru suflet, făcându-l urât, nemulţumit şi nefericit. A FI DREPT înseamnă a-ţi controla impulsurile şi a-ţi impune o măsură a dorinţelor. Ştiinţa punerii în practică a acestui comportament este VIRTUTEA.

Ideea supremă a Binelui explică mersul Universului, în care totul funcţionează cu un scop, acela al ARMONIEI. IDEILE sunt eterne, asemenea sufletului nemuritor. Înainte de naşterea unui om, sufletul său a străbătut diferite alte vieţi, cunoscând perfecta lume a ideilor. După naştere, omul nu îşi aminteşte ideile sufletului, din cauza închistării în trupul său. Totuşi, omul poate să îşi reamintească aceste idei atunci când găseşte în sine adevărul raţional.

Platon spunea că „A CĂUTA ŞI A ÎNVĂŢA ÎNSEAMNĂ A-ŢI REAMINTI”. Forţa care propulsează oamenii spre amintirea ideilor nobile este IUBIREA. În concepţia lui Platon, IUBIREA se identifică cu pasiunea sufletului, cu dorinţa, cu stimulul, cu atracţia exercitată de amintirea valorilor ideale, cum sunt binele, adevărul, frumosul,

dreptatea. Aceste valori generează în om acţiuni bune, drepte, frumoase. IUBIREA este un exerciţiu purificator al sufletului.

În viziunea înţeleptului Platon, SCOPUL FILOSOFIEI este de a conduce omul dincolo de realitatea sensibilă, spre lumea ideilor. Platon considera că neamul omenesc va fi eliberat de rău atunci când vor ajunge la putere adevăraţii filosofi sau atunci când conducătorii statelor vor deveni cu adevărat filosofi.

Filosofia lui Platon a avut o puternică influenţă asupra multor concepţii filosofice idealiste europene, din trecut şi până în zilele noastre. După moartea învăţatului atenian ALEXANDROS, survenită în anul 1170, eroul povestirii noastre şi totodată antecesorul tău spiritual, noi generaţii de filosofi au continuat şi îmbogăţit tezaurul scrierilor lui Platon.

Nina Petre
7 decembrie 2016

COMENTARIUL LUI ACUM

„Al doilea antecesor grec, hmm, cred că ar fi bine să vizitez Grecia!

Îmi place mult ocupaţia vieţii antecesorului meu, mă regăsesc în multe fragmente ale vieţii pe care le-a trăit.

Sincer, nu găsesc cuvinte pentru a comenta viaţa lui Alexandros. Ce îmi vine în minte e tăcerea, liniştea, absenţa manifestării.

Mulţumesc, Nina, pentru frumoasele analize pe care mi le-ai oferit şi o perspectivă a vieţii pe care cu greu reuşesc să o conştientizez la nivel mental. Dar Spiritul ce sunt ştie tot."

ACUM
14 decembrie 2016
Italia

ALEXANDRA

Prezentare

ALEXANDRA lucrează în domeniul medical. Preocupată intens de evoluţia spirituală, citeşte mult, reflectează deseori la manifestările lumii contemporane, se straduieşte să fie cât mai folositoare la locul de muncă. Are o căsnicie deosebită, soţul ei fiind un tânăr arab cumsecade, generos şi iubitor de oameni. Familia ALEXANDREI este o oază de linişte şi armonie în această Europă chinuită de atentate, ură de rasă, răzbunări adesea inutile.

Nina Petre
9 octombrie 2016, Bucureşti

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Akiria Sefaistou (1888-1939)
- Sibena Raudis (1810-1859)
- Ranold Thierry (1709-1755)
- Alir (1614-1680)
- Artigad (1503-1570)
- Regine Karensky (1408-1480)
- Runodo (1300-1362)
- Arethia (1210-1264)
- Rjeke (1111-1170)
- Tsen (1024-1069)
- Virdi (913-958)
- Inge Reisen (810-867)

Episodul 1 – AKIRIA

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe grecoaica AKIRIA SEFAISTOU, care a trăit între anii 1888-1939. S-a născut în localitatea portuară Elefsina, situată pe malul Golfului Saronic, la vest de Atena.

Tatăl ei, avocatul Niarkos, om bogat şi influent în toată zona, chiar şi în Atena, făcea şi munca de notar, ocupându-se în mod deosebit cu tranzacţiile imobiliare. Soţia lui, Eligia, lucra ca soră medicală în micul spital din Elefsina. Soţii Sefaistos aveau două fete: AKIRIA era cu 5 ani mai mare decât Martika. Foarte apropiate sufleteşte, cele două surori au avut drumuri diferite în viaţa de oameni adulţi.

În perioada vieţii eroinei noastre, Grecia a cunoscut numeroase evenimente politice, crize sociale şi economice. La data naşterii AKIRIEI, Grecia era un regat condus de monarhul George (Giorgios) I, ce aparţinea dinastiei Glücksburg. În 1913, i-a urmat la tron regele Constantin (Konstantinos) I. În 1917, conducerea ţării a fost preluată de regele Alexandru (Alexandros). În timpul Primului Război Mondial, Grecia s-a alăturat forţelor Antantei, începând cu anul 1917. În 1920, a revenit pe tron regele Constantin, urmat de regele George II. În 1923, regele George II a fost obligat să părăsească ţara, sub presiunea unei junte militare. La data de 25 martie 1924, Grecia s-a proclamat republică. În 3 noiembrie 1935, a fost reinstaurata monarhia, iar la 24 noiembrie 1935, regele George II s-a reîntors din Marea Britanie. El a condus Grecia până în 1947. La acea dată, AKIRIA Sefaistou nu se mai afla printre cei vii. Ea nu a mai apucat să îşi vadă ţara ocupată de trupele Italiei fasciste şi ale Germaniei hitleriste, în anul 1941.

Fetele soţilor Niarkos şi Eligia au învăţat bine la şcoala generală. Ambele dorind să urmeze studii superioare în Atena, părinţii le-au susţinut financiar şi le-au încurajat în momentele grele. Martika, absolventa a facultăţii de Drept, s-a căsătorit cu un italian, comerciant din Verona, stabilindu-se în oraşul lui după căsătorie. Au fost fericiţi împreună şi au avut patru copii.

AKIRIA, devenită medic la 24 de ani, s-a căsătorit în 1912 cu medicul Kiril Kiriakos, un bărbat de 28 de ani, originar din Macedonia. Cu ajutorul soţului, AKIRIA a primit un post de medic stagiar în spitalul atenian unde el lucra ca medic internist. Din iubirea lor au rezultat trei copii. Pe Arkadia, unica fata, mama ei a născut-o la 26 de ani, în 1914, după debutul Primului Război Mondial. Alexandros, fiul cel mare, a sosit

după 3 ani, tot pe vreme de război. Al doilea băiat, Mirkos, a fost născut de mama lui în vreme de pace, la 33 de ani.

Până în 1939, când s-a prăbuşit fericirea familiei prin moartea AKIRIEI, tuturor le-a mers foarte bine. Kiril şi AKIRIA lucrau intens la spital, fiind consideraţi medici foarte buni. Arkadia, fata lor cea dragă, şi-a găsit fericirea şi împlinirea familială în Pelopones. Fiind studentă la Universitatea din Atena, s-a căsătorit cu un coleg originar din Patras, mutându-se în casa părinţilor lui. Angajaţi ca profesori în Patras, el de fizică, ea de limbile greacă şi latină, au dus o viaţă confortabilă, împreună cu cei patru copii ai lor. Amândoi au avut un rol esenţial în salvarea vieţii celor doi fraţi, Mirkos şi Alexandros.

La începutul anului 1939, un vapor a „debarcat" şobolani infestaţi cu virusul ciumei. Epidemia izbucnită în Atena a făcut sute de victime umane. Spitalul în care lucrau soţii Kiriakos era arhiplin. Medicii şi personalul auxiliar trudeau zi şi noapte, punându-şi viaţa în pericol. Unii au contactat cumplita boală, alţii nu. Unii au supravieţuit, alţii nu. Printre aceştia din urmă s-a aflat şi eroina noastră, AKIRIA. Kiril, soţul iubitor şi mereu atent la tot ce se întâmpla cu ea, a îngrijit-o cu un devotament absolut, pe care numai disperarea mai putea să i-l stimuleze. Extenuat fizic şi torturat psihic de ameninţarea morţii, a îngrijit-o pe AKIRIA atât cât i-a stat în puteri. Plângea lângă patul ei, din cauza neputinţei de a o salva.

Dacă spitalul ar fi avut cele mai bune medicamente, care se găseau în alte ţări, poate că viaţa sărmanei AKIRIA ar fi fost salvată. În lipsa lor, femeia s-a stins la 51 de ani, spre disperarea doctorului Kiril şi a colegilor lui. Fiii lor, Alexandros şi Mirkos, chemaţi de sora lor la Patras după debutul epidemiei, au rămas în viaţă.

Amintirea lăsată de doctoriţa AKIRIA a dăinuit multă vreme printre angajaţii spitalului şi ceilalţi oameni care o cunoscuseră. Salvase mii de vieţi în frumoasa carieră desfăşurată timp de 26 de ani, dar viaţa ei nu putuse fi salvată, din cauza lipsei unor medicamente cu adevărat eficiente.

Nina Petre, 8 aprilie 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

„Am citit scrisoarea cu lacrimi care îmi curgeau şiroaie pe obraji, un zâmbet larg până la urechi şi un sentiment de bucurie. Ce bine că v-am întâlnit, aveam nevoie să înţeleg unele lucruri, de unde vin anumite fobii, de ce simt să fac ceva şi uite câte am păstrat din ultima încarnare.

Vă răspund punctual cum aţi făcut-o şi dvs., să fie mai uşor de urmărit. Vă prezint asemănările/deosebirile, nu reuşesc să le separ, deoarece am impresia că micile deosebiri sunt o consecinţă a evenimentelor din ultima viaţă:

- tatăl meu este un om cunoscut atât în oraşul unde m-am născut şi am copilărit, cât şi în capitală (în anumite cercuri);
- am şi în viaţa aceasta o soră, dar mai mare decât mine. Cu toate acestea, de când eram copil, oamenii îmi spuneau că judec matur şi "parcă am mai trăit o dată", la fel şi mama susţine că, dintre noi două, eu sunt mai realistă decât ea;
- am învăţat bine amândouă la şcoală, ne-au susţinut părinţii să venim în capitală să continuăm studiile;
- la fel ca şi Akiria, la 24 de ani am terminat facultatea;
- logodnicul meu este născut în altă ţară decât ţara mea natală (la fel ca şi Kiril);
- vreau pe cineva atent la sentimentele mele, iubitor, toate astea le găsesc la el, care mă răsfaţă mereu;
- mereu am avut fobie de şoareci şi şobolani, acum înţeleg de ce... în facultate am avut 2 ani laboratoare cu rozătoare şi eram terifiată, mă salva prietena mea să facă ea partea practică;
- nu sunt adepta medicamentelor, ştiu cât de nocive sunt (şi poate faptul că nu le-am avut la momentul potrivit în viaţa anterioară mă face să le refuz şi, pe cât posibil, să încerc metode alternative);
- îmi fac munca cu plăcere şi sunt devotată, îmi place să lucrez cu oamenii;
- se întâmplă să ajut persoane necunoscute pe stradă şi de fiecare dată mă emoţionam şi nu înţelegeam cum un gest aşa de simplu îmi dă o trăire aşa intensă;
- în cazul în care voi avea o fetiţă, mă gândisem să o cheme Armina (şi văd că pe fata Akiriei o chema Arkadia; pentru băiat nu am un nume, dar vreau ceva care să înceapă cu A, dar să vedem la momentul potrivit);
- cred că sufletul meu a rămas cu sentimentul acela plăcut când te cunosc oamenii şi te apreciază că le-ai făcut un bine, aşa reuşesc să îmi explic tendinţa mea actuală de a mă remarca în vreun domeniu şi a găsi o posibilitate să ajut oamenii, să le fiu utilă (politica era o variantă, dar la modul cum se face în România, nu este pentru mine);
- partea cu familia soţului mi se potriveşte ca o mănuşă, întotdeauna am vrut să am socrii cu care să mă înţeleg (aşa cum a avut sufletul

meu în ultima încarnare), să fie părinţi şi pentru mine. Sunt o fire diplomată, căreia nu îi plac certurile şi o să încerc să ţin echilibrul.

- faptul că Akiria a lucrat cu oameni mă ajută acum să pot citi foarte repede persoanele, să îmi dau seama ce gen de oameni sunt;
- suma cifrelor corespunzătoare anilor în care Akiria s-a născut/s-a căsătorit este 7, iar la mine este 9 ;
- nu sunt mamă la 26 de ani (deşi mereu mi-am dorit să fiu mamă tânără); îmi doresc 2 copii, dar poate o să fie 3 în situaţia în care o să am şi gemeni;
- când văd o rană deschisă sau mi se ia sânge nu mă simt tocmai bine; mirosul din spitale, faptul că văd oameni în suferinţă mă face să mă simt foarte rău (cred că AKIRIA a văzut prea multe în ultima perioadă din viaţă).

Găsesc asemănări şi între cei doi soţi, de aceea vi le prezint. Întrebarea mea este legată fix de acest aspect, dacă ne-am mai întâlnit într-o altă viaţă şi de asta avem o compatibilitate aşa bună?

- deşi în buletin soţul meu este mai tânăr decât mine, el mereu zice că se simte de altă vârstă, apropiaţii la fel, îl văd mult mai matur şi responsabil;
- are grijă de mine când sunt răcită, nu mă simt bine, fiind foarte atent;
- sfârşitul meu din altă viaţă a fost un motiv de întristare pentru Kiril, în viaţa aceasta soţul se roagă ca noi să plecăm în aceeaşi zi din trup, susţine că nu ar putea suporta despărţirea de mine şi ar suferi enorm;
- de multe ori, chiar dacă suntem în locuri diferite, el mă simte când sunt tristă şi mă sună să vadă dacă am ceva, pentru că aşa simte că sunt tristă; la fel, şi eu îmi dau seama dacă ceva nu este în regulă cu el, chiar dacă zice că totul e bine.”

ALEXANDRA
10 aprilie 2016,
Bucureşti

Episodul 2 - SIBENA

Episodul spiritual nr.2 o are ca eroină pe argentinianca SIBENA RAUDIS, care a trăit între anii 1810-1859 (secolul 19).

Tatăl ei, Eudacio, provenit din părinţi emigranţi spanioli, era un notar vestit în oraş. Veniturile sale erau completate de modestele

câştiguri băneşti ale soţiei lui, Hegude. La origine indiană de etnie calchaqui, Hegude învăţase meseria de cosmeticiană şi lucra într-un cabinet de întreţinere pentru femei. Mamă a doi copii frumoşi, era foarte mândră de SIBENA şi Augusto, pe care i-a crescut cu ajutorul bunicii Aspacia, mama lui Eudacio.

Augusto, fire energică şi ambiţioasă, având cu 4 ani mai puţin decât SIBENA, şi-a ales profesia de militar în armata naţională. Existenţa SIBENEI a fost puternic marcată de evenimentele politice din ţara ei şi mai ales de cele desfăşurate în Buenos Aires.

În anul naşterii sale, 1810, Argentina („ţara argintului”) era parte a Viceregatului spaniol Rio de la Plata. Oraşul Buenos Aires, fondat în anul 1536, se transformase treptat într-un oraş colonial prosper. În 1776 a devenit capitala Viceregatului Rio de la Plata şi s-a dezvoltat datorită libertăţii de a face comerţ cu Spania. A reprezentat o localitate importantă în cadrul luptei pentru independenţă din anul 1810. În acest an, în care SIBENA văzuse lumina zilei, s-a înfiinţat la Buenos Aires o juntă militară revoluţionară creolă care, profitând de ocuparea Spaniei de către armata lui Napoleon, l-a detronat pe vicerege şi a creat un guvern provizoriu al Provinciilor Unite din Rio de la Plata. Trupele revoluţionare, conduse de generalul Jose de San Martin, i-au învins pe spanioli în anul 1812. Independenţa Provinciilor Unite din Rio de la Plata s-a proclamat în 1816.

În 1819 a început perioada luptelor civile dintre federalişti, reprezentanţii oligarhiei agrare, şi unitarieni, reprezentaţi de burghezia negustorească din Buenos Aires, ce contribuise la formarea guvernului centralizat. Luptele civile din ţară au durat până la jumătatea secolului 19.

Eudacio, tatăl SIBENEI, om bogat şi influent în oraş, era nevoit, prin munca sa de notar, să îşi servească toţi clienţii cu multă promptitudine, fără a ţine seama de orientarea lor politică. În adâncul sufletului, Eudacio ascundea un puternic ideal patriotic şi dorinţa aprigă ca Argentina să ajungă un stat independent de patria-mamă, Regatul Spaniei. Acelaşi ideal patriotic îi anima pe membrii familiei lui, soţia şi cei doi copii.

SIBENA, fată superbă, delicată la trup ca o trestie, avea înclinaţie spre ştiinţele umaniste. A urmat cursurile unui liceu cu profil de limbi străine, învăţând foarte bine limbile engleză şi franceză. Absolventă a liceului, la 19 ani a fost angajată de tatăl ei ca secretară şi traducătoare în cabinetul notarial.

S-a căsătorit la 22 de ani cu inginerul Casimiro Astreni. Acesta, un bărbat de 27 ani, provenea din părinţi italieni. Cu ajutorul tatălui său, tâmplar de meserie, şi al notarului Eudacio, de la care obţinuse un mare împrumut de bani, şi-a deschis o fabrică de mobilă. Avea 25 de ani când şi-a început activitatea în fabrica lui. Producţia creştea luna de lună, astfel încât tânărul patron se bucura la 27 de ani de o avere satisfăcătoare.

Căsătoria cu SIBENA s-a dovedit a fi plină de înţelegere, compasiune reciprocă şi iubire sinceră. A durat doar 27 de ani, fiind întreruptă de moartea SIBENEI, la doar 49 de ani. Au avut un singur copil, pe fiica lor, Arnalda, născută de mama ei la 24 ani. Fetiţa împlinise 4 ani când părinţii i-au adus un frăţior în vârstă de 2 ani. Fiind mică, nu a înţeles tristeţea părinţilor şi motivul aducerii micuţului Nareno în casa lor. Neştiind ce păţise unchiul Augusto şi nevasta lui, întreba mereu de ei, neprimind alt răspuns decât că Augusto plecase undeva departe, pe apa cea mare a oceanului. Nareno a plâns câteva luni după tatăl său, apoi s-a resemnat, bucurându-se de îngrijirea deosebită din noua familie.

Băiatul rămăsese orfan de tată. Era în anul 1838 când ofiţerul Augusto, fratele SIBENEI, fusese ucis într-o luptă de stradă între două grupări rivale. Soţia lui, Odette, îşi pierduse minţile, nemaifiind în stare să îşi crească singură băiatul. Soţii Astreni, SIBENA şi Casimiro, i-au adus pe amândoi în casa lor. Pe Nareno l-au crescut alături de fiica lor, l-au trecut prin şcoli şi l-au înscris la facultatea de Medicină, pe care o urma şi Arnalda. Odette şi-a revenit cu greu din depresia puternică provocată de moartea lui Augusto. Rămăsese o femeie firavă, temătoare, nereuşind să facă altceva decât să supravegheze servitoarele creole din casă.

Arnalda lucra deja ca medic în spitalul din oraş, iar Nareno era încă student când nenorocirea s-a abătut asupra întregii familii. Ştiau cu toţii că SIBENA se lupta de câţiva ani cu frecventele crize de malarie, boală pe care o contactase pe plantaţia lor de portocali, aflată la 100 km distanţă de oraş. Femeia se bucurase de îngrijiri medicale deosebite, medicii administrându-i tratamente costisitoare cu medicamente importate din Spania şi Franţa. Nici aceste medicamente, nici obişnuita chinină şi nici remediile tradiţionale aplicate de tămăduitoarele indiene aduse de Casimiro din sate îndepărtate nu au reuşit să o vindece pe SIBENA de cumplita boală. S-a stins din viaţă cu două luni înainte de a împlini 50 de ani.

Nareno, nepotul care îi datora succesul său în viaţă, a terminat facultatea de Medicină cu specializarea în boli tropicale. Amintindu-şi deseori de draga mătuşă SIBENA, binefăcătoarea lui, a studiat toată viaţa bolile specifice ţării lui, reuşind să prelungească vieţile a mii de oameni.

Nina Petre
11 mai 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

„Să fie tot aşa şi în viaţa aceasta, să am parte de un soţ bun, iubitor ca şi în ultimele vieţi!

Vreau să îmi cunosc răutăţile acumulate în vieţile prezentate, pentru că e posibil, dacă le repet, să fie un sfârşit asemănător şi în viaţa aceasta.

Este o asemănare interesantă: Sibena s-a născut în „ţara argintului", tatăl meu când eram mică îmi spunea că sunt „argint viu", am atât energie."

ALEXANDRA
12 mai 2016
Bucureşti

Episodul 3 - RANOLD

Episodul spiritual nr.3 îl are ca erou pe francezul RANOLD THIERRY, care a trăit între anii 1709-1755 (secolul 18). S-a născut în oraşul Bordeaux şi tot acolo şi-a pierdut viaţa, la doar 46 de ani.

Tatăl lui, notarul Michel, era un om bogat şi influent. În cabinetul său erau întocmite toate actele necesare locuitorilor oraşului. Soţia lui, Adelaide, absolventă de pension, şi-a crescut cei doi băieţi cu multă exigenţă, completând în mod discret aspra educaţie primită în şcoala de băieţi. Henric, fiul cel mic, a optat pentru meseria de notar, învăţată de la tatăl său, fiind succesorul acestuia la cabinetul notarial.

RANOLD, cu 3 ani mai în vârstă decât Henric, avea înclinaţii milităreşti încă de mic. După studiile generale, s-a înscris la liceul militar, absolvindu-l la 18 ani, în 1717. În acelaşi an şi-a început cariera militară, fiind înrolat în armată regală.

În perioada vieţii lui, pe tronul Franţei s-au aflat doi regi ce aparţineau dinastiei de Bourbon: Ludovic XIV cel Mare (1643-1715);

Ludovic XV cel Iubit (1715-1774). Domnia lui Ludovic XIV a marcat apogeul absolutismului francez. Regele obişnuia să spună: „Statul sunt eu”. Sub domnia sa, Franţa a devenit prima putere europeană. Frecventele războaie din timpul domniei regilor Ludovic XIV şi Ludovic XV au agravat tensiunile sociale. Franţa şi-a pierdut posesiunile din India şi Canada. S-au accentuat criza economică şi cea de credibilitate a absolutismului Bourbonilor.

Cariera militară a eroului nostru, RANOLD, s-a desfăşurat în timpul domniei lui Ludovic XV. Ca ofiţer în armata regală, a participat la războiul de succesiune pentru tronul Poloniei (1733-1735). În războiul de succesiune la tronul Austriei (1740-1748), trupele franceze, aliate cu cele ale Prusiei, au luptat împotriva Austriei şi Angliei. La 11 mai 1745, în bătălia de la Fontenoy, militarii francezi, conduşi de Mauriciu de Saxa, au obţinut o victorie importantă asupra forţelor coalizate ale Angliei, Austriei şi Olandei.

Revenit acasă într-un binemeritat concediu, RANOLD a conceput-o pe fiica lui, unicul său copil, rezultat din căsnicia cu Annemarie Serdal. Nunta avusese loc cu 4 ani în urmă, el având 32 de ani, iar mireasa doar 17 ani. Mignonette a sosit în familie ca o rază de soare, luminând şi încălzind sufletele celor doi părinţi, traumatizate de prea multe despărţiri dureroase. La fiecare plecare a soţului, Annemarie se întreba dacă îl va mai revedea vreodată viu.

Lungile despărţiri, cauzate de obligaţiile militare ale lui RANOLD, l-au determinat să aibă de-a face cu femei uşoare, la fel ca toţi camarazii lui. Împlinind 45 de ani, a cunoscut-o pe Isabelle, fiica unuia dintre militarii aflaţi în subordinea lui. Timp de un an şi-au trimis scrisori înfocate şi s-au întâlnit sporadic, în cele câteva permisii obţinute de RANOLD. În 1755, Isabelle împlinise 19 ani şi nu voia deloc să se mărite, spre disperarea părinţilor şi a rudelor care îi făcuseră cunoştinţă cu cinci tineri dornici de a o lua de soţie. Tatălui ei nu i-a fost greu să afle de iubirea lui Isabelle pentru muieraticul RANOLD. L-a provocat la duel şi l-a ucis cu propriul pistol. La 46 de ani, viaţa şi cariera militară a trufaşului ofiţer RANOLD Thierry au luat sfârşit.

Annemarie, soţia înşelată, l-a înmormântat cu toată cinstea meritată de curajosul militar. Ţinând capul sus, cu multă demnitate, văduva lui RANOLD şi-a crescut mai departe fiica, rămasă orfană de tată la doar 10 ani. După încheierea anului de doliu, Annemarie a acceptat cererea în căsătorie a contelui Marcel Duval, un bărbat cu 10 ani mai în vârstă decât ea. Mignonette a primit o educaţie corespunzătoare tinerelor din înalta

societate. S-a căsătorit la 16 ani cu un tânăr militar, trecând în primii ani de căsătorie prin aceleaşi aşteptări dureroase ca propria mamă.

Annemarie s-a străduit până la moarte să păstreze o frumoasă amintire fostului soţ, repetând fiicei sale că tatăl ei a fost un ofiţer viteaz, neînfricat, profund devotat cauzei pentru care se sacrificau militarii din trupele regelui. Amintirea duelului fatal a fost ascunsă în cugetele tuturor celor care l-au iubit şi respectat pe fostul ofiţer RANOLD. Au rămas nemuritoare doar faptele lui de vitejie şi frumuseţea comportamentului său faţă de soţie, copil şi toţi ceilalţi care i-au fost aproape de suflet.

Nina Petre
24 mai 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

„Până la vârsta de 16-17 ani, temperamentul cuceritor lăsat moştenire s-a manifestat puternic şi la mine. Chiar dacă nu eram eu cea mai frumoasă, simţeam că, dacă vreau să fiu cu cineva, pot, indiferent dacă are obligaţii sau nu, şi făceam asta (cu menţiunea că noţiunea de „a avea iubit” nu era în sensul de azi, când fetele la 12-14 ani fac tot ce se poate în planul erotic). Ştiu, nu sunt mândră de apucăturile mele, pe care - după ce am renunţat să consum carne, am început să studiez mai mult partea spirituală, să descopăr care e rostul meu pe lume - le-am adus la minim. Mă străduiesc şi vreau să îi ofer soţului meu toată încrederea de când suntem împreună; aşa cum bine aţi menţionat că este posibil, chiar dacă am fost abordată de sexul masculin, mă gândeam ce mult ne iubim şi nu merită „să dau pasărea din mână pe cioara de pe gard” (cum e vorba în popor).

Sunt o persoană căreia nu îi plac conflictele şi mereu încerc, prin diplomaţie, să le aplanez. Am şi eu zile mai puţin bune, dar mă voi strădui să mă controlez şi nu voi scoate sabia.

Am un defect mărturisit tuturor celor care mă cunosc şi devin apropiaţi. Îţi ofer încredere, vreau acelaşi lucru, dacă simţi că vrei să experimentezi ceva, mai bine spune-mi, prin comunicare se rezolvă orice. O să îmi cadă greu situaţia, dar o să îmi treacă; spre deosebire de varianta când descopăr eu şi atunci sunt total dezamăgită şi nu mai vreau să ştiu nimic de tine. Să ştiţi că, fără excepţie, când eu am fost cinstită cu partenerul, de fiecare dată Dumnezeu mi-a arătat prin vis sau altceva, cu o exactitate care depăşeşte categoric mintea omului, ce face iubitul meu.

Sunt sigură că orice e posibil atât timp cât ai credinţă, şi nu se poate ascunde omul trădător de ochiul Divin, chiar dacă şterge toate urmele posibile, ceva îi scapă mereu. În acest context, nu ştiu cum aş reuşi să am o discuţie paşnică după ce am descoperit eu ceva; dacă mi s-a comunicat în prealabil, situaţia este cu totul alta.

Apreciez ce soţie am avut în viaţa prezentată, un mare caracter, să poţi să respecţi un om care nu a dat doi bani pe tine."

ALEXANDRA
24 mai 2016
Bucureşti

Episodul 4 - ALIR

Episodul spiritual nr.4 o are ca eroină pe ALIR, care a trăit între anii 1614-1680 (secolul 17). S-a născut pe teritoriul Turciei otomane, în oraşul Izmir, port la Marea Egee.

Părinţii ei, Ardan (tatăl) şi Seril (mama), erau armeni creştini. Aveau trei fete: ALIR, cu 4 ani mai mare decât Behar şi cu 9 ani mai în vârstă decât Leryd. Ardan îşi întreţinea familia din comerţul cu ţesături scumpe achiziţionate de la negustorii care le aduceau cu mari sacrificii din Siria şi Mesopotamia. O mare parte din marfă era luată pe corăbiile sultanului, iar odată ajunse în Istanbul, erau achiziţionate de slujbaşii acestuia pentru femeile de la Curtea Otomană.

Radin, marinar pe o navă militară din flota sultanului Murad IV, a cunoscut-o pe frumoasa ALIR fiind invitat de Ardan să îi cunoască familia. Ajuns la 26 de ani fără a fi căsătorit, Radin s-a cununat repede cu ALIR, grăbindu-se să o ducă în casa părinţilor lui din Istanbul. Fata avea doar 15 ani când s-a despărţit de familia din Izmir, urmând să înceapă o viaţă nouă în Capitala Imperiului Otoman. Era în anul 1629. În anul următor l-a născut pe micuţul Osman, a cărui copilărie va fi la fel de zbuciumată ca viaţa propriei mame.

Osman abia împlinise un an, în 1631, când oameni de încredere ai sultanului au răpit-o pe ALIR din faţa casei, ducând-o cu forţa la palat. Cumplitul sultan Murad IV, care abia împlinise 19 ani, auzise despre frumuseţea nevestei marinarului Radin, voind să şi-o aducă în propriul harem. Bărbatul lui ALIR fiind plecat pe mare, socrii ei nu s-au putut împotrivi răpirii.

După câteva luni de şedere în harem, ALIR a fost ridicată la rangul de nevastă a sultanului, interzicându-i-se să îşi vadă fostul soţ, socrii şi copilul. Era în anul 1632, ea având 18 ani. La 20 de ani l-a născut pe Ismail, o frumuseţe de băiat, de care tatăl lui, sultanul, era foarte mândru. Au urmat cele două fetiţe. Pe Heruh a născut-o la 23 de ani, iar pe Mirdal, la 26 ani.

Sultanul Murad IV, fiul sultanului Ahmed I, se născuse în 27 iulie 1612. Domnia lui a început în 10 septembrie 1623 şi a luat sfârşit în 9 februarie 1640, din cauza morţii lui, provocată de o boală a ficatului. Anii de domnie au fost zbuciumaţi, plini de războaie şi mişcări de revoltă ale populaţiei turce. Societatea otomană era dominată de grave tulburări interne, cum au fost răscoalele djelalilor (celalî), trupele administraţiilor locale, pe care trupele sultanului i-au masacrat în mai multe expediţii de pedeapsă. Dezorganizarea administrativă şi socială provoca şi conflicte ideologice. Murad IV purtase o campanie militară împotriva Erevanului, în 1635, plus una împotriva Bagdadului, în 1638.

Pentru ALIR şi copiii ei, sultanul reprezenta un stăpân sever, musafir ocazional în Palatul din Istanbul. Iubirea sinceră a marinarului Radin fusese înlocuită cu indiferenţa şi despotismul lui Murad IV. În februarie 1640, când sultanul s-a stins în chinuri mari de ciroza hepatică, boală provocată de consumul exagerat de alcool şi siropuri halucinogene, ALIR avea 26 de ani. Rămăsese văduvă, într-o Curta ostilă, asistând neputincioasă la înmormântarea soţului şi apoi la înscăunarea ca sultan a cumnatului Ibrahim, fratele defunctului Murad IV.

Alungată de la Palat, cu porunca de a dispărea din Capitală, ALIR l-a căutat pe fostul soţ, Radin, implorându-l să o ducă înapoi în Izmir, la părinţii ei. Având un pic de noroc, Radin a luat-o de urgenţă pe o corabie, transportând-o până la Izmir împreună cu cei trei copii minori al căror tată, fostul sultan, nu apucase să îşi facă testamentul. Ismail, la 6 ani, Heruh, la 3 ani, şi Mirdal, la doar 4 luni, şi-au întâlnit fratele mai mare, pe Osman, care împlinise 10 ani. Băiatul locuia la părinţii lui ALIR, în Izmir, unde tatăl său, Radin, sosea deseori, fiindcă trecuse de pe corabia militară pe una comercială, după moartea lui Murad IV.

Temându-se de răzbunarea noului sultan, Ibrahim, care urmărea să-i ucidă pe copiii fratelui defunct, Radin, recăsătorit cu ALIR, şi-a luat nevasta, cei patru copii şi socrii, după doar un an de la reîntregirea familiei, fugind cu toţii spre Munţii Boz, aflaţi la est de Izmir. Acolo a cumpărat o casă mare şi animale domestice: cai, oi, păsări. Surplusul de

produse animaliere era vândut negustorilor ambulanţi, familia reuşind astfel să supravieţuiască.

După 40 de ani de viaţă liniştită la ferma din munţi, ALIR a trecut la cele veşnice, din cauza unei boli de inimă. Avea 66 de ani, îşi măritase fetele cu negustori cumsecade din Izmir, iar cei doi fii, Osman şi Ismail, trecuţi de 40 de ani, locuiau tot în Izmir cu familiile lor, trăind din negustorie. Niciunul dintre ei nu dorise să ajungă marinar sau militar de carieră.

Radin, bărbatul căsătorit de două ori cu femeia pe care o iubise ca pe nimeni alta, avea 77 de ani când a îngropat-o pe ALIR. Trăiseră timp de 40 de ani în deplină armonie, iubirea lor puternică fiindu-le un bun exemplu celor din jur. Copiii sultanului Murad IV au fost educaţi în spiritul omeniei, nonviolenţei, al cinstei duse până la cele mai înalte cote. ALIR a murit fericită, înconjurată de cele mai dragi fiinţe: soţul, copiii şi numeroşii nepoţi. După ce suflul vieţii a părăsit-o, spiritul său a pornit spre alte zări, în căutarea celor doi părinţi, Ardan şi Seril, plecaţi din acea lume în urmă cu mulţi ani.

Nina Petre
21 iunie 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

„Trăiesc fiecare scrisoare de la dvs. cu aceeaşi bucurie, iar după fiecare înţeleg de ce am anumite sensibilităţi, de ce îmi place ceva şi altele. Vă mulţumesc şi de această dată pentru tot efortul depus de dvs.!

Mă bucur că am avut parte de un soţ iubitor, asta e nevoia mea, armonie şi iubire după partea materială (nu m-ar încălzi cu nimic să fiu poleită cu aur, dar lângă un soţ cu inima de gheaţă). Am găsit asemănări cu multe din atitudinile mele actuale; spre exemplu, şi în viaţa aceasta m-am mobilizat repede şi nu am căzut în depresie când am trecut printr-o situaţie neplăcută mai ales pe plan sentimental. Am mers mai departe, gândindu-mă că nimeni nu este de neînlocuit şi o să fie mai bine în viitor; fără regrete, am lăsat trecutul în urmă şi am continuat (spre deosebire de alte persoane din jurul meu care se agaţă de trecut, nu pot „rupe pisica odată”, cum se zice). Voi ţine cont de sfaturile date, iar dacă se poate, doresc să ştiu şi alte concluzii ce îmi pot fi de folos.

Vreau să vă întreb la ce vă referiţi când spuneţi „să nu fii categorică cu religia preferată de copii”, adică vă referiţi la situaţia în care ei îşi doresc să practice religia islamică?

Din fericire, nici acum soţul nu mă obligă să trec la religia lui, deşi cred că s-ar bucura dacă aş simţi să fac asta. Din păcate, nu simt, am citit cărţile islamice şi, dacă mă credeţi, mai mult am zis că nu vreau să am de-a face cu aşa ceva.

Îmi iubesc viitorul soţ şi la fel voi face şi cu copii noştri, sper să mă binecuvânteze Dumnezeu cu doi şi să fiu ferită de sarcini pierdute.”

ALEXANDRA
22 iunie 2016
Bucureşti

Episodul 5 - ARTIGAD

Episodul spiritual nr.5 îl are ca erou pe egipteanul ARTIGAD. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1503-1570 (secolul 16). S-a născut în localitatea Mallawi, situată pe malul Nilului, la sud de Cairo. La data naşterii lui ARTIGAD şi încă 14 ani după aceea, Egiptul s-a aflat sub stăpânirea Statului Mamelucilor.

Ca parte a Imperiului Bizantin, Egiptul fusese cucerit în secolul 7 de arabi, care au impus o nouă religie, islamul, şi limba arabă. Copţii, urmaşii egiptenilor creştini, alcătuiesc astăzi 10% din populaţia ţării. În anul 969, Egiptul a devenit centrul Califatului Fatimid independent, apoi al dinastiei Ayyubizilor (1171-1250) şi al Statului Mamelucilor (1250-1517). În 1517, a fost transformat într-o provincie a Imperiului Otoman.

Mamelucii erau trupe de luptători turci şi kârghâzi recrutate din rândurile sclavilor, constituind forţa militară a dinastiei Ayyubizilor. În 1250, i-au răsturnat pe Ayyubizi şi au guvernat Egiptul până în 1517. Au reuşit să îşi menţină influenţa şi după cucerirea otomană, impunând condiţii guvernanţilor numiţi de Poarta Otomană.

Numele de „mameluc” vine de la termenul arab „mamluc”, care înseamnă „rob”. Majoritatea sultanilor Ayyubizi au avut în serviciul lor astfel de robi, capturaţi în stepele din nordul Mării Negre şi aduşi de negustori în Egipt. Sultanul al-Malik as-Salih Nadjm ad-Din Ayyub, apreciind calităţile militare ale mamelucilor, a recrutat un mare număr dintre ei, constituind un regiment de elită numit „al-Bahryya”. După moartea sultanului al-Malik al-Muazzam Turan-shah IV, văduva lui l-a luat de bărbat pe comandantul militar mameluc Aibeg (Aibak), acesta devenind astfel primul sultan mameluc al Egiptului. Eroul nostru, ARTIGAD, a trăit sub domnia ultimilor doi sultani mameluci din istoria

Egiptului: al-Ashraf Kansuh al-Ghauri (1501-1516); al-Ashraf Tumanbai (1516-1517). La 13 aprilie 1517, Tumanbai a fost executat prin spânzurare de către sultanul otoman Selim I, Egiptul intrând astfel sub dominaţia Imperiului Otoman.

Transformarea Egiptului într-o provincie a Imperiului Otoman a adus cu sine decăderea economică şi culturală a ţării. În perioada vieţii lui ARTIGAD, pe tronul Imperiului Otoman s-au aflat următorii sultani: Selim I cel Aspru (Yavuz) (1512-1520); Suleiman Legiuitorul (Kanuni), Magnificul (Muhteshem) (1520-1566); Selim II (1566-1574).

Părinţii lui ARTIGAD, Nigedur (tatăl) şi Lemye (mama), au avut cinci copii, rămânând doar cu el în urma deceselor a două fetiţe şi doi băieţi. Localitatea lor era bântuită anual de boli infecţioase provocate de insecte, şobolani şi lipsa de curăţenie a unor oameni. ARTIGAD, puternic ataşat de tatăl său, a stat mai mult lângă cămilele acestuia decât acasă după ce împlinise 12 ani. Până atunci, mama Lemye îl crescuse cu multă iubire, având grijă să îl ducă şi la şcoala din Moschee, unde băiatul a învăţat timp de 5 ani.

La 13 ani, unchiul Andah, fratele lui Nigedur, l-a luat pe mica lui corabie într-o călătorie de lungă durată pe apa Nilului, spre izvoarele lui, dorind să cunoască ţinuturile din amonte şi să aducă mărfuri deosebite, bune de vândut în capitala Cairo. După ce au intrat în Etiopia, a început calea de întoarcere. ARTIGAD avea 15 ani când a revenit în casa părinţilor din Mallawi. Era bolnav, dar mulţumit de călătoria lui. Mama Lemye l-a tratat cum s-a priceput mai bine, iar în anul următor a plecat cu caravana tatălui său spre ţărmul Mării Roşii, de unde se puteau achiziţiona ţesături, bijuterii şi mirodenii aduse de marinari din Orient. Banii necesari cumpărării mărfurilor fuseseră obţinuţi de Nigedur în Cairo, unde vânduse ţesăturile şi obiectele tradiţionale aduse de ARTIGAD cu un an în urmă.

Pasionat de comerţul pe uscat, folosind propria caravana formată din 10 cămile şi 6 catâri, plus cei 7 servitori, ARTIGAD a făcut numeroase drumuri de-a lungul celor două maluri ale Nilului, reuşind să ajungă un negustor bogat.

La 23 de ani, şi-a luat-o de nevastă pe Melyd, o fetiţă de 15 ani, puternic impresionată de statura lui uriaşă şi curajul său renumit în tot oraşul. Au avut împreună patru fete şi doi băieţi. Fetele au murit în primii ani de viaţă, nereuşind să reziste la suferinţele provocate de malarie. Cei doi supravieţuitori, Ergud şi Kider, erau băieţi voinici şi rezistenţi la boli, asemenea tatălui lor. Predestinaţi pentru a deveni şi ei

negustori, au fost ajutaţi de ARTIGAD cu tot ce aveau nevoie: călătorii cu scop comercial, sfaturi binevenite în momente grele, învăţarea folosirii armelor de luptă. ARTIGAD le-a călit nu numai trupul, ci şi mintea, dorind să îi semene întru totul. I-a lăsat să înveţe câţiva ani la Moschee, ca un bun musulman ce era.

Împlinise 50 de ani când fericirea i-a fugit din casă şi din suflet. Tocmai îşi căsătorise fiul cel mic, crezând că îşi va trăi bătrâneţea liniştit cu draga lui Melyd, când femeia s-a stins din viaţă pe neaşteptate, într-o noapte liniştită şi înstelată. Trezindu-se dimineaţa, Melyd nu i-a mai dat binecuvântarea obişnuită. La ţipetele lui, au apărut toţi servitorii, îngroziţi la vederea stăpânei fără viaţă. Inima credincioasei Melyd nu mai rezistase puternicelor suferinţe ale sufletului, înăbuşite şi nerostite, fiindcă nimeni nu i le-ar fi înţeles.

Cu 3 ani în urmă, în timp ce ARTIGAD era plecat într-o lungă călătorie, rudele lui Melyd au convins-o să revină la religia coptă, la care renunţase pentru a deveni musulmană, în vederea căsătoriei cu ARTIGAD. Mama ei, înainte de a muri, o rugase să redevină creştină, asemenea tuturor femeilor din neamul lor. ARTIGAD a auzit la întoarcere mărturisirea lui Melyd, însoţită de rugăminţile ei pentru iertare. A iertat-o uşor, nefiind preocupat de problemele religioase şi considerând că iubirea lui pentru propria nevasta era mai puternică decât orice religie. Rudele lui ARTIGAD însă nu au iertat-o pe Melyd, femeia simţind puternic ura lor.

ARTIGAD nu şi-a luat o altă nevastă după pierderea lui Melyd. Mai mult chiar, i-a cinstit memoria, fiind de acord cu fiul cel mare, Kider, care voia să se însoare cu o fată de religie coptă. ARTIGAD le-a demonstrat tuturor, până în ultima zi a vieţii, că iubirea dintre bărbat şi femeie poate învinge prejudecăţile religioase. Omul s-a stins la 67 de ani, în urma unei crize puternice de malarie.

Nina Petre
20 iulie 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

„În acest episod văd o inversare a rolurilor din această viaţă. Eu (bărbatul musulman din altă viaţă) sunt femeia creştină şi soţul meu este musulman. Din fericire, am reuşit să facem ambele binecuvântări fără să fiu nevoită să mă convertesc, aşa cum a făcut soţia din episodul prezentat. Mulţumesc lui Dumnezeu că soţul meu este înţelegător, mă

iubeşte şi asta a ajutat să nu se opună socrii mei la ideea de Biserică. Sper să meargă lucrurile în bună armonie în continuare, să nu fiu nevoită să aleg. Cu copiii poate voi avea o strângere de inimă, dar până atunci vom vedea cum decurg lucrurile.

Cert e că nu mi-a plăcut niciodată vălul la femei, să fie îmbrobodite până în cap, cum sunt musulmancele, mereu îmi dădeau sentimentul de milă. Am citit Coranul şi o carte „Pe urmele profetului", dar vă spun sincer, nu regăsesc nimic care să se potrivească cu evoluţia mea de acum, din contră, găsesc lucruri care nu sunt în regulă şi, când i le spun imamului, îmi zice că aşa e, trebuie reeditat Coranul ca să fie potrivit vremurilor actuale. Biblia este pentru orice timp şi an, nu pentru că este perfectă sau nici pe departe completă, ci pentru că promovează ce este cel mai important lucru: IUBIREA.

Am păstrat spiritul muncitoresc de la Artigad, mă dedic muncii pe care o fac. În domeniul afacerilor nu mă descurc şi nu mă atrage, soţul meu este cu partea aceasta. În privinţa copiilor, îmi doresc la fel, să îi instruiesc şi să aibă o educaţie. Am fost un tată şi un soţ bun din ceea ce văd în cele povestite, asta mă bucură.

DAR, aşa cum am constatat în multe din episoade, mereu mi-a plăcut să fiu în centrul atenţiei, am căutat aprecierea celor din jur, la fel simt şi acum: îmi place să fiu într-o poziţie bună, ca de acolo să pot face bine celor din jur. Nu ştiu dacă e tocmai bine, dar văd că spre asta tind şi aşa am fost de când eram mică. Un pic mă îngrijora uneori, pentru că ambiţia şi mândria nu sunt nişte virtuţi pe care să le cultivi, din contră, trebuie diminuate."

ALEXANDRA
20 iulie 2016
Bucureşti

Episodul 6 - REGINE

Eroina povestirii este REGINE KARENSKY, a cărei viaţa s-a desfăşurat între anii 1408-1480 (secolul 15). REGINE s-a născut în casa părinţilor de pe moşia lor din satul Ulvenhout, situat la mică distanţă de oraşul Breda, spre sud. Astăzi, localităţile se afla în sudul Olandei, aproape de graniţa cu Belgia, în regiunea Noord Brabant.

Wrotislaw, tatăl lui REGINE, provenea din părinţi evrei născuţi în Polonia, ajunşi la vremea tinereţii în ospitaliera Olandă. Nevasta lui,

olandeza Kydelle, îi dăruise un singur copil, pe superba REGINE, fetiţa semănând foarte mult la frumuseţe şi inteligenţă cu mama lui Wrotislaw, poloneza Martha.

La data naşterii REGINEI, Olanda făcea parte din Ţările de Jos. Cucerită în secolul 8 de Imperiul Carolingian, Olanda a fost cedata în 843 Lotharingiei, iar în secolul 10 a ajuns sub stăpânirea Imperiului Romano-German. În secolele 10-16, teritoriul Olandei a făcut parte, împreună cu Belgia, Luxemburg şi nord-estul Franţei, din entitatea istorică desemnată cu numele generic de Ţările de Jos, una dintre cele mai urbanizate şi bogate regiuni ale Europei din acea vreme. Devenit parte a Burgundiei în 1433, teritoriul Olandei a intrat, în 1477, sub stăpânirea dinastiei de Habsburg, iar prin aceasta, în stăpânirea Spaniei (în 1516). La acea vreme, REGINE nu se mai afla în viaţă.

Wrotislaw, tatăl ei, câştiga bine cu meseria de bijutier, transmisă din tată în fiu, de-a lungul neamului său evreiesc. În timpul săptămânii, locuia în casa lui din Breda, unde îşi avea apartamentul la etaj. Parterul clădirii era ocupat de încăperile destinate afacerilor lui: atelierul unde confecţiona bijuterii, un mic anticariat plin cu manuscrise preţioase şi obiecte vechi din aur şi argint, un birou în care îşi primea prietenii şi partenerii de afaceri. Kydelle sosea rar în casa din Breda, având interese financiare cu soţul ei şi pentru a certa servitoarele că nu făceau destulă curăţenie.

REGINE a avut o copilărie frumoasă, lipsită de griji majore, bucurându-se de confortul din casă, de pitorescul naturii, de joaca împreună cu animalele domestice. A învăţat să scrie, să citească şi să socotească banii împreună cu Frau Hende, o domnişoară bătrână de origine nobilă, sosită din Germania.

La 15 ani, copilăria a încetat brusc, într-un mod pe care fata nu şi l-ar fi închipuit vreodată. Wrotislaw, bunul ei tată, în care credea ca în Dumnezeu, a folosit-o drept monedă de schimb, achitându-şi prin intermediul ei o mare datorie de bani pe care nu reuşise să o restituie la termen. Dorind să îşi mărească averea prin cămătărie, împrumutase o sumă de bani uriaşă de la baronul Hans van Kleider din Breda. Acesta o văzuse pe REGINE de două ori în casa din Breda, unde fata venise cu mama ei în vizită la Wrotislaw.

Hans împlinise 28 de ani şi voia să îşi ia de nevastă o fată bine educată, lipsită de ifosele fetelor din familiile aristocratice. REGINE i s-a părut a fi cuminte, necunoscătoare între-ale iubirii, modestă, politicoasă şi disciplinată. Bărbat cu multă experienţă în privinţa femeilor, Hans nu a

regretat nicio clipă, după căsătorie, alegerea făcută. Au trăit împreună 34 de ani, până când moartea lui Hans i-a despărţit definitiv.

Nunta a avut loc în vila imensă locuită de Hans în Breda, casă în care soţia lui, REGINE, a trăit până la sfârşitul zilelor. Acolo au conceput şi au crescut fiicele lor, Urrike şi Naderka. Pe Urrike, mama ei a născut-o la 18 ani, iar pe Naderka, la 21 ani. Fetele, crescute în armonie şi belşug, s-au bucurat din plin de buna înţelegere dintre părinţi şi ordinea care domnea în casă. Au primit ştiinţă de carte câtă le-a trebuit pentru a fi acceptate în lumea domnişoarelor pregătite pentru a ajunge neveste de oameni bogaţi. Pe Urrike au căsătorit-o cu un tânăr moşier bogat şi cumsecade, care a făcut-o soţie fericită şi mamă a patru copii. Naderka, mai norocoasă decât sora ei, a fost dusă la Paris de un nobil preocupat de alchimie, bărbatul câştigând enorm cu reţele lui bizare oferite nobilimii şi negustorimii bogate. Naderka a avut cinci copii, rămânând toată viaţa în Paris.

REGINE a trăit fericită până la 49 de ani, când i-a murit bărbatul pe neaşteptate. Hans, ajuns la 62 de ani, primea tratamente pentru durerile de inimă de aproape 5 ani. Având o fire energică, nu putea să stea la odihnă nici măcar o săptămână. Făcea dese drumuri la moşie, de unde aducea piei de oaie, brânzeturi, legume şi fructe, bine apreciate de populaţia din Breda. De când se căsătorise cu REGINE, avea în ea un ajutor preţios, un consilier de mare taină, care nu îi trăda niciodată interesele.

Moartea l-a surprins într-o noapte în conacul de la moşie, valetul găsindu-l în zori fără suflare. I l-a adus REGINEI de urgenţă, în caleaşca lui Hans, binecunoscută de toată lumea. Urrike a ajuns la înmormântare, dar Naderka a sosit abia peste două săptămâni. L-au plâns pe Hans cu disperare alături de mama lor, simţind că se prăbuşea totul în jurul lor. Şi-au revenit greu, cu ajutorul prietenelor şi propriilor familii, întorcându-se fiecare la treburile ei.

REGINE, la 49 de ani, s-a simţit în stare să conducă treburile de la moşie după pierderea soţului. A mai trăi 23 de ani, purtând mereu doliu în memoria bărbatului care o cumpărase de la părinţi pentru a o transforma într-o doamnă bogată, cu titlul de baroană, lăsând-o să îşi îndeplinească toate atribuţiile din cadrul familiei fără constrângeri şi fără a-i impune nimic cu forţa.

Nina Petre
29 iulie 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

„Un cadou frumos, să primesc episodul nr 6 mai repede, şi la fel de plăcut a fost să citesc viaţa mea sub numele de Regine.

Încă de la început am găsit asemănări cu reîncarnarea prezentă:

- s-ar zice că mama ar avea origini evreieşti din partea bunicii, dar neclar definite, sincer nu mă simt ca fiind altă naţie decât româncă, poate din această cauză nu aş vrea să îmi părăsesc ţara.

- bunica din partea tatălui zicea că îi seamăn şi mă îndrăgea mult, tatăl meu la fel crede că seamăn la temperament cu el. De la bunica şi tata, deopotrivă, aş dori să iau doar părţile bune, acelea de bun strategi şi foarte calculaţi cu banii, nu şi aspectele mai puţin plăcute, pe care oricum le am moştenire de la antecesorul meu Ranold.

- îmi plac bijuteriile, lucrurile elegante (toate acestea datorită faptului că am avut un trai frumos în casa părinţilor şi în casa soţului - ca Regine)

- datorită răsfăţului din reîncarnarea nr.6, în viaţa aceasta pot să spun că eram uneori cu un „of" că nu am toate lucrurile pe care mi le doresc. Am fost o familie cu un trai bun, am avut parte de vacanţe, cadouri de sărbători, posibilitatea de facultate în capitală, dar erau momente când aş fi vrut şi eu să am lucruri pe care le aveau unele colege, chiar dacă părinţii lor nu aveau funcţiile părinţilor mei. Aici era nelămurirea mea, cum de ele pot şi eu nu? Dar mama şi tata au vrut să construiască ceva şi pentru noi, să ne lase ceva, încât eu şi sora mea să nu fim nevoite să ne căsătorim cu cineva doar pentru avere, aşa că efortul lor era îndreptat în direcţia aceasta.

- din nou, am avut parte de un soţ iubitor - până şi în episodul în care Ranold este erou principal am avut o soţie iubitoare şi devotată. Asta mă face să fiu optimistă să cred că şi acum lucrurile au mers în aceeaşi direcţie şi sper să am o familie fericită. Poate alţii sunt fericiţi şi împliniţi de partea materială şi confortul le aduce armonie, pentru mine liniştea sufletească înseamnă armonie, restul le facem cu ajutor de Sus.

Aici mă văd nevoită să dezvolt un pic, să vă spun de ce am folosit „sper să am": acum un an mi-a zis cineva care comunica cu îngeri că nu ne vede să ne căsătorim, un maestru spiritual mi-a zis la fel, ca să îl las cu drumul lui şi să îmi văd de al meu, că el se va uita şi după altele, voi fi singură mereu şi că nu este pentru mine. Au fost şi persoane care ne-au încurajat, dar cu toate astea, eu m-am rugat să fie voia lui Dumnezeu. Trebuie să muncesc la a-mi scoate îndoiala din minte şi neîncrederea :(

-ma văd şi în viaţa aceasta mamă de fete, cine ştie, poate măcar una o să am. Vreau să mă ocup de educaţia copiilor.

- am avut o viaţă îmbelşugată, acum soţul meu, la fel, se străduie să îmi ofere, mă răsfaţă, este atent cu ce mă relaxează şi îmi place.

Băiatului sau fetei, indiferent ce voi avea, le voi spune la fel cum mi-au spus părinţii mei: să îşi aleagă partenerul pe care îl iubesc şi care îi iubeşte, să nu cate avere, pentru că o să aibă tot ce le trebuie. Din tot ce am văzut în jurul meu, mamele care se bagă în viaţa fiului - încercând să îl controleze, să fie împotriva alegerilor, considerând că nimeni nu este suficient de bună pentru fiul lor - au, de fapt, probleme în cuplu şi de asta fac aşa. În loc să rezolve situaţia cu soţul lor, îşi canalizează toată atenţia pe băiat şi fac din acesta sluga lor.”

ALEXANDRA
30 iulie 2016
Bucureşti

Episodul 7 - RUNODO

Episodul spiritual nr.7 îl are ca erou pe RUNODO, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1300-1362 (secolul 14). S-a născut pe cea mai mare insulă din arhipelagul Antilelor, poreclită „Crocodilul verde”, primind mai târziu numele de Cuba. Zona în care a trăit RUNODO, populată de urmaşii amerindienilor imigraţi din Florida în mileniul 4 î.Hr., se afla între actualul oraş Havana şi zona mlăştinoasă de pe ţărm, care ajunge până la Golful Broa (denumire actuală). Prin defrişarea pădurii de palmieri unde locuia tribul lui RUNODO, ocupanţii spanioli au eliberat terenul, construind pe el oraşul Alquizar. În perioada vieţii eroului nostru, insula „Crocodilul verde” încă nu fusese descoperită de navigatorul Cristofor Columb.

Uanugdu, vraciul satului, era căsătorit cu harnica Nurike, femeia dăruindu-i unsprezece copii. Opt dintre ei au murit înţepaţi sau muşcaţi de vietăţi ucigaşe, tatăl lor nereuşind să le salveze viaţa. Au trăit mai departe, scăpând de infecţiile nocive, trei băieţi. Cel mai în vârstă era Kedau, fiind urmat de RUNODO şi Arnec. Singurul dintre ei care dădea semne că ar fi moştenit darul de vindecător al tatălui a fost RUNODO, fiind desemnat de obştea satului drept urmaşul vraciului Uanugdu în munca grea şi periculoasă dusă în folosul comunităţii.

De la 8 ani, RUNODO şi-a dedicat activitatea zilnică pentru a-şi ajuta tatăl, învăţând treptat tot ce îi era necesar pentru a ajunge ca el. Abia împlinise 13 ani când Uanugdu a fost muşcat de un şarpe pe când încerca să îi extragă veninul, foarte eficient în anumite boli.

După decesul tatălui, RUNODO s-a pregătit câteva luni pentru a se muta în coliba vraciului, lăsată liberă de regretatul Uanugdu. La 14 ani, şi-a început munca de vraci, ajutat de mama lui, Nurike, şi de fratele mai mare, Kedau. Le-a fost greu la început, fiind solicitaţi zilnic de săteni. Nurike şi Kedau ştiau să aplice leacurile tradiţionale, dar ştiinţa scoaterii duhurilor cauzatoare de boli din trupul bolnavilor o avea numai RUNODO. Curajos din fire şi dornic să mulţumească spiritul tatălui său, care îi dădea sfaturi terapeutice în timpul somnului de noapte şi în momentele de transă provocată de substanţele halucinogene, RUNODO s-a descurcat din ce în ce mai bine, salvând viaţa unor bolnavi.

La 19 ani, şi-a luat-o de nevastă pe micuţa Uari, o fetiţă de 12 ani, nelipsită de la şedinţele lui de tratamente. Pasionată de vindecări, Uari şi-a ajutat bărbatul în munca lui şi după naşterea celor patru copii. Pe Melede a născut-o la 15 ani, pe Noriki, la 17 ani. A urmat primul băiat, Rinkuno, sosit când sora cea mică avea 3 ani. Al doilea băiat, Agarkid, a sosit la 7 ani după fratele mai mare.

Protejaţi de zeii la care se rugau zilnic, cei doi soţi şi-au îngrijit foarte bine copiii, ajunşi cu toţii oameni maturi. Pe fete le-au măritat înainte de a împlini 15 ani cu tineri din comunitatea lor. Rinkuno, fiul cel mare, posesor al harului părinţilor, a fost desemnat ca posibil urmaş în activitatea de vraci. Agarkid le-a dat şi el o mână de ajutor, de-a lungul vieţii culegând plante de leac, preparand rachiul necesar ritualurilor de vindecare, culegând frunze de tutun, uscându-le şi măcinându-le pentru a fi introduse în pipele rudimentare făcute din lemn de palmier.

Toţi sătenii maturi fumau din pipă, femei şi bărbaţi, considerând frunzele aromate şi fumul provocat prin arderea lor drept un miracol care alungă duhurile necurate ale bolilor. Tot cu efect vindecător erau considerate şi frunzele gustoase ce creşteau pretutindeni în zona lor de câmpie: ananasul, guayaba, mango, mamey, nuca de cocos cu laptele ei răcoritor, lămâile, bananele. Din lemnul greu şi dur al abanosului, nevasta şi copiii lui RUNODO ciopleau statuete şi obiecte de podoabă cu rol totemic, aducătoare de noroc din partea zeilor şi a animalelor venerate de întregul trib.

Clima caldă şi umedă favoriza înmulţirea insectelor periculoase şi a vietăţilor de la sol, unele mai agresive ca altele. În fiecare an, câţiva săteni

erau ucişi de insecte şi reptile veninoase. Nici RUNODO nu a scăpat de atacurile lor. La 62 de ani, era deja un bătrân gârbovit, uscat la faţă şi la trup, doar piele şi os, suferind dese crize de malarie. A fost răpus de o boală cauzată de lipsa de igienă, numită astăzi dizenterie. După îngroparea lui, Rinkuno, fiul său, în vârstă de 35 ani, i-a luat locul în sinistra colibă a vraciului.

Nina Petre
24 august 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

„Vă mulţumesc pentru suportul dvs şi că de fiecare dată mă încurajaţi. Doamne ajută să fim feriţi de evenimente neplăcute!

Legat de episodul nr 7:

- sunt de acord cu dvs., mereu am fost fericită să pot ajuta oamenii, să îi fac să plece mai fericiţi după întâlnirea cu mine, moştenire şi de la antecesorul meu vraci.

- încă un aspect comun îl regăsesc la partea cu visatul - şi eu am uneori vise premonitorii sau cu bunica mea, care a decedat acum 5 ani.

- acum înţeleg de ce refuz să iau medicamente, nu iau decât în situaţii extreme, şi ce pot tratez cu plante şi medicamente homeopate :)

- nu am văzut Cuba, dar mărturisesc că mă atrage.”

ALEXANDRA
9 septembrie 2016
Bucureşti

Episodul 8 - ARETHIA

Episodul spiritual nr.8 o are ca eroină pe spaniola ARETHIA, care a trăit între anii 1210-1264 (secolul 13). S-a născut în oraşul Benavente, situat pe râul Esla, afluent al fluviului Duero. Acest fluviu, denumit în Portugalia Douro, se varsă în Oceanul Atlantic.

Oraşul Benavente se afla în acele vremuri pe teritoriul vastei regiuni Castillia, „Ţara castelelor”. Această regiune ocupa zona centrală şi central-nordică a Peninsulei Iberice. Era formată din două provincii. La nord, Vechea Castilie, Castilla la Vieja, avea centrul politic în oraşul Burgos. La sud, Noua Castilie, Castilla la Nueva, avea centrul politic în

oraşul Toledo. Oraşul Benavente şi oraşul Zamora, cel în care a locuit ARETHIA după căsătorie, se aflau în provincia Castilla la Vieja.

În secolul 9, pe teritoriul Vechii Castilii s-a întemeiat comitatul Castiliei, unit în 1029 cu Navarra. Ajuns Regat feudal independent, acesta s-a unit cu Regatul Leonului în 1157. În perioada vieţii ARETHIEI (1210-1264), pe tronul Castiliei au domnit următorii regi:

1) Alfonso VIII (1158-1214). La 16 iulie 1212, sub comanda sa, forţele unite ale Castiliei, Leonului, Navarrei şi Aragonului au obţinut o remarcabilă victorie în lupta de la Las Navas de Tolosa împotriva Califatului arab al Almohazilor, care încă mai exista în sudul Peninsulei Iberice.

2) Henric (Enrique) I (1210-1217).

3) Ferdinand III cel Sfânt (1217-1252), rege al Castiliei şi Leonului, a unit definitiv cele două formaţiuni statale într-un singur regat.

4) Alfonso X cel Înţelept (1252-1284), ales rege al Germaniei în 1257.

În anul 1031, Califatul arab se destrămase în mici principate maure, fapt ce a favorizat recucerirea de către creştini a teritoriilor ocupate de musulmani. Până la căderea definitivă a regatului musulman al Granadei (în 1492), s-a remarcat acţiunea celor două regate creştine Aragon şi Castilia.

Părinţii ARETHIEI, Chedondo şi Keria, aveau două fete. ARETHIA ea cu 4 ani mai tânără decât Octavia. Întreaga familie trăia din comerţul cu lumânările fabricate de Chedondo în atelierul său. Keria, catolică practicantă, vindea lumânări cât era ziua de mare în holul unei biserici din oraş. Fiicele ei au învăţat puţină carte de la sora preotului, femeie cultă. Cei doi fraţi, preotul şi sora lui, proveneau dintr-o familie de nobili bogaţi.

Octavia, căsătorită la 17 ani cu un ofiţer din armata regală, i-a găsit ARETHIEI un soţ care activa în acelaşi regiment cu soţul ei. Căsătorită la 16 ani cu militarul Arteno, un bărbat cu 9 ani mai în vârstă decât ea, ARETHIA s-a văzut nevoită să îşi părăsească oraşul natal pentru a se muta în vila soţului ei, situată spre sud, în oraşul Zamora. Localitate pitorească, încărcată de istorie, Zamora era aşezată pe fluviul Duero.

Părinţii lui Arteno, Vicenzo şi Amira, locuiau în apropiere, spre norocul tinerei perechi. Mai ales ARETHIA avea nevoie de ajutor, fiindcă singurătatea o copleşea în lungile perioade când soţul era plecat în misiuni de luptă.

Pe Nauro, unicul lor copil, l-a născut la 21 de ani, micuţul supravieţuind ca prin minune după naşterea dificilă care pusese în

pericol viaţa ARETHIEI. Bunica Amira, femeie cumsecade, s-a ocupat mult de el, având experienţa creşterii lui Arteno, singurul ei copil.

Arteno sosea acasă de câteva ori pe an, dar uneori se întâmpla să lipsească şi un an. Luptele de apărare a hotarului sudic al Castiliei împotriva tendinţelor Califatului arab de a-şi recuceri vechile teritorii erau dese şi făceau victime în ambele tabere.

După plecarea lui Nauro, la 19 ani, cu regimentul tatălui său pentru satisfacerea stagiului militar, ARETHIA s-a ocupat timp de câteva luni de renovarea bătrânului castel moştenit de Arteno de la bunicii lui. Somptuoasa şi bătrâna clădire se afla într-o zonă împădurită din munţii Cantabrici, în nordul Castiliei. Clădirea friguroasă şi austeră i-a plăcut ARETHIEI. Îşi petrecea acolo mai ales zilele de vară. În concediile lui Arteno, castelul răsuna de veselia gazdelor şi a invitaţilor. Chiar şi iarna se simţeau bine, bucurându-se de natura superbă.

Nauro s-a retras din armata la 30 de ani, s-a căsătorit cu iubita lui, Vitoria, devenind părinţi la un an după nuntă. Nedorind să se desprindă cu totul de armată, s-a lansat în comerţul cu armament, fiind susţinut de tatăl său. Retras şi el din armata activă, Arteno primise un post important în administraţia militară a oraşului Zamora.

ARETHIA scăpase de marile griji şi suferinţe provocate de lipsa îndelungată a soţului şi fiului, cât luptaseră pe frontul din sud. O ajuta pe nora ei să îşi crească băiatul, citea până după miezul nopţii poezii şi jurnalele unor exploratori ai vremii, broda cantităţi mari de lenjerie, necesară mai ales în casa lui Nauro. Petrecea ore întregi privind apa fluviului, visând la anii copilăriei din Benavente.

În anul 1260, împlinise 50 de ani. Petrecerea aniversară a avut loc în castelul din munţi. Era vreme răcoroasă şi umedă. ARETHIA şi zecile de musafiri călăreau prin păduri ca o adevărată armată. S-a întâmplat că unii dintre petrecăreţi, printre care şi ARETHIA, au răcit puternic, făcând febră. După ameliorarea stării bolnavilor, s-au îndreptat cu toţii spre Zamora. În oraş apăruse o epidemie de tuberculoză, boala nevindecabilă în acele vremuri, care făcea anual zeci de victime. ARETHIA s-a molipsit şi ea în biserica pe care o frecventa în fiecare duminică. Medicii aduşi în casă au tratat-o timp de 3 ani.

Tocmai când credeau că pacienta s-a vindecat, o febră puternică i-a curmat viaţa. ARETHIA s-a stins la doar 54 de ani. Ajunsese îngrozitor de slabă, nemaiavând poftă de mâncare de multe săptămâni. La înmormântare, preotul parohiei a ţinut un discurs impresionant în care i-a lăudat meritele din timpul vieţii.

ARETHIA fusese o bună catolică, sprijinind Biserica parohiei cu mari sume de bani. Avusese în grija ei o casă de bătrâni, unde cei rămaşi fără familie îşi găseau obştescul sfârşit în condiţii omeneşti. Mai mult chiar, preotul le ducea din partea ei înaintea marilor sărbători religioase cadouri în bani şi alimente tuturor familiilor foarte sărace din oraş. Calificând-o drept o „sfântă” coborâtă printre oameni pentru a-i ajuta la necaz, bătrânul preot i-a influenţat apariţia poreclei de „Sfânta”.

Nina Petre
13 septembrie 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

„Mulţumesc pentru episodul spiritual nr.8 - ca de fiecare dată, sunt plăcut surprinsă. În cele ce urmează vă prezint constatările mele:

- atâta timp cât sunt cu cineva (acum soţ, înainte era vorba de iubit), doresc să am parte de prezenţa lui, sufăr să fiu singură în doi, cum se zice. Din acest motiv, şi soţului îi spun mereu că nu trebuie să alergăm zi-lumină după bani, ci mai degrabă să fim mulţumiţi cu puţin, dar să fim împreună fericiţi. Din punctul meu de vedere, nici o tehnologie avansată (vezi crearea de SIRI şi alte voci pe telefoane şi Pc-uri, cu care poţi interacţiona) nu poate substitui prezenţa umană. Acum văd de unde mi se trage, am avut două reîncarnări unde am fost în situaţia de a sta o perioadă departe de partener (episodul nr 4 şi acest episod);

- de când eram mică, visam să am o relaţie bună cu socrii, acest laitmotiv se repetă şi în episodul acesta (l-am regăsit în multe din cele prezentate de dvs.). Cred că asta e şi cauza pentru care pun la suflet aspectele din viaţa asta; ştiu, greşesc, nu trebuie să fie oamenii aşa cum îmi doresc eu, pentru că am încălca liberul arbitru (sunt într-o continuă muncă cu mine);

- acum nu îmi place munca migăloasă, detaliile, cred că mi-am luat o pauză. Exact cum îmi ziceaţi, am brodat cantităţi mari de lenjerie în episodul nr 8;

- îmi place căldura şi soarele, nu îmi place vremea răcoroasă, ploile mă deprimă şi nu funcţionez la parametrii. Acum mi-aţi dezvăluit de ce am astfel de preferinţe;

- încă de la primul episod, v-am mărturisit că îmi place să ajut oamenii, să le fac bucurii şi în special interacţiunea cu bătrânii mă emoţionează până la lacrimi. Se pare că am avut grijă de bătrâni şi m-am

implicat profund în această activitate, încât s-au transmis trăirile peste atâtea reîncarnări;

- un aspect important, l-am lăsat mai spre final: am fost creştină într-o ţară dominată o perioadă de musulmani (acest episod şi episodul nr 4); am fost de religie musulmană cu partener creştin (în episodul nr 5 şi o parte din nr 4; în spirit de glumă, aş zice şi în episodul nr 3, când practicam una din permisiunile lor cu mai multe neveste); acum sunt creştină cu soţ musulman. Peste tot se repetă aceste roluri în care trebuie să existe iubire sinceră ca să poţi menţine echilibru, să ai parte de înţelegere şi să înţelegi.

Reîncarnarea în diverse perioade aş asemăna-o cu şcoala, fiecare episod este o clasă pe care o promovezi cu brio, cu o notă minimă sau rămâi repetent. Drept urmare, din cele prezentate până în momentul actual, au existat anumite episoade care şi-au pus amprenta asupra evoluţiei spiritului meu, le-am identificat ca verigi cheie, şi altele care mi-au adus o stare de bucurie, dar fără a avea un impact aşa puternic (au fost de trecere)."

ALEXANDRA
15 septembrie 2016
Bucureşti

Episodul 9 - RJEKE

Episodul spiritual nr.9 o are ca eroină pe irlandeza RJEKE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1111-1170 (secolul 12). RJEKE s-a născut în modesta casă a părinţilor situată pe teritoriul unui mic regat independent din sudul Irlandei. Localitatea în care locuia familia agricultorului Gardik, tatăl lui RJEKE, se numea Macroom. Tot aşa se numeşte şi astăzi.

Irlanda, numită şi „Insula verde" a fost ocupată în mileniul I î.Hr. de triburile celtice ale gaellilor, sosite din Britannia şi Gallia. În secolul 5 d.Hr., gaelli au adoptat creştinismul. Poziţia izolată a Irlandei, ca insulă situată în extremitatea occidentală a Europei, a favorizat menţinerea structurilor gentilice arhaice, clanurile având un rol predominant în viaţa societăţii. Izolarea irlandezilor i-a ferit de cucerirea romană şi de distrugerile popoarelor migratoare. La începutul Evului Mediu, Irlanda a avut un rol important în păstrarea şi transmiterea moştenirii antice greco-romane datorită activităţii laborioase din mânăstiri. Micile state

feudale irlandeze au respins, în secolele 8-11, încercările vikingilor de a se stabili durabil pe insulă.

Gardik, tatăl eroinei noastre, era căsătorit cu Rodyle, femeie harnică şi cumsecade, care dăduse viaţă la şapte copii. Două fetiţe şi doi băieţi au decedat la doar câteva luni, din cauza unor răceli grave. Au supravieţuit RJEKE şi cei doi fraţi mai mici, Luthar şi Mangord. Luthar avea cu 4 ani mai puţin decât sora lui. Mangord era cu 2 ani mai mic decât Luthar.

Întreaga familie trăia din agricultură şi creşterea oilor, la care se adăugau animalele din gospodărie. Tributul pe care îl datorau anual slujbaşilor regelui era suportabil, astfel încât fiecare familie din Macroom putea trăi omeneşte. Nimeni din familia lui Gardik nu învăţase carte. În schimb, cu toţii erau foarte prietenoşi, vorbăreţi, iar Rodyle, mare povestitoare.

Pe RJEKE au căsătorit-o la 14 ani cu un tânăr care şi-a dorit-o foarte mult de nevastă. Mondarr avea 22 de ani când a făcut nunta cu aleasa inimii. De meserie era fierar, având un mic atelier lângă casă, unde făcea topoare, suliţe şi diverse unelte necesare în gospodăriile sătenilor. Pentru cumpărarea fierului şi aramei făcea anual drumuri lungi până la Golful Eoghain Mhoir, a cărui apă se varsă în Marea Celtică. La malul golfului poposeau corăbiile unor negustori vikingi, care primeau carne uscată şi blană de oaie în schimbul unor cantităţi de fier şi aramă, aduse din Britannia. Datorită intereselor de schimb comercial, satele din sud-estul Irlandei nu erau atacate de războinicii vikingi.

RJEKE şi Mondarr au avut doi copii, ambii fete. Pe Adyrl, mama ei a născut-o la 17 ani, iar pe Nodkel, la 24 ani. Frumoase, simpatice şi harnice, au fost luate în căsătorie înainte de a împlini 15 ani, bărbaţii lor fiind buni gospodari. Adyrl a născut şase copii, iar Nodkel, şapte. Au supravieţuit cu toţii. Bunica RJEKE i-a iubit pe toţi în egală măsură, având grijă să îşi ajute fiicele la creşterea lor.

Darul ei de mare povestitoare, moştenit de la mama Rodyle, una dintre calităţile care îl convinseseră pe Mondarr să o ia de nevastă, i s-a transmis uneia dintre fetiţele lui Adyrl. Când se adunau toate generaţiile cu diverse ocazii, întreaga localitate răsuna de exclamaţiile laudative şi râsetele petrecăreţilor. Mai mult chiar, povestirile născocite de RJEKE se răspândeau şi la alte comunităţi de pe teritoriul regatului. Femeia povestea cu mult umor situaţiile comice prin care treceau oamenii din jurul ei. Uneori le istorisea în versuri, iar sătenii le transformau în cântecele care îi înveseleau pe toţi la petreceri. RJEKE ştia să povestească şi balade triste, auzite de la mama şi bunicile ei, în care slăvea faptele de

vitejie ale strămoşilor celţi, apărători îndârjiţi ai pământurilor şi vieţii tuturor.

Întreaga comunitate o iubea şi o admira pe RJEKE pentru felul ei de a fi, mereu amabilă, săritoare la necazul altora, gata să ajute pe toată lumea. Fetele ei au crescut şi s-au maturizat sub influenţa sa binefăcătoare.

Cu un singur om nu se putea înţelege nici cu binele, nici cu cearta. Era vorba despre fratele mai mic, Mangord. Antipatia lor reciprocă rezulta din firile lor opuse. Mangord era mândru, peste măsură de orgolios, din cauza staturii înalte, a trupului voinic, a părului blond, ondulat, lung până la brâu. Firea lui războinică neavând cu cine să se înfrunte, l-a determinat să plece de acasă la 20 de ani, după o ceartă mare cu tatăl său. Gardik îl tot îndemna să se căsătorească. A locuit în câteva sate din nordul insulei, mutându-se dintr-un loc în altul, din cauza iubirii fetelor, el nedorind să se însoare cu niciuna dintre ele. Tot necăsătorit era la 28 de ani, când a fost ucis într-o încăierare cu câţiva războinici vikingi, ajunşi cu o corabie pe ţărmul nordic al Irlandei.

Nina Petre
26 septembrie 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

„Am căutat imagini cu oraşul natal din reîncarnarea prezentată de dvs. şi vreau să vă spun că în pozele vechi seamănă cu oraşul meu natal din această viaţă.

Legat de informaţiile furnizate de dvs., vă prezint alte aspecte care au rădăcini comune:

- părinţii din partea tatălui au avut oi, când eram mică am prins etapa cu un număr mic de care trebuia să am grijă în vacanţa de vară, dar pot să mărturisesc că mi se par cele mai tâmpite animale, nu întâmplător există vorba: „ai făcut-o de oaie”. Prin urmare, în viaţa asta nu le-am îndrăgit aşa mult ca şi Rjeke.

- comunicarea reprezintă şi acum un element important pentru mine şi mă caracterizez ca fiind o fire sociabilă. Arta povestitului se manifestă şi acum, mi-a plăcut mereu să vorbesc cu oamenii, să fac atmosferă când ne întâlneam mai mulţi (tatăl meu este la fel). Sper să fie molipsitoare veselia şi sinceritatea mea peste tot pe unde merg :) Asemănarea cu antecesoarea mea este evidentă, ea fiind aşa, cum mi-aţi spus, îndrăgită de toţi. Totodată, am ajuns într-o etapă în care am realizat că trebuie să

îmi temperez tendinţa aceasta de a fi prietena tuturor; să mulţumeşti pe toată lumea este imposibil, cel mai important rămâne să fii tu mulţumit cu orice faci şi cei care ţin la tine îţi vor rămâne alături, restul se vor cerne singuri şi lucrurile se aşează cum e mai bine.

- familia, copiii sunt şi acum o prioritate pentru mine (chiar dacă vă mărturisesc sincer că am porniri să apuc pe calea carierei, îmi ţin în frâu aceste tendinţe). Vreau să am şi eu o influenţă bună asupra copiilor mei, aşa cum a avut Rjeke.

- nu îmi place frigul, am mereu mâinile şi picioarele reci, având o circulaţie periferică deficitară. Mai nou, la piciorul drept mă doare în partea laterală şi am zis că după vacanţa care se apropie merg la un ortoped, să nu mi se facă mont (deşi am citit că nu prea se poate evita :(, sunt multe teorii: ba că este acid uric, ba că este genetic, toate prezintă o situaţie nefavorabilă). Dacă Rjeke a avut oasele deformate, e un pic delicată problema şi pentru mine.....

- trăsăturile de caracter prezentate la fratele Rjekei există într-o oarecare măsură şi la soţul meu (astea sunt aspectele care mă supără uneori şi sunt singurele care creează discuţii între noi). Da, are momente de mândrie şi orgoliu pe care le identific foarte clar şi mereu îi spun că nu e bine să fie aşa. La fel, partea cu stilul cuceritor a avut-o până să fim împreună, era o albină în căutare permanentă de polenizare, de asta uneori îmi trece un gând că şi-ar putea relua obiceiurile. Părţile frumoase, sensibile sunt de la încarnarea în care era nepotul meu. În viaţa aceasta încearcă să îşi plătească datoria karmică faţă de mătuşa lui, fiind foarte atent cu mine. Este o certitudine că avem fiecare de învăţat, de asta ne-am întâlnit şi suntem soţ şi soţie, avem de încheiat socoteli din viaţa când eram fraţi şi nu ne înţelegeam, sau nepot-mătuşă şi am fost despărţiţi de soartă, sau cine ştie ce alte episoade spirituale în care am fost împreună."

ALEXANDRA
8 octombrie 2016, Bucureşti

Episodul 10 - TSEN

Eroul episodului spiritual nr.10 este chinezul TSEN, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1024-1069 (secolul 11). TSEN s-a născut în localitatea Macao (Haojing, Jinghai), situată la vărsarea fluviului Xun Jiang (Xi Jiang) în Marea Chinei de Sud.

Marinarul Dag a avut şapte copii împreună cu nevasta lui, Maun, rămânând în final doar cu un băiat, TSEN. Patru fetiţe şi doi băieţi s-au stins din viaţă, având boli grave. TSEN a fost înscris în prima clasă a şcolii de băieţi după ce împlinise 7 ani, terminând ultima clasă la 16 ani. Conform dorinţei sale, părinţii i-au dat voie să urmeze timp de 4 ani cursurile unei şcoli private conduse de doi învăţaţi sosiţi din Taiwan, specializaţi în predarea confucianismului şi a istoriei Chinei. La 22 de ani, absolventul TSEN a fost angajat la şcoala ale cărei cursuri le terminase în urmă cu un an.

S-a căsătorit la 24 de ani cu Lyan, o fată de 17 ani, bine pregătită în familie pentru a deveni o soţie excepţională. După 2 ani de la nuntă, Lyan a născut-o pe delicata Adig, unicul lor copil. Salariul lui TSEN era modest, familia lui fiind ajutată de cei doi taţi, Dag şi Jindeng. În anii care au urmat începerii carierei de profesor, TSEN s-a dedicat unor cercetări deosebite în domeniul confucianismului.

În perioada vieţii lui, Imperiul Chinez s-a aflat sub domnia împăraţilor ce aparţineau dinastiei Sung de Nord (Beisong), având drept capitală oraşul Pien-liang (Kaifeng). În perioada 1024-1069 au domnit împăraţii: Renzong (1023-1063); Yingzong (1064-1067); Shenzong (1068-1085). Dinastia Sung de Nord a reuşit să restabilească unitatea statală şi să consolideze autoritatea centrală, folosind un aparat birocratic educat în spirit confucianist. Au fost inventate praful de puşcă şi busola, s-a trecut la perfecţionarea tiparului şi la introducerea banilor de hârtie.

Învăţaţii dinastiei Sung au îmbogăţit confucianismul cu tematici metafizice, fiind influenţaţi de taoism şi budism. Se ajunsese astfel la un neoconfucianism, păstrându-se fundamentul etic al ştiinţei confucianiste, al cărei fondator era învăţatul Confucius (551-479 î.Hr.). Unul dintre principiile sale didactice era acela că transmiterea înţelepciunii ar fi fost primul pas spre renaşterea chineză.

El însuşi profesor, asemenea idolului său, Confucius, eroul nostru, TSEN, era adeptul studiului aprofundat al textelor antice (Ching), al practicii altruismului şi a omeniei. Cercetătorii confucianismului căutau cheia vieţii omeneşti în adaptarea omului la împrejurări. Confucius se considerase reformatorul unei înţelepciuni străvechi ce avea drept scop buna funcţionare a societăţii. Curtea imperială a dinastiei Han (care a durat din secolul 3 î.Hr. până în secolul 3 d.Hr.) ridicase confucianismul la rang de cult religios.

Profesorul TSEN era preocupat de păstrarea confucianismului ca sistem filosofico-religios cât mai fidel ideilor fondatorului său, Confucius. În cercetările sale, TSEN studia conştiincios teorii budiste şi taoiste, bazându-se, în principal, pe numeroasele manuscrise procurate de tatăl său din oraşele chineze şi indiene pe unde reuşea să ajungă.

Ca soţ şi tată nu i se putea reproşa mai mult decât preocuparea intensă pentru cercetarea preţioaselor scrieri filosofice, care îl determina să se joace prea puţin cu Adig şi să doarmă doar spre ziuă lângă Lyan. Blândeţea lui era evidentă, atât la şcoală cât şi acasă. Niciodată nu fusese auzit strigând la cineva sau protestând că salariul era prea mic.

Îşi iubea familia cu disperare, temându-se de boli, de hoţi şi de neglijenţa negustorilor care le vindeau alimentele. Frica lui de bolile contagioase ajunsese o obsesie de care nu scăpa nici noaptea în somn. Visele de coşmar se înmulţiseră pe măsură ce se apropia de împlinirea vârstei de 45 ani. Fără să îşi dea seama că visele cumplite îl vizau pe el, TSEN cădea în disperare la fiecare simptom de boală al soţiei şi copilului.

În vara anului 1069, în Macao izbucnise o epidemie de ciumă, răspândită de şobolani infectaţi fugiţi de pe câteva corăbii. Aflând de primele victime, TSEN a trimis-o pe Lyan la ţară, departe de oraş, unde părinţii lui aveau o mică fermă. Adig, la 19 ani, era căsătorită şi avea un băieţel de un an. Soţul ei i-a urcat într-una dintre corăbiile lui, ajungând cu toţii în Taiwan, unde au scăpat cu viaţă. Singurul din familie sacrificat de cumplita ciuma a fost TSEN. Prea ocupat cu cercetările şi elevii lui, a aşteptat închiderea şcolii, ca după aceea să se retragă şi el la ţară. Din nefericire, suspendarea cursurilor şcolare l-a găsit deja bolnav.

Trupul său, ars la grămadă, nu a putut fi îngropat. Resturile lui după ardere nu au fost separate de cele ale altor victime. După un an de la stingerea molimei, Lyan şi-a reluat traiul în casa din Macao, transformând una dintre camere într-un sanctuar plin cu flori, lumânări şi beţişoare parfumate, toate aşezate în faţa tabloului care îl înfăţişa pe TSEN la scurtă vreme după căsătoria lor.

Nina Petre
18 octombrie 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

„Mulţumesc pentru episodul nr.X, ca şi până acum sunt bucuroasă de fiecare antecesor pe care îl descoperim împreună.

Vă prezint aspectele identificate de mine, care şi-au lăsat amprenta până în reîncarnarea aceasta:

- locul natal: îmi place muzica indiană, unele feluri din bucătăria lor, cultura lor şi mi-ar plăcea să ajung acolo;

- profesia: aşa cum v-am spus când am început colaborarea, din clasa a 7-a am zis că vreau să fiu profesoară de chimie şi aşa am ţinut-o până în clasa a 11-a când tata a zis că nu pot să mor de foame;

- căsătoria: sesizez o diferenţă de 7 ani faţă de soţia de atunci, acum se păstrează şi tot eu sunt cea mai mare din cuplu;

- cercetarea: TSEN mi-a lăsat, din fericire, pasiunea pentru istorie şi capacitatea să învăţ rapid la această materie, să reţin anii şi detaliile unor evenimente, lucru care m-a ajutat mereu în special în clasa a 8-a, când am luat 10 la admitere, fiind o bucurie pt. părinţi (în special pt. tatăl meu);

- muncă continuă: aici era bine dacă aş fi păstrat întru totul devotamentul antecesorului meu; din păcate, nu pot fi cal de cursă lungă decât atunci când mă motivează suficient obiectivul final şi mă mobilizez uneori greu. Din fericire, a rămas un procent mic de ambiţie de la TSEN, şi poate alţii, pentru situaţia când vreau ceva şi pot (am învăţat în clasa a 11-a să iau un examen de admitere la facultatea de chimie şi am reuşit);

- grija faţă de cei din jur: mă regăsesc în comportamentul antecesorului meu, să văd că toţi din jur sunt bine şi atunci sunt şi eu;

- omagiul adus de soţia de atunci: îmi plac beţişoarele parfumate şi aprind mereu în casă, îmi plac florile şi soţul meu mă răsfaţă mereu cu câte un buchet fără să fie vreo ocazie specială;

- familie: am avut o familie frumoasă care m-a susţinut, aşa vreau să construiesc şi acum un cămin solid şi armonios;

Adevărat cu sufletele pereche, poţi avea momente să fii slab şi să cazi în capcană: cu el trebuie să fiu, chiar dacă realitatea e total alta, evoluând fiecare în mod diferit. Dacă am avut încercări şi păreri diverse legate de soţul meu, sunt fericită că am făcut ce am simţit şi uite că legătura puternică dintre noi e păstrată din alte reîncarnări. Poate ne mai întâlnim ;)

Legat de religie, am citit Coranul şi încă o carte, „Pe urmele profetului”, şi vă mărturisesc că nu m-a convins să urmez calea asta, mă simt cu idei creştine în viaţa asta. Am găsit unele aspecte care m-au făcut să mă întreb cum un trimis a lui Dumnezeu poate să facă aşa sau să spună aşa, atâta timp cât susţine că aduce cuvântul lui Dumnezeu pe pământ?... La întrebarea aceasta, imamul mi-a răspuns că am dreptate,

că se poate interpreta cum zic eu şi că toate astea au fost pentru vremurile respective, când musulmanii erau persecutaţi de evrei, prin urmare ar trebui reeditat Coranul să fie pt. vremurile actuale..... NU m-a convins, nu sunt apărătoarea creştinismului, avem şi noi destule probleme, dar nu cred că Biblia trebuie reeditată, ba din contră, trebuie completată cu evangheliile care au fost scoase la un moment dat. Copiilor le voi spune să îşi asculte inima şi partea divină din ei, eu îi încurajez să se roage, că există un Dumnezeu şi fără şantaje materiale. Singurul lucru greu de acceptat va fi Ramadanul, care mi se pare foarte aspru şi pentru adulţi, să nu mai vorbesc de copii, dar fiecare vine cu misiunea lui."

ALEXANDRA
19 octombrie 2016
Bucureşti

Episodul 11 – VIRDI

Eroina episodului spiriutal nr. 11 este VIRDI, a cărei viaţă s-a desfăşurat între anii 913-958 (secolul 10). S-a născut într-un trib de indieni araucani aşezat în apropierea râului Tapajos (afluent al fluviului Amazon) şi a cascadei Chacorao. Astăzi, zona respectivă se găseşte la graniţa dintre regiunile Amazonia şi Para, situate în nordul Braziliei.

Părinţii ei, Auner (tatăl) şi Oyom (mama), o aveau numai pe ea. Înainte de a o naşte, Oyom pierduse câteva sarcini. Părinţii lui VIRDI erau agricultori, cultivându-şi legumele destinate hranei pe mica bucată de pământ de lângă modesta colibă. Auner se mai ocupa şi cu vânătoarea în pădurile sălbatice din jurul cascadei. Oyom ştia să împletească scoarţe bune de pus pe jos în colibă şi pălării de soare, purtate mai ales de către femei când mergeau să aducă apa de la izvoarele de lângă cascadă. Fibrele necesare împletiturilor proveneau din tulpinile unor plante recoltate de Auner din adâncul pădurii. Vasele de ceramică folosite la păstrarea apei şi a unor alimente erau confecţionate de Auner.

Oyom se pricepea şi la folosirea unor tratamente, ştiinţa transmisă de veacuri din generaţie în generaţie. VIRDI, fată harnică şi foarte apropiată de părinţi, a învăţat de la ei tot ce i-a fost permis, chiar şi mersul prin pădure după vânat şi recoltarea plantelor tămăduitoare sau a celor necesare împletiturilor. Până la 9-10 ani, semănase cu un băiat, bun la toate muncile, pe măsura puterilor sale.

După aceea, pe măsură ce creştea şi se dezvolta, căpătând feminitatea firească, a devenit extrem de frumoasă şi foarte dorită de tineri să le devină soţie. La 12 ani, părinţii au considerat-o bună de măritat. I-au dat-o negustorului Chirao, un tânăr de 26 ani care făcea schimb de produse cu alte triburi din zona râului Tapajos, ajungând uneori până la ţărmul Amazonului.

VIRDI a căpătat o frică permanentă de bărbatul ei după ce o plesnise peste cap la câteva zile după ceremonialul de nuntă. O văzuse privind cerul pe înserate, o întrebase ce vede acolo sus, iar ea îi răspunsese că era secretul ei. Multe bătăi a încasat sărmana VIRDI din cauza deselor refuzuri de a-i mărturisi lui Chirao toate secretele ei.

Şi-a făcut datoria din plin faţă de soţ, copii şi celelalte rude până în ultimul an al vieţii. A născut doi băieţi: pe Lunuku, la 16 ani, iar pe Urumdu, la 20 de ani. Amândoi au rezistat asaltului numeroaselor infecţii provocate de igiena precară, de zgârieturile şi muşcăturile unor animale, dar mai ales de înţepăturile extrem de dureroase şi periculoase ale numeroaselor insecte. VIRDI, cu ştiinţa tămăduirii învăţată de la mama ei, şi-a tratat copiii cum s-a priceput mai bine, salvându-le viaţa de nenumărate ori.

Seara, stând liniştită lângă colibă, privea cerul înstelat, concentrându-se puternic în timp ce se străduia să descifreze semnificaţia poziţiilor corpurilor cereşti.

În tratarea copiilor şi rudelor ei, VIRDI folosea argila, pietricele de apă, descântece şi diverse practici de masaj. Obişnuia să discute mult cu bolnavii despre simptomele lor. După fiecare discuţie, îşi punea seara în gând, înainte de culcare, să i se arate în vis calea cea mai bună de tratare a fiecărui bolnav. Dimineaţa, când avea în minte cheia vindecării, ieşea din colibă, îngenunchea cu ochii la cer şi le mulţumea zeilor pentru că o ajutaseră să înţeleagă ceea ce avea de făcut.

Băieţii s-au apropiat fiecare de câte unul dintre părinţi. Urumdu, fiul cel mic, s-a simţit atras de preocupările terapeutice ale mamei, reuşind să o ajute în practicile ei şi să îi uşureze chinurile trupului până în clipa morţii. Fiul cel mare, Lunuku, şi-a început peregrinările comerciale de la 7-8 ani, plecând cu tatăl său pe apa râului pe modesta plută făcută din trunchiuri de copaci. Lunuku era foarte ager la minte, calitate foarte apreciată de Chirao, care vedea în el copia sa fidelă.

Totuşi, niciunul dintre băieţii lui nu îi moştenise firea violentă, irascibilă şi geloasă. Chirao suferea de o gelozie sora cu nebunia. Nu suporta să vadă vreo privire admirativă îndreptată spre VIRDI din partea

altor bărbaţi. A tot bătut-o, din motive inventate de el, până i-a distrus rinichii şi coloana vertebrală. În zadar s-a străduit, zi şi noapte, devotatul fiu Urumdu să îşi salveze mama de la moarte. La 45 de ani, inima sărmanei VIRDI s-a oprit, femeia nemairezistând durerilor atroce din zona spatelui.

După moartea ei, soţul nedemn, Chirao, rămas văduv la 59 de ani, a regretat-o îndelung, nemaiputând să mănânce nimic. Timp de câteva zile după îngroparea soţiei în adâncul pădurii, a reuşit să mestece doar frunzele unor plante halucinogene, pe care le scuipa înainte de a înghiţi repetate porţii de rachiu foarte tare. S-a stins de foame şi toxicitate în organism la mai puţin de două săptămâni după pierderea lui VIRDI.

Nina Petre
2 noiembrie 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

„Mulţumesc pentru acest episod spiritual. Vă prezint în continuare elementele sesizate de mine.

- Deşi nu am ajuns în Brazilia, îmi plac elementele din acest colţ de lume, muzica, dansul ,voia bună, pentru care sunt recunoscuţi.

- Părintii mei au fost toată viaţa şi sunt buni gospodari, aşa cum erau părinţii lui Virdi.

- În viaţa aceasta am tendinţa să păstrez unele lucruri pentru mine, să nu spun chiar tot ce gândesc. Şi când eram acasă la părinţi, preferam să vobesc cu mine şi cu Dumnezeu decât să mărturisesc mamei ce îmi trecea prin minte. Acum, soţul mă cunoaşte şi mă simte dacă mă gândesc la ceva, chiar şi dacă suntem la distanţă unul de celălalt, ştie că sunt tristă, fără să îi spun.

- Aşa cum mi-aţi zis şi dvs, Doamne fereşte să ajungem la violenţă fizică sau verbală. Nu mi-a plăcut violenţa niciodată, mereu încerc să am un comportament pacifist.

- Îmi place să stau în natură, aşa cum făcea şi Virdi, privind cerul. Când mă apasă problemele, mă plimb în parc şi încerc să găsesc o rezolvare. Se întâmplă să visez ce urmează să se întâmple, uneori fără să mă concentrez în direcţia asta, alteori ca răspuns la unele nelămuriri.

- Un aspect interesant legat de moartea lui Virdi e faptul că şi în această viaţă cred că, la o eventuală despărţire, partenerul mă va regreta (senzaţia asta o aveam de când eram adolescentă).

- Mă bucur că am avut copii şi i-am iubit, îmi doresc şi în această viaţa să am :)

Mulţumesc pentru sfaturile date, voi încerca să nu îi dau motive soţului de gelozie, deşi mărturisesc că este gelos şi uneori are înclinaţii spre mentalitatea de arab care nu vrea ca soţia lui să fie văzută de cineva că ia contactul cu bărbaţi, oricare ar fi motivul. Din fericire, nici eu, nici soţul meu nu consumăm alcool, tutun sau alte plante cu efecte psihotrope."

ALEXANDRA
9 noiembrie 2016
Bucureşti

Episodul 12 - INGE

Eroina episodului spiritual nr.12 este INGE REISEN, a cărei viaţă s-a desfăşurat între anii 810-867 (secolul 9). S-a născut în localitatea Luenzina, aflată pe teritoriul Ducatului de Carintia, acesta aparţinând Statului Franc. Astăzi, vechea localitate germanică Luenzina se numeşte Lienz, se află pe teritoriul Austriei, în regiunea Tirol, în vecinătatea râului Isel, aproape de graniţa cu Italia.

INGE s-a născut în timpul domniei lui Carol cel Mare (Carolus Magnus, Charlemagne), membru al dinastiei carolingiene, încoronat ca împărat al Occidentului la 25 decembrie 800 de către Papa Leon III. Carol cel Mare a domnit între anii 768-814. I-a urmat la tron Ludovic (Ludwig) I cel Pios (814-840). După moartea acestuia, Regatul Franc a fost împărţit între moştenitorii săi.

Părinţii lui INGE, Reinhard şi Maure, o aveau numai pe ea. Deşi trăiau modest, din negustoria cu lemne practicată de Reinhard, s-au preocupat de educarea fiicei lor, aducându-i o profesoară de limba latină, ajutând-o astfel să se arate lumii din jur nu numai ca o domnişoară foarte frumoasă, ci şi cultă, prin citirea unor cărţi bisericeşti şi jurnale de călătorie ale unor aventurieri renumiţi.

Reinhard avea voie să taie lemne în uriaşa pădure a nobilului Ludwig Sieder, un bărbat de 26 ani, bun luptător şi mare amator de călătorii. Părinţii lui muriseră cu ani în urmă, unul după altul, din cauza unor boli pulmonare. El locuise în vasta casă din Luenzina, doar cu menajera şi servitorii, de la vârsta de 19 ani.

În anul 826, a cunoscut-o pe INGE în pădurea lui, fata însoţindu-şi tatăl, dornică de foşnetul brazilor şi de energia lor binefăcătoare. Ludwig, obişnuit să nu stea mult pe gânduri atunci când îşi dorea să obţină ceva, a cerut fata în căsătorie, nunta având loc în luna următoare.

La 16 ani, INGE devenise nevasta unui tânăr foarte bogat. Plăcut surprins de cultura fetei, rar întâlnită în familiile de condiţie modestă, Ludwig a decis să o plimbe prin Peninsula Italică, în Republica Veneţiei, în Statul Papal, iar apoi, traversând Mediterana, să ajungă în Maghreb (nordul Africii).

După un an, corabia pe puntea căreia se aflau i-a debarcat pe ţărmul nord-african. Timp de 5 ani, au călătorit pe teritoriile ocupate astăzi de ţările numite Algeria şi Maroc, fără să se aventureze prea mult spre sud, unde puteau fi răpiţi de negustorii de sclavi. Ludwig era pasionat de obiecte vechi, dovezi ale culturilor nord-africane, unele păstrate în casele negustorilor de artefacte, urmând să fie vândute la preţuri exorbitante. Au cumpărat obiecte de cult şi podoabă, unul mai ciudat ca altul, majoritatea aparţinând civilizaţiei berbere (maure): statuete, pandantive, şiraguri cu mărgele din scoici sau chihlimbar, brăţări din argint, cercei din aur, buni de pus în nas şi în urechi.

În anul 832, când INGE împlinise 22 de ani, s-au îmbarcat pe o corabie, făcând cale întoarsă spre Europa. După câteva luni, au ajuns în draga lor vilă din Luenzina, de care le fusese foarte dor.

La 24 de ani, INGE a devenit, în sfârşit, mamă, dându-i viaţă fiului lor, Christian. Băiatul, crescut în lux, la vila din oraş şi în cea de pe moşie, din zona montană, a avut doi profesori bătrâni, care l-au transformat într-un tânăr cult şi bine educat. Ştiinţa mânuirii armelor de luptă a primit-o de la tatăl său, Ludwig, spadasin vestit în tot ţinutul. Băiatul moştenise firea paşnică a tatălui şi toate plăcerile acestuia: lectura, plimbările pe moşie, călătoriile în ţinuturi îndepărtate, ca şi satisfacţia conducerii propriei moşii, dăruite de părinţi.

Christian împlinise 33 de ani când şi-a pierdut mama. Era căsătorit cu frumoasa Gisella, care îi dăruise patru copii. INGE, ajunsă la vârsta de 57 ani, nu îşi mai putea stăpâni boala de plămâni. Suferinţele i se agravau pe măsură ce treceau zilele de toamnă ale anului 867. Bolile de plămâni făceau ravagii în rândul populaţiei, fără a deosebi oamenii bogaţi de cei săraci. Leacurile aduse de medici şi de tămăduitoarele din satele învecinate nu i-au fost de folos. S-a stins într-o noapte rece de toamnă, privind pe geam cerul înnorat, pregătit să aducă prima zăpadă. Nu a mai apucat să vadă zăpadă pe care o aşteptase cu emoţie în fiecare an.

Ludwig, soţul iubitor, care o venerase în cei 41 de ani de căsătorie, a plâns zi şi noapte timp de câteva săptămâni, până când moartea s-a îndurat şi de el, la cei 67 de ani cât reuşise să trăiască.

Nina Petre
18 noiembrie 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

„Mulţumesc pentru acest episod spiritual, când l-am citit a fost ca şi cum aş fi lecturat un basm: o iubire frumoasă, o viaţă frumoasă, totul pace şi armonie.

Asemănarea cu eroina acestui episod o regăsesc în plăcerea de a citi, de a explora ţinuturi noi prin diverse călători şi dorinţa de a avea o familie frumoasă. Aşa cum şi dvs. aţi spus, am alături un bărbat care seamănă foarte mult cu soţul eroinei acestui episod, la fel de iubitor şi atent cu mine.

Din fericire nu mă atrag antichităţile, am senzaţia că au prea multe energii înmagazinate şi nu îmi doresc să le am în preajmă.

În legătură cu vacanţele, exact aşa simt: să merg în insule unde e linişte şi căldură sau în destinaţii cu mult soare. Mulţumesc pentru toate sfaturile!”

ALEXANDRA
10 decembrie 2016
Bucureşti

CORBEC

Prezentare

CORBEC este un domn în vârstă, plin de inteligenţă şi înţelepciune. A ales să meargă pe calea spirituală înainte de 1990, dorind să se vindece de câteva boli grave. În jurul anului 2000 s-a folosit de spiritism pentru a-şi completa cunoaşterea în domeniul viselor. S-a bazat şi pe cunoaşterea obţinută prin trezirea lui Kundalini. A interpretat peste o mie de vise. A scris numeroase poezii şi un roman. De câţiva ani se simte sănătos, mai sănătos decât majoritatea bărbaţilor de vârsta sa. Se energizează cu Reiki, are o alimentaţie mai mult vegetală. În momentele de relaxare îşi aminteşte aspecte din vieţile anterioare ale spiritului său.

Nina Petre
1 noiembrie 2014

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 2

- Krindt Rikvin (1894-1940)
- Raudek (1802-1876)
- Silvanna (1726-1784)
- Timuk (1614-1680)
- Roland Slewig (1542-1591)
- Nakti (1416-1495)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 3

- Tiberius Vidacello (1338-1375)
- Kenoch (1241-1296)
- Chen Dai (1116-1177)

- Dagdir (1036-1094)
- Yssarem (916-947)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Keunha (801-869)
- Rikeno (713-766)
- Teud (600-649)
- Kikedo (512-580)
- Aurelis (429-481)

Episodul 12 - KEUNHA

Episodul spiritual nr.12 o are ca eroină pe olandeza KEUNHA. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 801-869 (secolul 9). KEUNHA s-a născut în casa părinţilor, Rieldor (tatăl) şi Kigde (mama), aflată pe moşia lor, în apropierea localităţii Oss. Hotarul nordic al vastei moşii era malul râului Maas. Astăzi, regiunea respectivă se numeşte Maasland şi aparţine Olandei (Regatul Ţărilor de Jos).

Militarul cavaler Rieldor era vestit prin vitejia sa în lupte, slujindu-l cu devotament pe împăratul Carol cel Mare. Teritoriul olandez intrase în secolul 8 ca parte componentă a Imperiului Carolingian. În timpul domniei sale, Carol cel Mare fusese preocupat de a face din aristocraţia militară baza sistemului său politic. Recompensându-i pentru contribuţia lor la expansiunea imperiului, le-a acordat militarilor de elită pământuri spre folosinţă pe viaţă. Curtea lui Carol cel Mare se afla în Aachen (Aix-la-Chapelle). Acolo s-a conceput „renaşterea carolingiană”. Una dintre importantele măsuri luate la Curte a fost înfiinţarea unui număr mare de şcoli pe tot cuprinsul imperiului, cu ajutorul episcopilor.

Kigde, soţia cavalerului Rieldor, născuse trei băieţi şi două fete. Băieţii, veniţi pe lume cu boli ereditare moştenite din neamul mamei, au decedat în primii ani de viaţă. Fetele, KEUNHA şi Nivere, au supravieţuit, s-au maturizat, au ajuns soţii şi mame. Nivere era cu doi ani mai tânără decât sora ei.

Moartea lui Carol cel Mare, în anul 814, a provocat panică în rândul cavalerilor, cu toţii temându-se că noul domnitor, Lothar, le va lua privilegiile obţinute de la regretatul său tată. Rieldor, sub pretextul unor răni vechi nevindecate în mod corespunzător, s-a retras din armata activă, rămânând un nobil moşier preocupat de averea şi familia sa.

Fata cea mare, KEUNHA, împlinise 13 ani. Grija părinţilor de a-i găsi un soţ corespunzător era maximă. În acelaşi timp cu Rieldor se retrăsese din armată şi fiul unuia dintre vecini, tânărul cavaler Hendrik. În anul următor, 815, s-a celebrat cununia lui cu frumoasa KEUNHA. Mireasa avea 14 ani, iar mirele, 27. Bun prieten cu socrul său, Hendrik a luat în serios administrarea moşiei părinţilor, la care se adăugase bucata de teren primită ca recompensă pentru participarea la războaiele câştigate de Carol cel Mare.

KEUNHA a devenit mamă la 17 ani, născând-o pe Nimde. Au urmat doi băieţi: Rurrok, cu trei ani mai mic decât Nimde, şi Dennar, ultimul născut, la patru ani diferenţă de fratele său. Copiii au supravieţuit sănătoşi. KEUNHA, femeie înzestrată cu o profundă credinţă în Dumnezeu, se ruga zi şi noapte ca bolile din neamul mamei Kigde să nu-i ucidă copiii.

Fiind puternic protejată de soţul ei, nobila KEUNHA s-a ocupat doar de familie cât timp copiii au fost mici. După ce ultimul băiat, Dennar, a ajuns la vârsta adolescenţei, soţia lui Hendrik a primit încuviinţarea bărbatului şi stăpânului ei să îl ajute în misiunea creştină a patronării celor două şcoli înfiinţate de clerul din Oss. Una dintre şcoli se afla în Oss, iar cealaltă chiar pe moşia lui Hendrik. KEUNHA s-a ocupat mult de mica şcoala ce funcţiona într-o clădire de lângă biserică. Ea şi soţia preotului erau singurele profesoare, învăţându-i să scrie, să citească şi să cânte pe cei câţiva sărmani copii ai ţăranilor de pe moşie.

KEUNHA şi-a exercitat frumoasa meserie până la vârsta de 50 ani. După aceea s-a mutat în Oss, unde locuiau toţi copiii ei. Practica educaţională în micuţa şcoală de la ţară a ajutat-o pe onorabila KEUNHA să îşi educe nepoţii de cum împlineau doi anişori. Nimde, căsătorită cu un medic, născuse cinci copii. Rurrok avea şi el patru copii. Dennar era tatăl a doi copii. Pentru KEUNHA, cea mai mare satisfacţie însemna conştiinţa de a fi utilă celor din jur.

Împlinise 68 de ani. Se simţea la fel de puternică şi optimistă ca în tinereţe. Poate că ar fi trăit 100 de ani dacă moartea cumplită a fiului cel mic, Dennar, nu i-ar fi provocat o criză gravă de inimă. Dennar fusese ucis cu sălbăticie de patru hoţi pe unul din drumurile care uneau moşia

lui cu oraşul. Vederea trupului ciopârţit al fiului iubit a stins viaţa din fiinţa mamei. Prăbuşită fără suflare lângă sărmanul cadavru, a fost îngropată odată cu el.

Nina Petre
12 noiembrie 2015

COMENTARIUL LUI CORBEC

„Am descoperit câteva asemănări între trecut şi prezent şi o emoţie specială despre moartea fiului ei cel mic. La părinţi am fost patru copii, trei băieţi şi o fată. Toţi am moştenit o boală genetică, doi dintre fraţi au murit la vârsta maturităţii, rămânând în viaţă doar eu şi sora. Amândoi am învins în mare parte boala, ţinând-o sub control.

Al doilea lucru care mă aseamănă cu Keunha este că m-am născut şi trăit la ţară până m-am căsătorit, apoi în partea a doua a vieţii am revenit de câţiva ani la casa şi locul unde m-am născut. Moartea fratelui mai mic, avea 32 ani, mi-a provocat cea mai mare durere, iar consecinţele suferinţei au fost devastatoare pentru mine. Cu mult efort şi conştientizare a sfatului primit chiar de la spiritul fratelui meu, mi-am revenit psihic în câteva luni. Poate şocul durerii morţii fratelui meu mai mic să fie o ardere a karmei eroinei Keunha. Spiritul fratelui meu m-a ajutat să mă vindec emoţional şi să-l eliberez din legătura cu mine. A apărut de câteva ori în visele mele sănătos, îndeplinind misiuni celeste. Prin această trăire simt că am asimilat karma bolii genetice şi a morţii unui copil sau frate mai mic."

Corbec
4 decembrie 2015
Piatra Neamţ

Episodul 13 - RIKENO

Episodul spiritual nr.13 îl are ca erou pe eschimosul RIKENO. Viaţa lui s-a desfăşurat în perioada 713-766 (secolul 8). S-a născut într-un trib aşezat în apropierea zonei de vărsare a fluviului Yukon în Marea Bering. Astăzi, acel teritoriu aparţine SUA, cu denumirea de Alaska.

Părinţii lui RIKENO, Garendok (tatăl) şi Megassu (mama), au avut şase copii, rămânând doar cu un băiat: RIKENO. Le-au murit de frig şi diverse infecţii doi băieţi şi trei fete.

Locuitorii tribului se numeau „poporul pământului”, adică „nunamiut”. Erau oameni curajoşi, veseli, foarte preocupaţi de unitatea fiecărei familii. Iarna, când gheaţa mării era compactă, bărbaţii plecau la vânătoare de foci. Vara vânau din caiace balene şi foci. Toamna pescuiau şi vânau reni. Unitatea lor socială era familia. Totalitatea familiilor forma gospodăria şi comunitatea de vânătoare. Şeful comunităţii era cel mai capabil bărbat, având o experienţă îndelungată de viaţă. Sfaturile lui erau urmate de toţi membrii tribului.

Toate casele erau construite din piei de caribu fixate pe schelete de lemn. La sfârşitul iernii, oamenii ieşeau din colibe şi strigau: Salut ţie, Soare! Bărbaţii porneau în caiacele lor să vâneze animale marine: foci, morse, uneori balene.

Garendok, tatăl lui RIKENO, era un bun vânător şi pescar, îndeplinind şi rolul de vrăjitor. În tribul lor exista credinţa că lumea era condusă de duhuri. Zeitatea supremă se numea „Marele corb”. Zeiţa Sedna stăpânea lumea animalelor. Ea semăna cu o sirenă. Spiritul Lunii se numea Aningat, iar cel al Soarelui, Malina („Cel ce aduce timpul frumos”). Existau în credinţa oamenilor giganţii subpământeni, chiar şi micuţii spiriduşi. Şeful spiriduşilor avea un bot de câine şi râdea mereu. Fiecare animal, obiect sau idee era purtătorul unui suflet.

Vrăjitorul Garendok invoca în ritualurile sale o zeitate divină, un spirit numit Tornarsuk, subordonat zeiţei Sedna. Marele spirit Sila guverna lumea, timpul şi întreaga viaţă de pe Pământ. El se manifesta în mijlocul furtunilor, al zăpezilor, al ploilor şi al furiei mării. Sila se exprima şi prin strălucirea Soarelui, prin calmul mării şi prin copiii mici care se jucau cu naivitate.

Garendok îşi îndemna supuşii să creadă în reîncarnare. Toţi copiii trebuiau să primească la naştere numele unor rude moarte. RIKENO, fiul său cel norocos, salvat de duhurile bune din ghearele morţii, a primit numele străbunicului din partea tatălui, care fusese şi el vrăjitor. Înclinaţia spre vrăjitorie, moştenită de băiat, era un dar al zeilor, care îl desemna drept urmaşul tatălui său la importanta funcţie de şef spiritual.

Abia se căsătorise la 19 ani cu draga lui Kydek, o fetiţă de 13 ani, când i-a murit tatăl, ucis într-o vânătoare de balene. După îngroparea defunctului Garendok, sfatul comunităţii l-a ales pe RIKENO drept noul vrăjitor, cu drepturi depline de îndrumător spiritual. Creşterea copiilor şi treburile gospodăreşti au rămas în grija delicatei Kydek.

Cei trei copii născuţi de ea au supravieţuit, fiind voinici şi rezistenţi la boli, ca tatăl lor. Fetiţa, născută la 16 ani, a primit numele de Uahhu, ce

fusese purtat de bunica din partea mamei. Băiatul cel mare, născut la 19 ani, se numea Radurrnok, asemenea unui unchi decedat. Fiul cel mic, născut la 24 de ani, purta numele de Kidnemdok, al unui strămoş din partea tatălui.

Radurrnok purta semnele recunoscute de tatăl său ca posibil urmaş în funcţia sa. Băiatului îi plăcea să confecţioneze statuete din oase ce urmau să primească numele unor oameni decedaţi. Cu ajutorul lor, membrii tribului cinsteau sufletele celor dragi dispăruţi dintre cei vii. Cu toţii credeau că sufletul şi numele unui om erau legate pentru totdeauna.

Vrăjitorul RIKENO avea puterea de a îmbuna cele mai puternice spirite (duhuri), invocându-le pentru a se sfătui cu ele. Se iveau deseori cazuri de îmbolnăviri grave sau rezultate slabe la vânătoare. Neînţelegerile şi rivalităţile dintre vânători trebuiau soluţionate, evitându-se astfel furia şi pedeapsa venite din partea unor zei. RIKENO avea puterea de a invoca spiritele cauzatoare de boli, implorându-le să plece din trupul celor suferinzi. În această practică dificilă şi obositoare folosea amulete care îndepărtau răul şi anumite formule magice. Cuvintele formulelor magice le aflase de la tatăl său şi le păstra în mare secret, urmând să i le dezvăluie fiului cel mare, Radurrnok, la vârsta majoratului.

RIKENO a trăit doar 53 de ani, depăşind totuşi vârsta medie de 50 de ani a eschimoşilor din comunitatea lui. Duhurile rele alungate timp de 33 de ani din trupurile bolnavilor l-au împresurat, slăbindu-i puterea de a trăi. Simţind că sfârşitul i se apropie, s-a retras singur într-un adăpost îndepărtat, unde a murit de foame şi frig. Găsit fără suflare, fiii săi l-au adus la marginea satului, unde l-au îngropat înfăşurat în piei de caribu.

Nina Petre
10 decembrie 2015

COMENTARIUL LUI CORBEC

„În seara când am primit acest studiu despre viaţa vrăjitorului eschimos Rikeno, citeam cartea „Şamanul, fizicianul şi misticul” de Patrick Drouot. Lectura cărţii m-a transpus în viaţa indienilor înainte de venirea şi ocupaţia europeană. M-a impresionat asemenea coincidenţă, pe care nu o consider întâmplătoare, ci una telepatică, de parcă ar fi chemarea sângelui către străbunii mei nativi. Prin asta se dovedeşte că o rană nevindecată în sălbăticie, la bătrâneţe, se vindecă acum prin lectura

studiului karmei eroului Rikeno, cât şi a cărţii lui Patrick Drouot. Lectura cărţii „Şaman, Vindecător, Înţelept" de Alberto Villoldo mi-a readus în minte mărturii despre practica şamanică, vindecarea şi înţelepciunea civilizaţiei amerindiene, de care nu am fost străin în încarnările avute în Peru şi Alaska. Cu o săptămână în urmă m-am visat că străbăteam jungla amazoniană. Eram în căutarea plantelor de leac. Am descoperit un copac ce avea frunzişul asemănător plantei rozmarin, părea un fel de brad cu frunze mici şi subţiri. Planta era înaltă ca un copac, cu tulpina lemnificată şi părea a fi rozmarin. Este planta iubirii, fiindcă are efect terapeutic puternic asupra creierului, prin vasodilataţie, îmbunătăţind considerabil memoria, dar şi visatul. Visul poate fi o amintire din viaţa şamanului, vrăjitorului eschimos Rikeno, pentru că şi în Alaska sunt păduri cu plante vindecătoare. Învăţătura şi experienţa nu se pierde, ele revin în amintirea noastră când avem nevoie de ajutor. Din cauza gerului, eram în căutarea unui remediu fito pentru a-mi menţine calde mâinile şi picioarele fără a purta încălţăminte groasă sau mănuşi. Deci prin vis, ori o amintire de când am fost vrăjitor, am descoperit că rozmarinul îl pot folosi pentru vasodilataţia extremităţilor, apărându-mă de frig. Karma se vindecă în felurite moduri, eu am beneficiat de accesul la o informaţie din experienţa vrăjitorului Rikeno."

Corbec
3 ianuarie 2016
Piatra Neamţ

Episodul 14 - TEUD

Episodul spiritual nr.14 îl are ca erou pe khmerul TEUD. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 600-649 (secolul 7). TEUD s-a născut în locuinţa părinţilor, aflată pe moşia tatălui său, Aldurrag, aceasta aparţinând micului regat khmer condus de regele Dharradur. Aldurrag şi Dharradur erau fraţi. După mulţi ani, pe teritoriul fostului regat al lui Dharradur s-a construit oraşul Chiang Rai, situat astăzi în nordul regatului Thailandei, aproape de graniţa cu Myanmar.

Merkih, soţia nobilului Aldurrag, născuse şapte copii. Cinci dintre ei au decedat, având boli grave încă de la naştere. TEUD şi Kharran, fratele mai tânăr cu 7 ani, au reuşit să ajungă la vârsta maturităţii. Aldurrag i-a instruit devreme în tehnicile de luptă obligatorii tuturor descendenţilor bărbaţi ai familiilor bogate. Kharran şi-a ales cariera de militar,

formându-şi propria oaste, pusă în slujba intereselor de cucerire ale regelui khmer.

După instruirea primită în casa părinţilor, TEUD şi-a urmat stagiul militar între 17 şi 25 ani, renunţând la armată din cauza prea numeroaselor crime pe care fusese nevoit să le comită. La 26 de ani s-a căsătorit cu Rillenne, o fată cu 10 ani mai tânără, care i-a dăruit cinci copii. Doi băieţi s-au îmbolnăvit grav şi au murit înainte de a împlini 5 ani. Au rămas în viaţă unica fată Mimbah şi fraţii mai mici Uruguad şi Madurgon. Rillenne o născuse pe fată la 20 de ani. După 2 ani apăruse Uruguad, iar după încă 4 ani, băiatul cel mic, Madurgon.

Familia a trăit în linişte şi belşug până în anul 640. Nobilul TEUD împlinise 40 de ani, când dorul de călătorii l-a cuprins pe neaşteptate. La curtea regelui apăruse un misionar budist sosit din estul Indiei, omul având drept poruncă de la conducătorii templului unde slujise să răspândească religia budistă cât mai departe, spre răsărit. Cucerit de cuvintele înţelepte ale misionarului, TEUD a simţit nevoia aprigă de a ajunge la templul indian, pentru a deveni şi el misionar budist.

Drumul până la vestitul templu a durat doi ani. Timp de trei ani şi-a primit iniţierea dorită, apoi a pornit pe drumul întoarcerii spre casă. A călătorit din nou, timp de doi ani, ajungând în sfârşit la familia lui, care îşi pierduse speranţa de a-l mai vedea vreodată. Avea 47 de ani, era bucuros de a-şi revedea nevasta şi copiii, dar mai ales plin de dorinţa răspândirii învăţăturii budiste.

Primii săi discipoli au fost membrii propriei familii şi nepotul Khodidur, fiul regelui Dharradur. Pe Mimbah a măritat-o repede cu un nobil serios, fata având 17 ani. Uruguad, la 15 ani, şi Madurgon, la 11 ani, şi-au început ucenicia în studierea învăţăturilor budiste, dorind să ajungă misionari alături de tatăl lor.

Timp de câteva luni, TEUD le-a transmis discipolilor săi învăţătura (dharma) lui Buddha, sprijinindu-se pe doctrina reîncarnărilor şi pe cea a legii recompensării meritelor (karma). Pentru eliberarea de şirul vieţilor pline de suferinţe, înţeleptul Buddha propunea „cele patru adevăruri nobile”: 1) Tot ceea ce există este durere, mizerie, vremelnicie; 2) Starea de nefericire este cauzată de dorinţă şi neştiinţă; 3) Este posibilă depăşirea acestei stări, aşa cum este posibilă şi salvarea; 4) Calea ce duce spre o asemenea eliberare este „cărarea cu opt răspântii”: părerea dreaptă, ţinta dreaptă, vorba dreaptă, fapta dreaptă, meseria dreaptă, truda dreaptă, atenţia dreaptă, concentrarea dreaptă.

TEUD le-a explicat celor ce voiau să îl asculte că îşi urmase chemarea spre ştiinţă, părăsindu-şi familia, asemenea mentorului său, înţeleptul Buddha. Provenind şi el dintr-o familie aristocratică, Buddha şi-a ales o viaţă dedicată meditaţiei şi unor practici ascetice deosebit de aspre, ajungând astfel la cunoaşterea adevărului pe care şi-l dorea.

La scurtă vreme după revenirea în familie, TEUD l-a convins pe regele Dharradur de necesitatea construirii unui templu de rugăciune pentru credincioşii budişti. Primind acceptul regelui şi ajutaţi de banii oferiţi de acesta, TEUD şi Khodidur au început construcţia măreţului templu. După doi ani, lucrările încă nu erau terminate. Starea sănătăţii lui TEUD se înrăutăţea de la o zi la alta. Slăbise mult, din cauza posturilor prelungite şi a muncii asidue. Ziua trudea la construcţia templului, iar noaptea medita, se ruga şi le ţinea prelegeri celor dornici să devină credincioşi budişti. Avea 49 de ani când trupul vlăguit şi-a pierdut suflul vieţii. Incinerarea i-a fost măreaţă, spiritul său plecând satisfăcut în nemărginire.

Nina Petre
6 ianuarie 2016

COMENTARIUL LUI CORBEC

„Din încarnările mai îndepărtate în timp, regăsesc în vieţile imediat ce au urmat elemente de karmă într-o dinamică de şlefuire, cizelare a personalităţii. În prezenta viaţă se conştientizează vindecarea deplină a karmei privind acceptarea învăţăturii fiecărei religii, iau ce-i folositor pentru personalitatea mea din această viaţă, fără a face discriminare între ele. În tinereţe ironizam persoanele ce afirmau că o anume religie e mai bună ca alta, ori că numai una este cea dreaptă, sau alta este toxică, îi categoriseam bisericoşi ori îndoctrinaţi, însă în prezent nu mai intru în polemici, afirm că religiile au rolul lor în definirea noastră, însă în timp, cu siguranţă, vor intra în istorie, devenind mituri, după ce ne vom descoperi identitatea spirituală. Am pentru toate religiile lumii un respect, o atitudine ce vine din propria trăire în precedentele încarnări. Citind studiul karmei khmerului Teud, misionar buddhist, gândul meu s-a dus către poporul cambodgian, pentru care am simţit durere, iertare şi speranţă în urma genocidului făcut de khmerii roşii la sfârşitul secolului al 20-lea, atunci când a fost război, cât şi acum. O legătură emoţională încă mai străbate până în prezent. Faptul că am fost misionar religios

important, şi nu un discipol ori supus, atestă familia spirituală din care mă trag.”

Corbec
30 ianuarie 2016
Piatra Neamţ

Episodul 15 - KIKEDO

Episodul spiritual nr.15 o are ca eroină pe KIKEDO. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 512-580 (secolul 6). KIKEDO s-a născut într-un sat de munte, situat în zona central-estică a ţării numite astăzi Mexic. Putem localiza vechea aşezare pe malul râului Tula, în regiunea Hidalgo, la mică distanţă de oraşul Tasquillo. Spre sud, se află marele oraş Ciudad de Mexico.

Satul în care KIKEDO a văzut lumina zilei pentru prima oară era locuit de tolteci. Aceştia aparţineau unui popor războinic, înzestrat cu evidente calităţi arhitectonice şi artistice. Toltecii au întemeiat multe oraşe. Societatea lor avea o structură patriarhală, ierarhizată şi teocratică, fiind concentrată în jurul unor şefi puternici şi al preoţilor. Toltecii practicau monogamia şi sacrificiile umane.

Tatăl lui KIKEDO, Ndarem, se ocupa cu vânătoarea. Nevasta lui, Xadi, născuse paisprezece copii. Dintre aceştia, zece au fost sacrificaţi pentru îmbunarea zeilor, un băiat a murit la câteva luni după naştere, rămânând în viaţă trei fete. KIKEDO, cea mai în vârstă, avea cu 3 ani mai mult decât Arruke, iar aceasta era cu 6 ani mai mare decât Akke.

Ndarem lipsea de acasă zile întregi, fiind mereu plecat prin păduri, în căutare de vânat. Când prada era bogată, o parte din ea o dădea altor familii, în schimbul altor produse. Xadi, foarte pricepută la confecţionarea hainelor, reuşea să îşi completeze cu unele dintre ele necesarul de hrană în numeroasa familie, dându-le la schimb pentru alimente. Fetele ei au învăţat să o ajute la treburile casei, preparând hrana zilnică, îngrijind copiii mai mici şi confecţionând îmbrăcămintea necesară tuturor.

KIKEDO avea 10 ani când un cutremur puternic a zguduit întreaga zonă, ucigând jumătate din locuitorii satului şi distrugând majoritatea caselor. Preotul satului, Raldan, a rămas doar cu patru copii, ceilalţi şapte pierind în adâncile crăpături provocate de cataclism. Supravieţuitorii îl implorau să îmbuneze trufaşii zei, temându-se de noi zguduiri ale

munţilor din jur. Disperat, Raldin a luat o decizie extrem de dureroasă pentru el şi copiii rămaşi în viaţă: şi-a înjunghiat nevasta şi a aruncat-o într-o râpă, rugând zeii Cerului să îi primească sacrificiul. În următoarele luni, supravieţuitorii adulţi şi-au reconstruit casele, iar viaţa lor a reintrat în normal.

Copiii lui Raldan, orfani de mamă, erau prea mici pentru a se îngriji singuri. Fetele, Mikdi şi Rannu, aveau 7, respectiv 3 ani. Agrukek, băiatul cel mare, împlinise 9 ani, iar cel mic, Maken, avea 6 ani. În gospodărie se simţea lipsa unei femei mature, pricepută la toate treburile. Raldan avea 34 de ani şi îşi dorea o nevastă cât mai tânără. A pus ochii pe biata KIKEDO, fetiţa de 11 ani, obişnuită cu munca grea, nu cu jocurile copilăriei. A luat-o cu forţa din familia ei, părinţii neavând curajul de a-l înfrunta pe temutul şef spiritual.

KIKEDO i-a îngrijit cu mult devotament pe cei patru copii ai lui Raldan, simţindu-se aproape de sufletele lor şi înţelegându-le durerea pierderii mamei. A devenit şi ea mamă, născând doisprezece copii. Primii doi au murit de mici, fiind grav bolnavi, iar şapte au fost sacrificaţi de obştea satului pentru îmbunarea zeilor. Au rămas în viaţă doar trei: fata, Merrun, (născută de mama ei la 14 ani) şi doi băieţi. Durk fusese născut de KIKEDO la 20 de ani, iar Terru, la 26 ani.

Raldan a fost ucis de doi hoţi la 64 de ani, singurul obiect furat fiind talismanul cu piatra făcătoare de minuni, purtat de victimă atârnat de gât cu un şnur. Văduvă la 41 de ani, KIKEDO şi-a continuat viaţa, ajutându-şi copiii cu viziunile ei.

Încă din primii ani de viaţă reuşise să prevestească morţile consătenilor, bolile grave, înrăutăţirea vremii, atacurile unor războinici puşi pe jaf. Tot ea îi spunea preotului când zeii erau supăraţi, cerând noi sacrificii umane şi animale. Pe bărbatul ei îl avertizase că doi bărbaţi din alt sat voiau să îi ia piatra fermecată, pentru a afla mai uşor voinţa zeilor. Raldan se temea numai de răzbunarea zeilor, crezând că talismanul purtat pe piept zi şi noapte îi îndepărta duşmanii. A fost ucis pe o cărare de munte, în timp ce însoţea bărbaţii la vânătoare.

Rămaşi fără piatra protectoare, sătenii s-au apropiat de KIKEDO, cerându-i să le prevestească nenorocirile ce vor urma. Până la 66 de ani, când a plecat la odihnă veşnică, femeia şi-a avertizat consătenii, ferindu-i de multe nenorociri. Pe cei şapte copii, crescuţi cu adevărata grijă maternă, i-a înconjurat cu rugăciuni şi incantaţii prin care implora îndurarea şi protecţia zeilor. I-a văzut pe toţi aşezaţi la casele lor, părinţi

devotaţi, aşa cum îi învăţase pe toţi. Când i se arăta pericolul unor boli, îi avertiza şi le spunea ce leacuri să îşi pregătească.

Boala gravă de stomac, cea care i-a provocat moartea, o presimţise cu aproape un an înainte de apariţia primelor dureri. Deşi se tratase cu multe leacuri, ştia că sfârşitul era pe aproape. Când durerile au devenit insuportabile, a fiert nişte ierburi otrăvitoare. După câteva ore de agonie, sufletul i-a părăsit trupul firav.

Nina Petre
2 februarie 2016

COMENTARIILE LUI CORBEC

„Am deschis calculatorul în seara asta în urma unei percepţii senzoriale. Simt o senzaţie de electrocutare în vârful degetelor de la piciorul stâng. Mi-am zis că am un mesaj pe e-mail de la o prietenă. Când deschid adresa, văd scrisoarea dv. Ce bucurie! Deci suntem conectaţi energetic! Apoi m-am bucurat de viaţa eroinei, că nu a practicat sacrificii pentru a îmbuna zeii. Percepţia viitorului prin abilităţi extrasenzoriale era folosită de eroină pentru salvarea vieţilor oamenilor din comunitate. Deşi îşi aflase sfârşitul vieţii, eroina a ales să se otrăvească.

În ultima lună, am avut o sumedenie de vise, câteva din ele anunţându-mi sfârşitul vieţii. Mai este mult până atunci, însă am început să-mi organizez mai strict prezentul şi, în mod sigur, nu mă voi otrăvi. Curios este de ce am aflat acum când voi muri, când urma să vină scrisoarea cu studiul karmei acestei eroine? Cred că se leagă! Sfârşitul nu mă sperie, în mod sigur."

2 februarie 2016

„M-am bucurat de viaţa eroinei, că nu a practicat sacrificii pentru a îmbuna zeii. Îşi folosea abilităţile extrasenzoriale în percepţia viitorului pentru salvarea vieţilor oamenilor din comunitate. Nu numai sentimentul profund matern, ci principiul de a nu ucide fiinţe umane pentru sacrificii a fost pasul de înălţare a sufletului său frumos. Această eroină mă uimeşte prin puterea de a da şi proteja viaţa împotriva voinţei comunităţii, nu numai a duşmanilor. Deşi îşi aflase sfârşitul vieţii, eroina a ales să se otrăvească.

În ultima lună am avut o sumedenie de vise, câteva din ele anunţându-mi sfârşitul vieţii. Curios este de ce am aflat acum când voi muri, când urma să vină scrisoarea cu studiul karmei acestei eroine. Cred

că se leagă! Sfârşitul nu mă sperie, în mod sigur. Teama de suferinţă a fost vindecată şi în mod categoric nu voi alege otrăvirea în apropierea morţii. Din nou respect pentru eroină.”

Corbec
13 martie 2016
Piatra Neamţ

Episodul 16 - AURELIS

Episodul spiritual nr.16 îl are ca erou pe grecul AURELIS, care a trăit între anii 429-481 (secolul 5). S-a născut în Pireu, port al Atenei, situat la câţiva kilometri distanţă de marele oraş.

Părinţii lui, Nikos şi Didona, au avut cinci copii. Unicul supravieţuitor a fost AURELIS, ceilalţi patru copii (două fetiţe şi doi băieţi) decedând la scurtă vreme după naştere. Nikos era marinar, trudind pe diverse corăbii care transportau mărfuri. Didona, ajutată de negustorul Arakis, fratele lui Nikos, şi de nevasta acestuia, Kira, l-a crescut pe AURELIS cum s-a priceput mai bine. Băiatul a învăţat puţină carte împreună cu unchiul Arakis, acesta ajutându-l să îşi dezvolte şi calităţile vocale.

Avea 10 ani când a rămas orfan de tată. Nikos, ucis într-o luptă cu piraţii care îi atacaseră corabia, nu a mai revenit niciodată lângă familia din Pireu. Unchiul Arakis, persoană bine cunoscută în Atena pentru multiplele sale relaţii comerciale, a pus o vorbă bună pentru intrarea lui AURELIS la curtea nobilului atenian Gedris. La nici 11 ani, AURELIS a fost primit ca ucenic în armata proprie a nobilului, urmând să devină un luptător devotat cauzei tuturor atenienilor, care îşi apărau oraşul cu înverşunare, răspunzând atacurilor repetate ale unor barbari sosiţi pe mare sau pe uscat.

Atena era dominată de o puternică aristocraţie a marilor proprietari de pământ şi corăbii, dar şi de negustorii îmbogăţiţi prin comerţ. La apărarea oraşului contribuiau atât cetăţenii modeşti, ca infanterişti, cât şi cei bogaţi, cu propriile trupe militare. În secolul 5, cel în care a trăit eroul nostru, Atena îşi păstrase calitatea de centru artistic şi intelectual important.

Ajuns la curtea aristocratului Gedris, tânărul AURELIS a aflat că unchiul Arakis îl lăudase pentru frumoasa lui voce şi talentul interpretativ, dovedite în cadrul unor petreceri între rude. Mare amator

de muzică tradiţională, Gedris l-a chemat de multe ori la chefurile din palatul său şi ale prietenilor, unde AURELIS îi fermeca pe toţi cu melodiile sale, mai mult triste decât vesele. Deseori cânta cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, fiindcă îşi amintea de petrecerile de acasă, la care era prezent şi tatăl său.

Anii au trecut, cu bune şi cu rele, AURELIS devenind un militar bine pregătit şi un trubadur mult apreciat de nobilimea petrecăreaţă. Ca militar ar fi avut voie să se însoare, dar ca artist, nu. A ales calea celibatului din două motive:

- Participând deseori la luptele de apărare a Atenei, ar fi putut muri oricând, lăsându-şi familia fără ajutor, aşa cum i se întâmplase tatălui său.

- Fiind pasionat de muzică şi îndrăgostit de propria voce, nu a vrut să renunţe la plăcerea de a-i îmbuna cu glasul său pe nobilii capricioşi care îl ascultau.

A rămas la curtea lui Gedris până la uciderea acestuia într-o luptă cu un grup de piraţi. Până la 52 de ani a trecut de la un stăpân la altul, slujindu-i pe toţi cu multă credinţă. A scăpat cu viaţă din încăierările dure, şi-a vindecat rănile, şi-a iubit numeroasele amante, iar la cântat nu a renunţat nici în pragul morţii.

În anul 481, o flotă cu nave de piraţi africani a adus în apropierea Atenei o oaste mare şi sălbatică. Întreaga populaţie bărbătească a oraşului a luptat cu arma în mână, mulţi pierzându-şi viaţa. Sacrificiul suprem nu le-a fost în zadar atenienilor. Cei rămaşi în viaţă s-au bucurat de pacea restabilită în oraşul lor. Printre victime s-a aflat şi militarul muzicant AURELIS.

Luat ostatic pe o corabie ce fugise din port, le-a spus piraţilor că le va cânta frumos, spre plăcerea lor, dacă îi vor cruţa viaţa împreună cu cea a câtorva tovarăşi de luptă, capturaţi odată cu el. Cântecele lui triste i-au enervat pe răpitori, care nu înţelegeau niciun cuvânt din cântecele sale. La comanda piratului şef, AURELIS şi colegii lui de arme au fost decapitaţi. Cu un singur gest s-a răzbunat pe sălbaticii furioşi: a cântat până când sângele i-a ţâşnit din gât. Înaintea morţii, AURELIS şi-a amintit de Nikos, văzând cu ochiul minţii cum fusese decapitat curajosul său tată. Amândoi au murit în acelaşi mod, reuşind să se revadă în lumea Cerurilor, după un dor imens, îndurat peste 40 de ani.

Nina Petre
1 martie 2016

COMENTARIUL LUI CORBEC

„De cate ori vine în discuţie subiectul Grecia ori Atena, trăiesc un sentiment de respect şi pioşenie faţă de cultura şi istoria lor antică. Dacă fac o raportare la talentul de cântăreţ al eroului Aurelis, în această viaţă am cântat până la vârsta de şaisprezece ani în familie, între prieteni, ori pentru mine însumi. Nu am înţeles de ce după această vârstă nu am mai cântat pentru alţii, ci destul de rar şi numai când mă aflam singur. Moartea lui Aurelis, survenită prin decapitare de către piraţi, mi-a provocat în această viaţă sufocare, boala de plămâni şi astm bronşic. În această viaţă m-am îmbolnăvit de astm, am încercat diferite remedii în tinereţe, dar s-a vindecat de la sine, spre surprinderea mea, chiar dacă eram fumător. Faptul că a fost luat ostatic de piraţi a făcut ca în unele din următoarele încarnări să devină un militar de profesie, capabil să-şi apere stăpânul ori familia. Astfel vindecându-şi resentimentele. Încă o încarnare care m-a impresionat prin personalitatea eroului.”

Corbec
13 martie 2016
Piatra Neamţ

DORINA

Prezentare

Dorina şi-a desăvârşit studiile universitare în România, urmate de un master şi un doctorat. De câţiva ani locuieşte în Grecia, unde îşi dă cel de-al doilea doctorat. Este îndrăgostită de această ţară şi de istoria ei zbuciumată. Căutările spirituale o preocupă de multă vreme. În afară de activitatea universitară, **Dorina** cercetează neobosită istoria religiilor şi a civilizaţiilor omenirii. Pe lângă atâtea preocupări deosebite, ea găseşte timp disponibil şi pentru acţiuni umanitare.

Nina Petre
17 decembrie 2013

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 1

- Sinerre Varely (1898-1950)
- Rinek Yakudi (1803-1859)
- Yuruk Terdish (1721-1760)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 2

- Taune (1628-1683)
- Ladur (1533-1594)
- Raski (1451-1512)
- Lucian Darove (1319-1401)
- Yuja Sirdeli (1215-1284)
- Tihedec (1127-1172)
- Lunky (1040-1099)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 3

- Nurduku (929-981)

- Urkha (840-885)
- Nanuki (725-798)
- Teodorius (603-684)
- Raukha (512-583)
- Dorrk (434-490)
- Norral (316-382)
- Khume (224-269)
- Narna (116-182)
- Ruad (22-96)
- Mide (79-23 î.e.n.)
- Xad (188-119 î.e.n.)
- Modruh (270-212 î.e.n)
- Noghide (398-329 î.e.n.)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Zugdale (472-425 î.e.n.)
- Ruhdu (566-502 î.e.n.)
- Krun (681-610 î.e.n.)

Episodul 25 - ZUGDALE

Episodul spiritual nr.25 o are ca eroină pe ZUGDALE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 472-425 (secolul 5 î.e.n.).

ZUGDALE s-a născut în palatul nobilului khmer Nurmad, vistiernicul regelui local Naygadi, care stăpânea o zonă de câmpie întinsă până la malul estic al fluviului Mekong. Reşedinţa regelui khmer Naygadi

se afla în oraşul Ban Nakala, aşezat în apropierea albiei Mekongului. Astăzi, oraşul Ban Nakala se află pe teritoriul Republicii Democratice Populare Laos.

Soţia nobilului Nurmad se numea Tiehe. Ea dăduse naştere la 16 copii, rămânând doar cu o fetiţă: ZUGDALE. Toţi ceilalţi muriseră imediat după naştere sau la câteva luni după ce văzuseră lumina zilei. Se spunea printre rudele lor că blestemul neamului de luptători căzuse şi pe curajosul Nurmad. La fel ca toţi strămoşii lui, Nurmad lupta cu îndârjire pentru a-şi apăra moşia de aventurierii care o atacau din toate părţile.

La fel ca tatăl şi bunicul său, Nurmad era şi el singur la părinţi. Văzând că zeii i-au lăsat-o pe ZUGDALE în viaţă, le era profund recunoscător. În fiecare an când îi sărbătorea ziua de naştere, Nurmad organiza o mare petrecere, la sfârşitul căreia sacrifica animale şi câte doi sclavi, prizonieri luaţi în diverse lupte. Nurmad nu înţelegea că obiceiurile lui sângeroase puteau să provoace decese violente printre rudele lui sau chiar în interiorul familiei sale.

Strămoşii lui Nurmad erau de rasă indoneziană. Conducerea despotică a regatului stăpânit de regele Naygadi devenise o necesitate în acele vremuri. Pentru bunul mers al lucrărilor agricole, irigaţiile, defrişările şi desecările trebuiau să fie bine organizate şi conduse de slujbaşii regelui. Frecventele ameninţări externe impuneau menţinerea unei armate puternice, luptătorii fiind bine recompensaţi pentru curajul lor.

Nurmad făcuse şi el parte din armata regelui până la 30 de ani, când stăpânul său l-a numit vistiernic, bazându-se pe cinstea şi devotamentul său absolut.

Tiehe şi-a educat fata în aşa fel încât ZUGDALE să creadă orbeşte în steaua ei norocoasă. Tiehe, care moştenise darul citirii în stele de la mama ei, îşi îndemna deseori fiica să privească noaptea o anumită stea, spunându-i că viitorul ei va fi luminos şi înalt, deasupra norocului celorlalte fete de la curtea regelui. Naygadi o vizitase pe fetiţă la scurtă vreme după naştere şi îi aşezase lângă cap o pungă cu bijuterii scumpe, ca să atragă darul bogăţiei asupra ei. Văzând-o crescând alături de ceilalţi copii ai slujitorilor bogaţi, regele se mira deseori de frumuseţea şi distinsa ei comportare.

ZUGDALE împlinise 14 ani când prinţul Yadarne, fiul cel mic al regelui, şi-a anunţat tatăl că o voia pe ZUGDALE ca nevastă. Nimeni nu s-a împotrivit dorinţei prinţului, iar căsătoria s-a sărbătorit după câteva

săptămâni. Yadarne avea 28 de ani, toată lumea considerând că era foarte potrivit ca bărbat pentru copila ZUGDALE.

Ajunsă în palatul soţului, ea s-a purtat cu el şi cu toţi ceilalţi aşa cum o învăţase mama ei, neuitând niciunul dintre sfaturile ei. Prinţesa ZUGDALE s-a dovedit a fi până la sfârşitul vieţii o mare doamnă. A născut trei copii. Ca printr-o serie de miracole, cu toţii au supravieţuit, au crescut mari şi s-au maturizat. Pe Lugde, mama ei a născut-o la 17 ani. Băiatul cel mare, Zadnur, a apărut după 3 ani de la naşterea surorii lui. Urrugdin avea cu 7 ani mai puţin decât fratele Zadnur.

ZUGDALE şi-a crescut fata aşa cum văzuse în casa părinţilor, rugându-se la zei să-i dea noroc de un bărbat bun. La 13 ani, Lugde a fost luată cu forţa din palat, răpitorul fiind Yarugdar, un nepot al tatălui ei. Războinic vestit, aflat în solda prinţului Yadarne, şi-a luat de la unchiul său cea mai preţioasă recompensă: pe Lugde.

Băieţii lui ZUGDALE, Zadnur şi Urrugdin, erau şi ei războinici puternici, neînfricaţi şi cruzi în luptele cu triburile invadatoare pe care erau nevoiţi să le înfrunte. Totuşi, în adâncul sufletului ascundeau bunătatea şi generozitatea mamei lor.

ZUGDALE, asemenea tuturor fetelor din ţara prinţului Yadarne, fusese învăţată de tatăl ei să lupte cu armele şi agilitatea bărbaţilor. Conform tradiţiei strămoşeşti, fiica ei, Lugde, primise o instruire militară asemănătoare.

Spre deosebire de ZUGDALE, Lugde nu îşi cunoştea foarte bine soţul. Yarugdar avea o fire închisă, orgolioasă şi impulsivă. Lugde afla de la el numai ce voia să îi spună, păstrând pentru sine marile secrete şi aspiraţii. Lugde a reuşit să afle despre intenţia lui Yarugdar de a răpi toată averea părinţilor ei când a fost prea târziu pentru a-i mai putea salva.

Într-o noapte, un grup de luptători din armata lui Yarugdar au spart intrările în palat, năvălind cu intenţia de a-i ucide pe locatari. În zadar au luptat Yadarne şi servitorii, ajutaţi de ZUGDALE şi cei doi fii ai lor. Primul căzut a fost tatăl, urmat de fiul cel mic, Urrugdin. Fiul cel mare, Zadnur, a luptat apărându-şi mama, până când au fost şi ei ucişi. Palatul a ajuns în stăpânirea lui Yarugdar.

Aflând de la soţul ei despre crimele comise, nefericita Lugde i-a tăiat gâtul cu un pumnal curbat în noaptea următoare măcelului. Dovedindu-se cea mai puternică, Lugde a recuperat averea părinţilor, a păstrat-o şi pe cea a soţului, având grijă până la sfârşitul vieţii de nepoţii orfani

rămaşi de la Zadnur şi de proprii copii. A murit la 47 de ani, în urma unui atac de cord.

Nina Petre
2 octombrie 2015

COMENTARIUL DORINEI

„Episodul vieţii lui Zugdale a fost foarte interesant, la fel ca şi cele precedente. Mi-a atras atenţia în primul rând numele regiunii din care provenea familia lui Zugdale…”Laos”. Laos înseamnă în limba greacă „popor”. De acolo şi lambda-ul de pe scutul spartanilor, care provenea de la „laos” şi indica faptul că alegerea trebuie să se facă întotdeauna după placul poporului. Trebuie să fie adevărat cum că toate limbile şi religiile provin dintr-una comună…

Povestea lui Zugdale a început frumos şi s-a terminat trist. În ultima vreme m-am gândit că poveştile de viaţă încep frumos şi se termină urât sau invers, deci nici unul dintre noi nu este scutit de „şcoala vieţii” şi probabil că cele mai importate arme sunt răbdarea şi credinţa.”

Dorina
18 octombrie 2015
Grecia

Episodul 26 - RUHDU

Eroul episodului spiritual nr.26 este eschimosul RUHDU. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 566-502 (secolul 6 î.Hr.). RUHDU s-a născut într-o comunitate de vânători aşezată pe coasta Labrador, teritoriu ce aparţine astăzi Canadei. În zona unde a locuit RUHDU s-a dezvoltat mai târziu oraşul Makkovik, port la Oceanul Atlantic.

Tatăl băiatului se numea Nhud, iar mama lui, Mneke. Cele două fetiţe născute de Mneke înaintea lui RUHDU muriseră la doar câteva luni, fiind foarte plăpânde. Băiatul a crescut voinic şi curajos, asemenea tatălui său.

Membrii comunităţii, câteva zeci de oameni, îşi spuneau *inuit* (la singular *inuk*). Se considerau fiinţe superioare, deosebite de animalele în mijlocul cărora trăiau. Credeau că sunt singurii oameni ai regiunii în care îşi duceau viaţa. Strămoşii lor proveneau din marea rasă mongoloidă de tip arctic. Asemenea mongolilor asiatici, aveau părul negru, fruntea îngustă, pomeţii obrajilor proeminenţi, nasul îngust, sprâncenele

stufoase, pielea de culoare gălbuie. Statura lor era mică. Braţele erau scurte, iar picioarele zvelte şi puternice. Bărbaţii se ocupau iarna cu vânătoarea de foci. Vara plecau cu modestele caiace să vâneze balene şi foci. Toamna pescuiau şi plecau departe, la vânătoarea de reni.

Vânătorul Nhud, tatăl eroului nostru, avea o experienţă îndelungată la vânătoare şi pescuit. Se pricepea să le dea adulţilor sfaturi, pe care toţi le urmau cu seriozitate. Prietenos şi bun la suflet, Nhud lupta ca neînţelegerile şi conflictele dintre vânători să fie extrem de rare. Aplanarea lor se făcea în prezenţa tuturor sătenilor, de obicei cu prilejul unor sărbători.

RUHDU, unicul fiu al vânătorului Nhud, semăna cu tatăl său atât la înfăţişare, cât şi la comportament. Încă de mic, RUHDU îşi imitase tatăl, aflându-se mereu în preajma lui. Încerca să-i fie mereu de folos. Dacă greşea uneori în graba de a-l ajuta, Nhud nu îl certa niciodată. De pedepse nici nu putea fi vorba. Comportamentul paşnic şi răbdător al tatălui i s-a transmis cu succes fiului său.

Împlinind 15 ani, lui RUHDU i-a fost îngăduit să participe la adunările bărbaţilor din coliba mare, construită în mod special pentru astfel de ocazii. Datorită darului său de a-i linişti pe cei nervoşi, conflictele dintre adulţi au devenit din ce în ce mai rare.

Cunoştinţele de astronomie, primite de la Nhud, l-au preocupat pe RUHDU până la sfârşitul zilelor. Seara, când cerul era senin, privea bolta cerească, admirând puzderia de stele, care îl fascina. Vedea o haită de lupi care urmăreau un urs (Cloşca şi puii), dar şi o turmă de reni (Carul mare).

La 20 de ani i s-a permis să îşi ia o nevastă în coliba recent construită prin forţele proprii. Folosise drept materiale pietre, oase şi lemne aruncate pe ţărm de apa oceanului. Era considerat un vânător suficient de priceput pentru a fi în stare să îşi întreţină familia. A cumpărat-o pe Rinke la 24 de ani, oferindu-le părinţilor ei multe daruri: piei de focă, blănuri, unelte de vânătoare.

Fata, la doar 14 ani, se pricepea să coasă haine din piele şi la toate celelalte treburi gospodăreşti. Devenindu-i nevastă în urma petrecerii tradiţionale, Rinke s-a mutat în casa lui, aducându-şi ca zestre opaiţul, oalele de piatră şi uneltele de cusut. RUHDU a iubit-o foarte mult, renunţând la ideea de a-şi lua încă o nevastă.

Le-au murit doi băieţi şi o fetiţă, rămânând în viaţă alţi doi băieţi. Pe Drinok, mama lui îl născuse la 18 ani. Grrakir era cu 5 ani mai mic decât el. În comunitatea lor, pruncul primea imediat după naştere numele unei

rude moarte de curând. Drinok purta numele unui frate al tatălui, iar Grrakir, pe cel al bunicului din partea mamei. Localnicii aveau credinţa că noul născut va moşteni caracterul celui dispărut. Astfel se asigura pacea deplină în sufletul mortului.

La eschimoşi, numele este suflet, iar sufletul este nume. Numele este spiritul vieţii, fiind dat atâta timp cât există viaţă. Fără viaţă nu există nume, deci fără nume nu există om. Numele este un prieten reîncarnat, reprezentând sufletul celui care a decedat de curând. Numele ajuta la deosebirea unui om de altul.

RUHDU şi-a învăţat băieţii să mânuiască harponul, să-şi menţină echilibrul în caiac, să se strecoare printre sloiurile de gheaţă, să pregătească pieile de animale pentru a fi folosite la îmbrăcăminte, încălţăminte, curele şi bice. RUHDU şi-a iniţiat fiii în arta confecţionării amuletelor şi a altor obiecte din oase. De la tatăl lor, Drinok şi Grrakir au mai învăţat să cânte frumos şi să povestească legendele străvechi ale neamului de inuiţi. Cel mai mult le plăcea povestea uriaşului Narmikinak, o fiinţă intermediară între oameni şi divinităţi, care omora balenele cu o singură lovitură de harpon şi îi salva pe copii de la înec.

La 50 de ani, RUHDU începuse să simtă povara bătrâneţii. A renunţat să meargă la vânătoare, preferând să trăiască mai departe liniştit în coliba lui. Următorii 14 ani şi i-a petrecut bucurându-se de familia sa numeroasă. Rinke, bunică iubitoare şi grijulie, îşi ajută nurorile la creşterea celor 12 copii. Moartea l-a surprins la RUHDU într-o noapte friguroasă, după ce privise îndelung cerul înstelat. Fiii lui l-au învelit într-o piele de ren. I-au aşezat în groapă uneltele de vânătoare şi l-au acoperit cu multe pietre.

Nina Petre
3 noiembrie 2015

COMENTARIUL DORINEI

„Voi scrie despre Ruhdu. Povestea lui a fost minunată, precum şi tradiţiile comunităţii în care trăia. Când am citit despre înfăţişarea lui, m-am amuzat nespus, gândindu-mă la obrajii roşii şi dolofani. Cea mai vizibilă asemănare între mine şi Ruhdu este legată de contemplarea cerului. Tocmai am intrat în posesia unui telescop; aveam de gând să studiez mai atent cerul de multă vreme. O făceam fără unelte şi tehnologie, dar în ultima vreme mă tot gândeam să cumpăr un telescop şi, în cele din urmă, mi-a fost dăruit unul. Într-adevăr, mă fascinează, ca pe mulţi alţii, stelele. Apoi, am simţit în această poveste o legătură

extrem de strânsă al lui Ruhdu cu tatăl său. Trebuie ca cei doi să fi ţinut foarte mult unul la celălalt.

Acum legat de evenimentele din ţară... mă gândesc cu groază cum că puterea de a vedea dincolo şi clarviziunea trebuie să fie un dar şi totodată un blestem. E groaznic numai să auzim că aşa ceva s-a întâmplat şi nu pot să-mi imaginez cum ar fi dacă toţi am simţi ceea ce simţiţi dumneavoastră, cu luni de zile înainte.

Eu una mi-am dat programul peste cap, din lipsă de concentrare la locul de muncă. Este a doua oară în viaţă când mă rog pentru moartea victimelor în stare gravă... şi cu fiecare zi ce trece şi aud de alte 2-3-5 decese, îmi fac cruce şi zic „mulţumesc Doamne că ţi s-a făcut milă de ei”. Prima oară când m-am rugat pentru moartea unor oameni a fost după atentatul cu arme chimice asupra populaţiei siriene. Şi aceia erau nevinovaţi... iar inhalarea substanţelor chimice înseamnă o viaţă condamnată la suferinţă.”

Dorina
8 noiembrie 2015
Grecia

Episodul 27 - KRUN

Episodul spiritual nr.27 o are ca eroină pe KRUN. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 681-610 (secolul 7 î.Hr.). KRUN s-a născut în localitatea portuară denumită mai târziu Benghazi, situată astăzi pe teritoriul Libiei. Regiunea în care se afla această localitate se numea Cirenaica şi era populată de libieni încă din secolul 12 î.Hr..

Părinţii lui KRUN, Nekke (tatăl) şi Ahere (mama), au avut şase copii. Au dispărut la vârste mici patru băieţi şi o fetiţă, răpiţi de piraţii care atacau zona ţărmului. KRUN a reuşit să scape în primii ani de soarta celorlalţi copii, având o fire timidă, dornică de a sta mereu lângă mama ei.

Nekke îşi întreţinea familia din piraterie. Adunase şi o mică avere în aur, argint şi pietre preţioase, toate fiind bine ascunse sub casă. KRUN nu s-a bucurat de averea părinţilor, fiind şi ea răpită, la doar 11 ani. Cei doi bărbaţi care au luat-o cu forţa de lângă casă erau mercenarii negustorului Aughe, el însuşi îmbogăţit prin piraterie. Cu doi ani în urmă, avusese o altercaţie cu tatăl fetei, corăbiile lor fiind concurente pe mare, până în apropierea insulelor greceşti. Pentru a nu-i fi distrusă

corabia, Nekke primise somaţia din partea lui Aughe de a-i preda unica fată pentru haremul său. Nekke a refuzat cererea rivalului, pedeapsa venindu-i când era plecat pe mare. Ahere a fost ucisă în faţa propriului copil, iar KRUN a ajuns în palatul lui Aughe.

Acesta, la 34 de ani, avea 3 neveste şi câteva sclave domestice. Plin de ură împotriva lui Nekke, s-a răzbunat pe sărmana KRUN, transformând-o în sclavă domestică. Pusă la treburi grele în gospodărie, fata s-a străduit să le îndeplinească pe toate cum s-a priceput mai bine. Ani de zile a trăit cu speranţa că tatăl ei o va răscumpăra şi va fi eliberată de trufaşul stăpân. Nu a fost aşa, deoarece luptătorii lui Aughe l-au ucis pe Nekke la un an după răpirea lui KRUN. Având dovada morţii tatălui, Aughe a violat-o pe fată, după ce o izolase în haremul său.

După 3 ani, KRUN a născut-o pe Mimbal, fiica ei şi a stăpânului. Deşi bucuros de naşterea copilei, Aughe a lăsat-o pe KRUN în clădirea haremului, aflată la mare distanţă de palat, unde locuiau nevestele lui împreună cu copiii lor. La 19 ani, KRUN l-a născut pe Urrumdu, iar la 23 de ani, i-a dat viaţă băiatului cel mic, Oagur. În perioadele când şi-a alăptat copiii, KRUN locuia în palat, ca doică a nou-născuţilor ale căror mame nu puteau să-i alăpteze. La rugămintea celor 3 neveste, KRUN a rămas în palat, servindu-le ca menajeră.

Avea 29 de ani când stăpânul Aughe, la 52 de ani, a fost ucis pe mare de o corabie de război grecească. Fiul cel mare al defunctului, având 21 de ani, a continuat afacerea cu pirateria, înlocuindu-şi tatăl în toate treburile palatului. Cu toate că moştenise firea dură de la Aughe, Nogral le-a respectat pe toate nevestele şi sclavele acestuia care îi dăruisera copii. KRUN a fost tolerată şi ea, rămânând la palat ca servitoare devotată şi mamă a trei copii minori.

Mimbal avea 14 ani. Fratele ei, Nogral, i-a dat-o de nevastă unui prieten şi coleg de afaceri. Urrumdu, la 14 ani, şi Oagur, la 10 ani, erau pregătiţi ca luptători pe uscat. Nogral i-a luat pe una dintre corăbiile lui, obligându-i să devină piraţi. Respectându-i ca fraţi, Nogral i-a ajutat să facă avere din comerţ şi jaf pe mare şi pe uscat. KRUN s-a considerat norocoasă măcar la bătrâneţe, ştiindu-şi copiii ajunşi oameni cu avere.

Avea 71 de ani când a închis ochii pentru totdeauna, depăşind cea mai înaintata vârstă avută vreodată de femeile din acel palat. Niciuna nu trăise mai mult de 60 de ani. Fiica ei, Mimbal, decedase înaintea ei, din cauza unei boli de stomac. Băieţii muriseră şi ei în lupte pe mare, fiind ucişi de marinarii de pe nave greceşti.

KRUN, devenită femeie liberă la 50 de ani, continuase să locuiască în palat şi avea dreptul să îşi viziteze nepoţii, cu toţii rămaşi orfani. Ca fiinţă modestă, temându-se mereu de furia zeilor, KRUN se străduise toată viaţa să nu supere pe nimeni, să fie supusă părinţilor şi stăpânilor, să le ofere mângâiere copiilor şi nepoţilor ei. Firea sinceră şi mereu calmă a ajutat-o să supravieţuiască în grelele condiţii ale sclaviei domestice. Nu l-a urât şi nu l-a blestemat niciodată pe Aughe pentru că îi omorâse părinţii şi o transformase în sclavă. S-a resemnat în durerea ei şi a păstrat în adâncul sufletului amintirea luminoasă a părinţilor care i-au oferit o copilărie frumoasă.

Nina Petre
23 decembrie 2015

COMENTARIUL DORINEI

„Personajul Krun a avut o viaţă foarte tristă. Spiritul sărbătorilor m-a ferit de la a mă încărca cu sentimente de melancolie. Mai am nevoie de puţin timp ca să reflectez asupra acestei vieţi. Nu numai sclavia domestică, dar pierderea celor trei copii mi se pare de neconceput pentru o singură mamă. Probabil de aceea, până în ziua de astăzi, mă tem să am copii pentru a nu-i pierde. „

Dorina
1 ianuarie 2016
Grecia

ELENA

Prezentare

Anul trecut am început, la solicitarea **ELENEI**, studiul vieţilor anterioare ale spiritului său. Comentând ulterior informaţiile primite de la mine, **ELENA** mi-a dovedit faptul că posedă capacitatea de a putea vizualiza mental ceea ce s-a întâmplat cu antecesorii săi spirituali, dar şi de a face conexiuni interesante între acei oameni şi fiinţa sa, obţinând astfel concluzii folositoare vieţii pe care o duce acum.

Nina Petre
18 aprilie 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 1

- Esther Merrick (1889-1943)
- Alikia Dakis (1803-1869)
- Tirik Hamdu (1724-1785)
- Oxana Siderova (1636-1712)
- Suni Rah Mantu (1582-1620)
- Runk (1513-1572)
- Alid Sardih (1427-1498)
- Mihai Graur (1316-1389)
- Ranuja Vidis (1225-1288)
- Duhran Sakal (1164-1213)
- Ruhad Raihidr (1102-1139)
- Idin Mahral (1020-1076)
- Ulaher Ranukid (936-998)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 2

- Lanisa Ridici (884-916)
- Kurt Dristen (803-869)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 3

- Dahi Ardan (726-788)
- Nori Kaze (638-699)
- Lirne Saweg (476-523)
- Rulle Sarkizer (549-612)
- Masdalir Ahribi (406-450)
- Ranka Sveni (301-366)
- Rassen Kerin (225-279)
- Mbarke (154-211)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Laruni (98-140)
- Rohdirk (66-93)
- Dikena (18 î.e.n. – 40 e.n.)
- Radudhah (190-112 î.e.n.)
- Grikhord (283-211 î.e.n.)
- Riell (349-314 î.Hr.)
- Nimde (481- 423 î.Hr.)
- Darrul (588-525 î.Hr.)
- Dindo (691-633 î.Hr.)

- Kiu (782-745 î.Hr.)
- Hrud (866-814 î.Hr.)
- Nirr (935-900 î.Hr.)
- Tenbe (1062-1010 î.Hr.)
- Gudarh (1190-1131 î.Hr.)
- Ziengde (1270-1215 î.Hr.)
- Nyard (1384-1336 î.Hr.)

Episodul 24 - LARUNI

Episodul spiritual nr.24 o are ca eroină pe prinţesa indiană LARUNI. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 98-140 (secolele 1 şi 2). LARUNI s-a născut în oraşul Bengaluru (denumirea modernă: Bangalore), situat în India de Sud, pe teritoriul regatului Chola. Acest regat aparţinea statului tamil. În proprietatea statului tamil se aflau 3 regate: Pandya, Chera şi Chola, între ele existând o stare de război permanentă. Raporturile lor cu restul Indiei erau slabe, dar întreţineau schimburi active cu Occidentul. Suveranii celor 3 regate purtau lupte violente şi lungi, provocând adevărate masacre.

Părinţii lui LARUNI, Kidhar (tatăl) şi Lumide (mama), au avut unsprezece copii, rămânând doar cu trei fete. Ceilalţi opt au decedat înainte de a împlini 2 ani. LARUNI, cea mai în vârstă, avea cu 3 ani mai mult decât sora ei, Oneme. Akri, fata cea mică, era cu 5 ani mai tânără decât Oneme.

Familia lor era una dintre cele mai bogate din oraş. Nobilul Kidhar aparţinea castei războinicilor, având drept sarcini principale să studieze Veda, să îşi apere poporul, să lupte la chemarea regelui şi să comande corpul de armată aflat în subordinea sa. În schimbul numeroaselor servicii aduse suveranului, Kidhar se bucura de multe privilegii.

Casa lui era solid construită. Avea două etaje, faţada tencuită şi văruită, o curte cu clădiri anexe. Acoperişul servea drept terasă în nopţile de vară. Parterul era construit din piatră, iar etajele, din lemn iîncrustat cu pietre colorate. Scările interioare duceau până la ultimul etaj, unde se

aflau dormitoarele. Primul etaj avea o verandă cu coloane, tavanele pictate şi ferestre prevăzute cu perdele decorate, lângă care erau atârnate coliviile cu papagali. Camera secretă a familiei, ascunsă la primul etaj, în spatele unei uşi camuflate cu o draperie, avea în interior banii, bijuteriile şi obiectele cele mai preţioase.

Mobilierul din casă era costisitor şi rafinat: paturi cu perne pentru cap şi picioare, baldachine decorate, divane, scaune sculptate, măsuţe de toaletă, etajere pentru cărţi (scrise pe frunze de palmier), coşuri pentru flori, covoare, perne colorate aranjate pe jos.

În curte se aflau grajdurile, pivniţa, magazia de alimente, pavilionul pentru jocuri, pavilionul pentru musafiri, o colivie mare pentru păsări exotice, sala de baie (prevăzută cu duş), o piscină.

Îmbrăcămintea membrilor familiei reflecta poziţia lor economică şi socială. Lunide şi fetele ei purtau tradiţionalul sari din mătase fină trecut peste umeri, înfăşurând bustul şi şoldurile, lung până la glezne. Aveau părul uns cu uleiuri fine, pieptănat cu o cărare la mijloc. Lunide purta un inel prins în nara stângă, ca semn că era căsătorită. Semnul rotund din mijlocul frunţii avea culoarea reprezentativă a femeilor din casta ei. Atât ea, cât şi fetele purtau bijuterii de mare valoare: lănţişoare de aur, coliere de perle în mai multe şiraguri, un şirag de perle purtat strâns în jurul gâtului, o broşă prinsă la şold, brăţări pe braţ, pe antebraţ, la încheietura mâinii şi la glezne.

La bogatele lor mese consumau brânzeturi, felii subţiri din nucă de cocos, perişoare de orez cu zahăr prăjite în unt, banane fierte în lapte dulce, prăjituri pregătite cu unt şi melasă, iar la urmă, orez cu sare şi un pahar cu zer. Mai obişnuiau să consume la masă apă, lapte bătut, sucuri fermentate din fructe. Bărbaţii, când se întâlneau cu diverse ocazii, preferau băuturile tari, extrase din flori foarte parfumate sau vin preparat din trestie de zahăr.

Fetele lui Kidhar au învăţat acasă, cu profesoare aduse în mod special pentru a le completa educaţia. Prima căreia îi sosise vremea de căsătorie a fost LARUNI. La 15 ani, i-a fost dată prinţului războinic Arruman. Acesta, la fel de bogat ca tatăl fetei, aparţinând aceleiaşi caste, avea 27 de ani şi o avere imensă. Casa în care şi-a dus nevasta semăna în multe privinţe cu cea din care tocmai plecase LARUNI. Părinţii lui, Dogdur şi Myade, locuiau într-o casă din apropiere. Arruman era singurul copil, moştenitorul întregii averi.

LARUNI şi-a păstrat zestrea ca proprietate personală. Ea conducea toate treburile casei, participa alături de Arruman la sărbători şi

festivităţi, fiind foarte respectată ca mamă a copiilor ei. Dăduse viaţă la cinci copilaşi: patru fete şi un băiat. Norrome, prima sosită în familie, fusese născută de LARUNI la 16 ani. Următoarea ca vârstă, Gadire, era cu 4 ani mai mică decât Norrome. O fată a murit la naştere. Jamih a sosit după 5 ani de la naşterea lui Gadire. Fratele lor, Ussudhal, a încheiat seria copiilor, fiind născut de LARUNI la 31 de ani. Fericirea celor doi soţi şi părinţi era imensă. Şi-au căsătorit fetele cu tineri bogaţi ce aparţineau castei lor.

Pe Ussudhal l-au trimis, când a împlinit 8 ani, la o mânăstire budistă, urmând să fie îndrumat de un maestru în studiu intens, timp de 10 ani, cu un regim de disciplină riguroasă. Băiatul abia împlinise 11 ani când soţul surorii mai mari l-a luat din mânăstire, fiind nevoie să îşi ia rămas bun pentru totdeauna de la părinţi. Ajungând acasă, rudele i-au relatat drama prin care trecuseră LARUNI şi Arruman.

Unul dintre prietenii acestuia, om bogat, cu familie, se îndrăgostise nebuneşte de LARUNI, devenind prea insistent în vizitele lui când Arruman lipsea de acasă. LARUNI ştia că adulterul era strict interzis unei doamne din casta ei. Disperată, i-a povestit soţului despre insistenţele neruşinate ale amicului său. Provocat la duel, bărbatul s-a prezentat la luptă, ucigându-l pe Arruman.

Drept răzbunare, LARUNI i-a trimis a doua zi un vas cu vin otrăvit şi o înştiinţare că va accepta iubirea şi onorurile oferite de el. După încă o zi, în oraş s-au ridicat două ruguri, pe care urmau să fie arşi cei doi bărbaţi rivali. În timp ce se desfăşura ceremonia arderii cadavrului soţului ei, LARUNI s-a aruncat în flăcări, lăsându-se să ardă de vie. Copilul de 11 ani, Ussudhal, a privit cu groază cum îi ardeau părinţii pe rugul necruţător. Cu lacrimile curgându-i pe faţă, a jurat că niciodată nu se va îndrăgosti de femeia altui bărbat.

Nina Petre
22 aprilie 2015

COMENTARIILE ELENEI

„Vă mulţumesc frumos şi pentru acest episod karmic, care pot spune că este şocant şi incredibil. Nu pot să nu mă minunez cu mintea mea de secol XX-XXI, atâta câtă este. Se pare că banii şi bunăstarea de multe ori sau de cele mai multe ori ne iau minţile. Oare dacă Laruni nu ar fi fost o prinţesă, plină de bani, s-ar mai fi uitat cineva la ea?!

Nu mi-aş fi închipuit că aş putea avea o antecesoare spirituală şi prinţesă, şi-n India. Întotdeauna i-am privit pe locuitorii Indiei ca fiind

oameni pedepsiţi de soartă, care trebuie să înveţe lecţii dure de viaţă. Am văzut India la televizor şi, când vedeam mizeria şi sărăcia de acolo, mi se părea cumplit. Cred că, dacă m-aş duce acolo, m-aş îmbolnăvi de nervi, mi se pare o ţară în care este destul de greu de trăit, cu toată agitaţia, mizeria şi sărăcia de acolo. Împărţirea în caste mi se pare atât de nedreaptă şi diferenţiatoare, căci toţi suntem fiinţe umane şi nu ar trebui să ne punem etichete.

Îmi plac casele, în special cele cu scara interioară, terase cu coloane, absolut tot luxul de care a beneficiat Laruni mi se pare atât de cunoscut şi familiar. Casa în care m-am născut era practic o vilă cu subsol, parter şi etaj, construită de un arhitect împreună cu fratele lui, inginer constructor, prin anii 40 şi ceva. Din păcate, casa a fost naţionalizată de comunişti - dar doar apartamentul de la etaj, unde au cumpărat ai mei în 1974, având o scară între parter şi etaj. Proprietarul a trăit o dramă destul de mare, fiindcă statul i-a luat apartamentul şi a mai şi adus străini să locuiască în acel apartament cu el. Drept urmare, nu i-a suportat niciodată pe ai mei şi, până nu i-a evacuat de acolo, nu s-a lăsat, deşi a murit cu o lună înainte de revoluţie, iar ai mei au fost evacuaţi în iunie 2008.

Nu suport apartamentele de bloc (dar se pare că aşa am nimerit), nu-mi place să mă intersectez cu tot felul de oameni şi nici nu am chef de socializare cu nimeni. Într-o casă, nu te loveşti de o grămadă de oameni ca la bloc, nu-ţi trebuie lift, care când funcţionează, când nu (iar dacă stai la etajul 9 este sănătate curată, mai ales dacă eşti rupt de oboseală), unde auzi pe cel de sub tine în momentele lui intime sau la budă, auzi vero de vero muzica când se fac petreceri la 11 noaptea şi tu vrei să dormi etc. Detest blocurile şi-mi plac casele foarte mult, iar dacă mai ai şi o grădină cu flori şi pomi de care să te bucuri, este sănătate curată. Dar, din păcate, nu ştim să apreciem aceste lucruri când le avem şi plângem după ele când nu le mai avem.

Nu ştiu, oare e doar apanajul acestui secol, gândindu-mă că Laruni putea să nu-i spună soţului de insistenţele acelui „prieten” şi să gestioneze singura acea situaţie? Sunt prea dură sau nu înţeleg filosofia acelor vremuri dacă spun că nu era cazul să-şi implice soţul în această situaţie? Ţi s-a pus pata, înduri, taci şi laşi timpul să vindece, iar dacă nu ai sentimente pentru bietul îndrăgostit, oricât ar fi de dur, spune-i că nu se poate şi nu doreşti nimic de la el, iar dacă nu se potoleşte, ia măsuri discret. La ce a trebuit să-şi bage soţul în toată porcăria asta? Normal că l-a avut pe conştiinţă şi, colac peste pupăză, de parcă ar fi fost alfa şi

omega şi i se cuvenea dragostea cuiva, nu a dat 2 bani pe ce nutrea acel om pentru ea şi, după ce şi-a trimis soţul pe lumea cealaltă, îi mai trimite şi vin otrăvit îndrăgostitului, promiţându-i marea cu sarea? Trebuie să fi cam dus cu pluta să gândeşti astfel. Laruni a greşit şi tot ea se răzbună? Minunat! Halal prinţesă! Mai bine se lipsea spiritul meu de o astfel de existenţă...

Sincer, niciodată nu am avut o părere bună despre regalitate, monarhie şi toate paiaţele astea nobile, susţinute din munca poporului. Se pare că şi „marea prinţesă" Laruni nu se dezminte. Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar a fost o proastă făcută grămadă. Doamne, câtă prostie!!!

Mi s-a întâmplat să acţionez prosteşte şi apoi să mă întreb de ce am acţionat în acel fel, deşi se putea altfel şi mult mai bine. Ce înseamnă să acţionezi sub imperiul furiei şi a nervilor, fără să gândeşti prea mult! În aceeaşi categorie intră şi Lirne, ce să mai zic de Lanisa, care a acţionat la fel de prosteşte, oricâtă dreptate ar fi avut sau nu a avut, la fel şi Ruhad şi Mihai. Furia, supărarea, durerea le-a întunecat minţile şi au acţionat toţi la fel de greşit, condamnând anumiţi urmaşi spirituali ai acestui spirit care mă posedă. Se pare că am avut ceva antecesori spirituali care l-au mâniat de Dumnezeu, dar Dumnezeu nu se lăsă, şi-n marea Lui dragoste pentru creaţia lui, îi tot dă şanse peste şanse spiritului meu, pe care, eu cel puţin, nu ştiu dacă o să le pot fructifica.

Simt uneori că nu mă gândesc la soluţiile cele mai bune, că sunt mai ciudată, că fac lucrurile aiurea, complicat, când, practic, soluţiile sunt simple. Şi mai este ceva,vechea problemă: las societatea,regulile, procedurile să-mi facă rău. Dacă am vreo lepră sau şarpe prin jur, tare în gură şi cu multă putere de convingere, o/îl las să mă influenţeze, chiar să-mi facă rău. Mă simt slabă şi mi-e ciudă, dar nu mă miră, având astfel de antecesori spirituali.

E curaj sau mai degrabă nebunie: să-ţi bagi cuţite în tine, să-ţi pui ştreangul de gât, să te arunci în foc? Îmi scapă mie sau mai urmează ceva? Să mă arunc de la etaj sau în faţa metroului, o mică electrocutare, astea nu au fost bifate, că, deh,sunt apanajele secolului modern. :) Cumplit! Doamne,ce existenţe! Câtă nebunie, lipsă de control şi, mai ales, de înţelepciune. Ultima lipseşte cu desăvârşire din foarte multe existenţe ale spiritului meu.

În fine, toate s-au strâns şi, la momentul oportun, chiar şi după aproape 2000 de ani, ies la iveală când ţi-e lumea mai dragă. Nimic nu se pierde, totul se refoloseşte, până când scapă spiritul meu de astfel de

comportamente ale oamenilor în care se încarnează, cine ştie când o fi asta.

Ştiţi, chiar dacă-ţi dai seama că meriţi anumite răutăţi şi nedreptăţi şi încerci să te convingi că pe drept ţi se întâmplă, că nimic nu-i la voia întâmplării, ci doar de dragul de a te necăji spiritele superioare, e greu să le accepţi şi tot te revolţi. E greu, vrei să rezişti, dar ajungi în punctul în care simţi că nu mai poţi, că mai ai puţin şi cedezi.

Dacă tot existăm, trebuie să avem şi nişte păcate să le ispăşim, că doar nu ne naştem ca să ne aflăm în treabă. Cred că a fost de ajuns să greşească unul la nervi şi furie, că apoi apare brusc şi dintr-o dată aceasta setare şi acţionează. Cred că trebuie, în primul rând, CONŞTIENTIZARE, multă putere, tărie de caracter, control şi tone de înţelepciune ca să poţi trece peste un astfel de demon, când te ispiteşte cu viclenie. Pe de altă parte, mă gândesc: o fi un blestem care se tot propagă şi nu mai scapă spiritul meu de el, şi din când în când acţionează unde găseşte un teren instabil?

În fine, ce a fost, a fost şi rămâne înscris în dosarele akashice ale spiritului meu, e crucea mea şi a urmaşilor mei spirituali. Ce-mi doresc: ca şi urmaşii mei spirituali să ştie de toate aceste existenţe şi să ştie ce au de făcut. Oare au acest drept? Mie mi se pare normal să-l aibă, să ştie cine sunt, de unde vin, ce au de ispăşit şi de îndreptat şi unde trebuie să ajungă. Să fie obiectivi cu ei înşişi şi să se înţeleagă cât mai bine, să cunoască direcţia în care trebuie să o ia şi punctul în care trebuie să ajungă spiritul care-i posedă. MI-AŞ DORI ENORM (ca un TESTAMENT SPIRITUAL-fiindcă pentru mine doar asta contează) PENTRU URMAŞII MEI SPIRITUALI (câţi vor mai fi ei) SĂ-ŞI CUNOASCĂ TRECUTUL SPIRITUAL (să ştie de antecesorii lor spirituali, de la primul până la ultimul). Practic, le doresc să cunoască ADEVĂRUL şi CALEA, şi să nu rătăcească în întuneric, prostie, neştiinţă, egoism, nepăsare, dar mai ales SLĂBICIUNE UMANĂ."

ELENA
23 aprilie 2015
Bucureşti

„Tot gândindu-mă la episodul karmic a lui Laruni, îmi amintesc că am văzut atât la televizor, cât am şi citit în cărţi de toţi nenorociţii „justiţiari", gen Inchiziţia, care ardeau femei pe rug, sub acuzaţia de vrăjitorie. Deţinea femeia capacităţi paranormale sau arăta mai multe minte decât ei sau cine ştie cu ce îi călca pe bătături, o acuzau de

vrăjitorie şi o ardeau. Simţeam o revoltă cumplită, în primul rând din cauza nedreptăţii, dar parcă şi altceva mă lovea, simţeam ca o arsură în suflet, ceva care parcă îmi arăta că-i personal, dar nu înţelegeam acest lucru. La fel am simţit, aşa cum v-am mai spus într-o comunicare anterioară, de tatăl prietenului fratelui meu din copilărie, care s-a spânzurat. A fost un şoc pentru mine şi parcă cineva mi-a dat un pumn energetic când am aflat. Bine, mă gândeam, cum se poate, un om atât de bun şi blând - care a fost cu noi în casă, care cu puţin timp în urmă a stat cu noi la masă, cu o familie frumoasă şi reuşită - face acest gest? Dar, practic, era un mesaj şi pentru mine, de cât de inutile şi fără sens sunt aceste gesturi, dar de unde să înţeleg aceste lucruri dacă nu-mi cunoşteam trecutul spiritual?! De unde să înţeleagă miliarde de oameni ce li se întâmplă dacă nu-şi cunosc trecutul spiritual?! Dacă farisei precum preoţii de pe vremea lui Isus, Inchiziţia, impostorii care zic că fac voia lui Dumnezeu, dar care-s doritori de bani mulţi şi putere, ţin oamenii care ar vrea să ştie ADEVĂRUL, ŞI AU DREPTUL SĂ-L ŞTIE, îi ţin în întuneric şi neştiinţă?!

Mă gândeam că, atunci când eram mică şi vreun băiat îmi spunea că mă place, începeam să fac pe nebuna, îl tratam de sus. Odată chiar am râs de un băiat care mi-a făcut o declaraţie de dragoste: îmi scrisese un bileţel de amor, iar eu am râs de el, am mai şi urlat în gura mare, în derâdere, către ceilalţi copii care erau cu noi, de parcă mi s-ar fi cuvenit şi, mamă, uite cine eram eu şi uite cine îmi face mie declaraţii de dragoste (provenea dintr-o familie de rromi şi erau mai săraci). Mi-a părut rău mai târziu că am reacţionat astfel, dar faptul era consumat. Ca dovadă că mi-a părut rău, am ţinut minte. Mai târziu, cei care mă plăceau nu-mi plăcea mie de ei, iar cei de care îmi plăcea mie nu se uitau la mine, de parcă eram ultima ciumată. Bine, nu mai contează acum, mai bine că lucrurile s-au derulat astfel, nu am pierdut nimic. Ideea este că am tendinţa de a nu aprecia oamenii care ţin la mine şi-s drăguţi cu mine şi plâng după ei când nu mai sunt. Tendinţa aceasta absurdă de a constata ce ai pierdut atunci când nu mai ai şi apoi plângi şi-ţi pare rău. Dar trecutul nu-l mai poţi întoarce şi schimba,doar viitorul îl poţi trăi altfel dacă ai înţelepciune şi putere să-l trăieşti altfel, nu după setările energetice ale antecesorilor spirituali. Cât de îndepărtată este cauza unui comportament arogant şi deficitar şi habar nu avem.”

ELENA
24 aprilie 2015, Bucureşti

Episodul 25 - ROHDIRK

Eroul episodului nr.25 este un tânăr din sudul Peninsulei Scandinavia numit ROHDIRK. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 66-93 (secolul 1, era noastră). ROHDIRK s-a născut într-un trib germanic aşezat în regiunea numită astăzi Vest-Agder, aparţinând Norvegiei. După sute de ani, în zona unde se afla vechiul sat, s-a construit oraşul Sira, în sudul ţării, în apropierea ţărmului Mării Nordului.

Părinţii lui ROHDIRK, gospodari modeşti, se numeau Krod (tatăl) şi Nurre (mama). Dintre cei şase copii născuţi de Nurre, patru au murit, din cauza condiţiilor grele de viaţă. Au supravieţuit doi băieţi, ROHDIRK şi fratele său mai tânăr cu 6 ani, Roduart.

Strămoşii locuitorilor satului veniseră din sudul Mării Baltice. Pământul pe care s-au aşezat era neprimitor, aflându-se între munţii mereu înzăpeziţi şi furtunile din largul mării. Pe culmile de piatră, creşteau mesteceni pitici şi ienuperi, licheni şi flori de munte. În desimea pădurilor de brad şi pin, doar vântul putea răzbate. Oamenii credeau că în adâncul pădurilor trăiau uriaşi rămaşi din alte vremuri, zâne gingaşe, pitici care stăpâneau comori şi fiare cu înfăţişare cumplită.

Sătenii erau oameni puternici, cu statura înaltă, ochii albaştri şi părul blond. Erau căliţi în lupta grea cu viaţa, iar înfăţişarea lor dovedea curaj şi tenacitate. Trăsăturile chipului erau armonioase şi aspre. În privire li se citea încordarea omului nevoit să se bazeze numai pe inteligenta şi forţele sale. Bărbaţii purtau barba şi părul lung, haine de pânză, lână şi blănuri de animale. Creşterea vitelor şi vânătoarea erau principalele ocupaţii. Deseori făceau expediţii de jaf în zonele populate de alte triburi.

Întregul sat reprezenta o obşte. Puţinul pământ bun pentru agricultură era proprietatea comună a obştei. Anual, era împărţit între familii pentru a fi lucrat. Pădurile, păşunile şi apele se foloseau în comun. Nici şeful de trib nu era mai bogat decât ceilalţi locuitori. Obişnuia totuşi să primească unele daruri de la membrii comunităţii. Fiecare cetăţean era preţuit după hărnicia sa. Femeile se bucurau de respectul tuturor, considerându-se că puteau să comunice cu zeii protectori ai tribului.

Bărbaţii cunoşteau metalurgia bronzului, practica olăritului, erau buni păstori. Comunitatea satului folosea un plug rudimentar tras de cai sau boi, grapa, secera şi coasa. Dacă într-un an se cultiva un teren, în anul următor se folosea pentru păşune. Cereala tipic scandinavă era orzul. Se mai cultivau secara, ovăzul, fasolea, mazărea, sfecla, varza şi

usturoiul. Bărbaţii confecţionau din metal arme, articole de podoabă, piese de harnaşament.

Băieţii lui Krod au învăţat de la el tot ce trebuia transmis de la o generaţie la alta pe linie bărbătească. ROHDIRK îşi îndeplinea obligaţiile familiale şi obşteşti cu multă greutate în comparaţie cu fratele său. Se născuse cu piciorul stâng mai scurt decât dreptul, mergea greu, se ruşina de infirmitatea lui, iar la expediţiile războinice nu era acceptat de grupul bărbaţilor. La 20 de ani, a suferit în tăcere, după ce fata pe care o iubea s-a măritat cu un tânăr sănătos şi mai voinic decât el. O ceruse de nevastă, dar întâmpinase opoziţia părinţilor ei. I-au explicat cu sinceritate că un bărbat infirm nu îşi va putea îndeplini toate îndatoririle faţă de nevastă şi copii.

Treptat, starea sănătăţii lu ROHDIRK s-a deteriorat. Eforturile depuse la îngrijirea animalelor şi în lucrările agricole îi provocau dureri mari. Oasele piciorului stâng au început să se deformeze. La 27 de ani, ROHDIRK nu mai putea să meargă, din cauza inflamaţiei de la picior. Nu l-au putut salva din suferinţă nici vraciul satului şi nici femeile cu descântecele lor. Doar moartea l-a ajutat să scape de chinurile trupului.

Pentru părinţi, pierderea băiatului a însemnat o grea cumpănă a vieţii. Se întrebau de ce zeii s-au supărat pe ei, răpindu-le sufletele a cinci copii. Roduart, alături de părinţii lui, le-a dat multe ofrande zeilor, sacrificând păsări şi animale, an de an, până când vrăjitoarele i-au spus să se oprească.

Sărmanul ROHDIRK a avut un suflet curat, plin de compasiune pentru toate suferinţele din jur. Durerile fizice, complexele de inferioritate, decepţiile sentimentale nu l-au înrăit. Dimpotrivă, s-a resemnat în suferinţa lui, fără a da vina pe mama care îl născuse infirm. Credea în puterea zeilor de a-i pedepsi pe oamenii care se ucideau între ei. Sărmanul tânăr ştia că şi tatăl său ucisese oameni din alte triburi, fiind un foarte bun războinic. Cu toate acestea, pe Krod nu l-a învinuit vreodată pentru faptele pline de cruzime.

ROHDIRK nu voia să omoare nici animale şi nici oameni. Presimţea că va muri de tânăr, fără a avea o nevastă şi copii, ca toţi bărbaţii din sat. L-au îngropat la marginea unei păduri, aşa cum le ceruse în ultimele clipe de viaţă.

Nina Petre
5 mai 2015

COMENTARIUL ELENEI

„Vă mulţumesc frumos şi pentru acest nou episod spiritual şi nu pot decât să mă bucur de un astfel de om deosebit şi plin de calităţi. Încă o încarnare a spiritului meu pe teritoriul Norvegiei, pe lângă navigatorul Duhran Sakal.

Un om deosebit, care şi-a dus suferinţele şi chinurile sufleteşti în tăcere, fără prea multe văicăreli şi răutăţi. Mă bucur că nu a omorât şi nu a făcut rău nimănui, deşi putea fi furios pe tot şi pe toate şi să omoare măcar animale, ca să se descarce nervos, dar se pare că a ales să nu o facă. Nici eu nu aş putea face asta, oricât de furioasă aş fi, mai degrabă mi-aş face mie rău decât altora (normal, ca urmare a faptelor atâtor antecesori sinucigaşi !). Mă gândesc că ce nu a făcut Rohdirk, a făcut libanezul Masdalir Ahribi, nevoit de condiţia socială precară şi din dragoste pentru familie.

Săracul, ce antecesor spiritual o fi greşit atât de tare, încât Rohdirk s-a născut cu această infirmitate? Şi eu manifest cu vârf şi îndesat, resimt puternic complexul de inferioritate, decepţiile sentimentale şi durerile fizice. Sunt atât de prezente în mine şi atât de copleşitoare. Îl simt foarte puternic pe Rohdirk în mine, cât şi pe Laruni, cu felul ei necugetat şi arogant.

Chiar vroiam să spun şi la episodul karmic cu prinţesa Laruni că nu suport soarele puternic, canicula mă termină, mă face să mă simt îngrozitor, simt că soarele mă arde şi mă chinuie. Pe de altă parte, când eram mică, îmi plăcea să ard hârtie sau alte lucruri şi le ardeam cu o foarte mare plăcere, şi nu mi-e frică de foc, parcă m-aş băga în foc, fără să simt că-mi face rău. Bine, nu aş repeta experienţa, dar parcă-mi simt focul prieten, spre deosebire de apă, mai exact marea, care, atunci când e furioasă şi cu valuri, mă sperie îngrozitor.

Tot mă gândeam: oare faptele prinţesei Laruni reprezintă cauza principală a suicidurilor celorlalţi antecesori: Lirne Saweg, Lanisa Ridici, Ruhad Rahidir şi boierul Mihai Graur? Mă gândesc că tăcerea libanezului Masdalir Ahribi - care nu a spus familiei lui cu ce se ocupă pentru asigurarea existenţei lor - şi nebunia şi confuzia lui Laruni - creată de o situaţie percepută a fi stresantă pentru ea - s-au manifestat peste nişte sute de ani la croata Lanisa Ridici - prin tăcerea lui Gregorio, care nu i-a spus că mai este însurat şi cu evidenţierea acestui lucru de către ţigancă, (neam care provine din India). O pedeapsă divină la gestul necugetat a prinţesei Laruni, gest rezultat din sentimentul de vină (fiindcă nu a tăcut,

iar soţul ei s-a duelat şi a fost omorât) şi furie (fiindcă şi-a pierdut soţul şi nu poate trăi fără el), pe lângă cinstea pe care ea o considera pătată (că i-a promis cai verzi pe pereţi îndrăgostitului şi l-a mai şi omorât cu vin otrăvit).

Dacă mă gândesc la mine când eram copil, cam aşa simţeam realitatea înconjurătoare, precum Rohdirk şi Laruni: multă suferinţă, complex de inferioritate, confuzie. De aceea mă lăsam manipulată şi influenţată de unii şi de alţii, mai persuasivi de fel, şi, cum v-am mai spus, mă gândeam în mod frecvent la suicid. Nu detestam pe nimeni, nu eram rea, o singură dată - şi îmi fac şi acum procese de conştiinţă - am omorât un arici şi-mi pare tare rău. L-am lovit cu bota de atâtea ori, până l-am trimis pe lumea cealaltă. Nu pot să uit şi-mi părea rău că am făcut acest lucru, am mai omorât câţiva gândaci, dar, în rest, nu-mi place să omor absolut nimic. Filosofia budhistă, care m-a prins foarte repede de cum am aflat de ea, se pare că lucrează în mine şi mi se pare corectă, aşa ar trebui să fim toţi.

Dacă sunt furioasă, prefer să arunc cu obiecte mici în perete, să stric lucruri neînsemnate, dar nu vreau să fac rău vietăţilor, deşi cu vorba le mai doresc unora şi altora, care sunt răutăcioşi cu mine sau sar calul, să şi le primească înzecit înapoi.

Revenind la Rohdirk, a fost destul de frustrant pentru el să nu se poată bucura de viaţă şi destul de cumplit să fie refuzat de părinţii alesei inimii lui. Cred că a suferit groaznic, dar a compensat prin indianca Laruni, care nu a ştiut să aprecieze ceea ce are, dar cam aşa se întâmplă în viaţă. Au beneficiat acei antecesori spirituali care au avut parte de partenerii pe care i-au iubit, în special camerista din Macedonia, Ranka Sweni.

Săracul Rohdirk, şi-a ostoit amarul cu munca câmpului (faţă de Duhran, care a simţit nevoia să scape de suferinţă navigând pe alte meleaguri) şi probabil că ne-am făcut plinul în ce priveşte agricultura, că nu prea s-au mai ocupat urmaşii spirituali a lui Rohdirk de munca la câmp. Nici eu nu prea am avut parte, decât puţin, în vacanţe, când mă duceam la ţară, dar mai mult mă prosteam cu strânsul fânului în căpiţe sau culesul fructelor din copaci. În comunism, mai eram duşi pe la ferme să sortăm cartofi, să culegem caise, să aducem castane, sticle sau hârtie la şcoală, dar acum nu se mai face aşa. În orice caz, urme fine, pe lângă ce înseamnă adevărata muncă la câmp. Acum, că trăiesc printre betoane, parcă nu m-ar deranja să mai dau cu sapa, să mai strâng un fruct, practic, să vin în contact cu natura. Dar probabil că dacă trăiam la ţară şi la

munca câmpului, aş fi vrut foarte mult să ştiu cum este la oraş. Aşa este omul, veşnic vrea ce nu are şi veşnic este nemulţumit. De ce aş fi eu altfel?!

Mă tot gândesc la antecesorii mei spirituali şi mă bucur că am insistat să-mi relevaţi cât mai mulţi din ei, fiindcă se pare că doar anumiţi antecesori mă influenţează sau îi resimt mai puternic, ceilalţi mai puţin. Unii au acumulat karma pozitivă, care reprezintă un suport pentru cei care au acumulat karma negativă şi care sunt pedepsiţi şi trebuie să-şi ispăşească pedeapsa. Exemple:

Eu, fiind pedepsită acum, e bine că am avut un antecesor spiritual japonez, fiindcă acum beneficiez de pe urma lui, lucrând la compania de care v-am spus. Poate dacă lucram prin alte părţi, oricât de corectă aş fi fost şi mi-aş fi văzut de treaba mea, cine ştie câte servicii aş fi schimbat până acum şi, cum mie nu-mi place să zbor din floare în floare în niciun domeniu de viaţă, ar fi fost cumplit. De altfel, nici cu felul meu de a fi nu aş fi fost prea plăcută, că, deh, nu prea linguşesc, sunt introvertă şi prea corectă pentru cei care calcă pe cadavre şi, prin falsitate şi minciună, vor să obţină ceva. Nu-mi plac bârfa şi critica răutăcioasă, iar în multe firme şi la noi, bineînţeles, abundă.

Mama a avut un partener din Norvegia cu care a lucrat după ce s-a privatizat şi de pe urma căruia îi venea venitul lunar şi a putut să ne ofere multe, deşi tata aducea grosul de bani în casă. Acel norvegian m-a plăcut, dar era în vârstă şi alcoolic, devenit astfel după ce îl părăsise nevasta, normal că nu am vrut să mă leg la cap.

Am terminat un liceu german, deci, oricât de complexată m-am simţit, faptul că am avut un antecesor spiritual neamţ, pe Kurt Dristen - care a ajutat o grămadă de oameni atât cât a putut, cu frustrările de rigoare (nu şi-a putut salva nevasta) - presupun că m-a ajutat să nu fiu zburată din acea şcoală (nu era cazul) sau să renunţ la acea şcoală, fiindcă nu prea m-am aruncat în cap după această limbă, deşi o simt foarte familiară. Ba, din contră, uşor-uşor, după revoluţie, am început să ne românizăm şi nu mai făceam istoria, biologia, geografia etc. în limba germană, ci doar germana şi atât.

Tata a lucrat 4 ani în Maroc şi mai aducea diverşi colegi din Maroc la noi când venea în ţară; erau atât de drăguţi şi de respectuoşi acei oameni, atât de calzi şi buni, că mă impresionau profund. Tata a câştigat bani frumoşi acolo, cu care ne-a ajutat foarte mult, cu mult mai mult decât a câştigat muncind în România - asta ca urmare a imensului ajutor oferit de antecesorul Tirik familiei lui. Păcat că nu a reuşit, în 4 ani, să ne ia şi

pe noi o dată acolo, măcar o zi, două, să vedem Casablanca. Ce păcat! Nu a vrut să cheltuie bani şi pentru asta.

În 2013, când am fost în Israel, ne-am dus şi 2 zile în Egipt. Bineînţeles că am stat într-un complex cu hotel pe malul mării şi vedeam marea de pe balconul apartamentului în care stăteam cu copilul. Mă gândeam numai la Ruhad şi la cum se uita în zare după Harrun al Daih. Nu am vrut să bag piciorul în apă, deşi alţii de abia aşteptau să se scalde în Marea Roşie. Eu nu-mi găseam locul şi am plecat de acolo cu o stare proastă, îmi era rău. Cum am trecut graniţa, înapoi la evrei, mi-am revenit instantaneu. Copilul nu a avut nici o problemă, s-a simţit foarte bine.

Am fost şi în Turcia, unde m-am simţit foarte bine, ţinând cont de antecesoarea mea spirituală Alid Sardih, care a fost atât de bună şi drăguţă. Dar în ultima zi în Edirne, am încercat să negociez un preţ mai bun la nişte bomboane amărâte cu un negustor şi ăla s-a supărat foarte tare şi nu a vrut să-mi mai vândă nimic - asta apropo de urmaşii ei, care s-au certat pe averea lăsată de ea după moarte.

M-am născut în aceeaşi zonă a României în care s-a născut şi boierul Mihai, cu o situaţie materială bună, ca şi a familiei lui Mihai, dar el a avut o nevastă pe care s-a putut baza, eu nu am un soţ pe care să mă pot baza,din păcate. :(Probabil că spiritele vor să vadă cum reacţionez şi, dacă am un partener, rece, egoist şi nepăsător, să fie reacţia inversă decât a lui Mihai Graur.

Am fost şi-n Grecia în pelerinaj, unde m-am simţit extraordinar, mai puţin la Atena, unde mi-a fost foarte rău şi alergam pe la 9 seara cu mama după o portocală la care pofteam, deşi eu nu-s pofticioasă de obicei şi nici fană a portocalelor. Nu mai era niciun magazin deschis la acea oră, aşa că am găsit o portocală pe gratis, într-un bar.

Stilul englezesc îmi place foarte mult, ţinând cont că am avut-o pe Esther ca antecesoare.

Sunt semne, sunt indicii, dar dacă nu ne cunoaştem predecesorii spirituali, nu avem cum să înţelegem nici lucrurile bune care ni se întâmplă, nici răutăţile sau pedepsele, şi ne întrebăm „Dar de ce eu, Doamne?”, ne revoltăm, greşim şi ne facem păcate după păcate şi ne osândim spiritul la acea Samsara, de care ne dorim să scape cât mai repede.”

ELENA
7 mai 2015, Bucureşti

Episodul 26 - DIKENA

Episodul spiritual nr.26 o are drept eroină pe grecoaica DIKENA. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 18 î.e.n (î.Hr) – 40 e.n. (d.Hr). DIKENA s-a născut într-un sat din Peninsula Pelopones aparţinând provinciei Arcadia. După sute de ani, în zona respectivă s-a construit oraşul Tripoli.

În perioada vieţii DIKENEI, Peloponesul se afla sub dominaţia Imperiului Roman. Mare peninsulă muntoasă aflată în sudul Greciei şi legată de continent prin istmul Corint, Peloponesul a devenit o provincie romană începând cu anul 146 î.e.n. La data naşterii DIKENEI şi încă 32 de ani după aceea, Imperiul Roman a fost condus de împăratul August (Caius Iulius Caesar Octavianus Augustus) (27 î.e.n. – 14 e.n.), urmat la tron de împăratul Tiberiu (Tiberius Iulius Caesar) (14 – 37 e.n.) şi Caligula (Caius Iulius Caesar Germanicus) (37 – 41 e.n.).

Părinţii DIKENEI, Ardikus (tatăl) şi Aneea (mama), aveau trei copii. Fetele, DIKENA şi Diria, erau mai în vârstă decât fratele lor Akile. Diria avea cu 4 ani mai mult decât DIKENA. Akile se născuse când DIKENA avea 5 ani.

Cei doi părinţi cultivau viţă-de-vie, măslini şi creşteau albine, ale căror produse le aduceau veniturile principale necesare traiului zilnic. Negustorii sosiţi din oraşul Argos, aflat pe ţărmul Golfului Argolikos, cumpărau de la Ardikus vinuri, ulei de măsline şi miere de albine. Copiii, crescuţi în condiţiile vieţii grele, pline de muncă a părinţilor, au devenit şi ei buni gospodari.

DIKENA s-a dovedit a fi de pe la 3 anişori un copil foarte ciudat. Zi de zi, le povestea celor din familie ce visase noaptea, înflorindu-şi visele cu noi povestiri, unele mai şocante decât altele. Majoritatea situaţiilor relatate se adevereau după o vreme. Ştiinţă de carte nu a primit nici ea şi nici ceilalţi doi copii ai familiei. Treptat, pe măsură ce creştea, DIKENA devenea din ce în ce mai utilă celor din sat. Femeile soseau la ea în taină, temându-se de supărarea bărbaţilor, care nu credeau în prevestirile fetei lui Ardikus. Aflaseră despre harul DIKENEI şi locuitorii din Argos, prin intermediul negustorilor.

Fata împlinise 14 ani când un meşteşugar armurier din Argos şi-a adus fiul, cerându-o pe DIKENA de nevastă în numele lui. Kidos avea 26 de ani şi auzise multe cuvinte de laudă la adresa DIKENEI. Văzând-o cât era de frumoasă şi aflând despre hărnicia ei la treabă, şi-a încurajat tatăl să o ceară de nevastă. Înţelegerea s-a făcut în decurs de câteva ore, Ardikus primind de la peţitori câteva oale făcute din aramă.

Au pornit cu toţii la drum a doua zi, DIKENA bucurându-se că va ajunge la oraş, în apropierea Mării Mirtos, fără a regreta peisajul muntos în care crescuse. În Argos, părinţii lui Kidos aveau o casă mare, unde încăpeau cu toţii. Era singurul lor copil, crescut cu multă grijă, tatăl având drept obiectiv principal să îi dea băiatului o meserie bună, cea pe care o practica el însuşi. Ca meşter făurar şi armurier, Sordakos confecţiona în propriul atelier săbii de bronz, săgeţi de bronz şi piese componente ale echipamentului corporal folosit de militarii romani. Folosea 4 muncitori zilieri, sclavi aduşi de marinari prin acţiuni de piraterie.

DIKENA, cunoscându-şi soacra, s-a bucurat văzând-o cât era de frumoasă, harnică şi cumsecade. Karida şi-a iubit mult nora, considerând-o pe DIKENA drept perfecţiunea întruchipată, o adevărată zeiţă trimisă din Cer pe Pământ pentru a face oamenii mai buni şi mai deştepţi. La scurtă vreme după sosire, tânăra soţie şi-a început desele prevestiri, care soseau când cei din jur nu se aşteptau să le primească.

Soţul ei, Kidos, pleca uneori pe mare, dorind să îşi vândă produsele din bronz în alte localităţi. Înaintea fiecărui drum, femeia îşi sfătuia bărbatul ce să facă şi ce nu, spre binele lui. Kidos avea 34 de ani când DIKENA visase urât înaintea uneia dintre plecările lui pe mare. Văzând-o cât de tare plânge, s-a îndurat de suferinţa ei, renunţând la drumul din ziua respectivă. După două zile, au aflat că vasul pe care urma să călătorească se scufundase în mare, din cauza unei furtuni puternice.

La scurtă vreme după căsătorie, DIKENA a visat într-o noapte data la care îşi va naşte fiica. La 18 ani, îi dădu naştere micuţei Midra, unicul copilaş, la fel de ciudată ca mama ei. Plimbând-o pe malul mării, DIKENA afla de la Midra multe dintre cele visate de ea noaptea cu ceva vreme înainte. La rugăminţile repetate ale fetiţei, părinţii şi-au construit o casă aproape de ţărmul mării. Midra stătea ore în şir pe terasă, privind marea, povestind seara ce îi spuseseră sirenele din adâncul apei. Aflându-se repede cât de talentată era fata la ghicit, musafirii le asaltau casa, dornici să afle ce le prevestea minunea de copilă. Un patron de corăbii, cetăţean roman, a luat-o de nevastă la doar 15 ani, dornic de a-şi salva flota de furtuni şi de loviturile piraţilor.

DIKENA şi-a ferit soţul de multe primejdii, bazându-se pe darul ei de ghicitoare. Împlinind 55 de ani, începu să îşi presimtă moartea. Pe măsură ce trecea vremea, devenea din ce în ce mai sigură că în apa mării îşi va găsi sfârşitul. Obişnuită să se ferească de pericolele pe care le vedea noaptea în somn, ziua evita să se apropie de apa mării. Aşa au trecut 3

ani, fără să i se întâmple nimic rău. Într-o zi, după ce visase noaptea valuri ameninţătoare, Midra i-a lăsat în grijă fiul cel mic, ea fiind nevoită să plece cu cei mari la cumpărături. Băieţelul în vârstă de 8 ani a intrat în apa mării, dorind să înoate. DIKENA l-a zărit când se lupta cu un val periculos. Disperată, s-a aruncat în ajutorul copilului. Amândoi şi-au găsit sfârşitul în adâncul apei.

Nina Petre
10 iunie 2015

COMENTARIUL ELENEI

„Vă mulţumesc mult şi pentru acest episod karmic şi nu-mi vine să cred cât de prezentă este Dikena în mine, ca şi când ar fi existat cu câţiva ani înaintea existenţei mele. V-am spus că marea cu valuri puternice mă înspăimântă şi era de 2 ori să mă înec la mal. Dar probabil că, dacă s-a întâmplat într-o existenţă, nu se mai repetă în alta. Când sunt în apă, fie şi la bazin, nu suport să se ţină cineva de mine, mi-e o frică paralizantă.

Biata Dikena, a salvat atâtea vieţi cu darul ei, dar pe a ei şi a nepotului ei nu le-a putut salva! Şi ironia sorţii, deşi şi-a presimţit sfârşitul, nu a putut face nimic să-l evite!!! Săraca de ea, dar mai ales cât o fi suferit fata ei, că şi-a pierdut mama şi copilul, suferinţă care mult mai târziu a plătit-o Alikia prin pierderea fetei. Ce a salvat Dikena nu au putut salva Ruhad sau Suni Rah Mantu.

De multe ori, când cineva apropiat sau cunoscut trecea printr-o dramă, mă gândeam: cum ar fi fost dacă aş fi putut să-l avertizez? De la Dikena simt astfel.

Simt, ca pe o răzbunare a sorţii, că darul Dikenei a deranjat spirite inferioare şi, suprapuse pe karma cumplită creată spiritului meu de prinţesa Laruni, au determinat nişte situaţii de viaţă dramatice urmaşilor spirituali. Suprapuse pe slăbiciunea creată de Laruni, au determinat suicidurile celor patru, ce s-au finalizat cu slăbiciunea şi depresia din existenţa mea.

Slăbiciunile antecesorilor mei sinucigaşi există în mine şi zilnic mă lupt cu ele. Ceea ce pe ei i-a făcut să renunţe la viaţă, pe mine trebuie să mă lase să continui să exist sau, altfel spus, să reuşesc să trec peste şi să merg mai departe. Trăiesc în incertitudinea că nu ştiu dacă o să rezist.

Simt în mine existenţa filozofiei budiste şi nu-mi place să omor nici cea mai mică vietate, niciun ţânţar şi nici să rup o floare, mă gândesc că arată mai bine acolo unde este deja.

Mă tot gândesc cât de prezente sunt în mine Dikena şi Laruni, sau, mă rog, efectele faptelor lor. Apropo de Laruni, ca şi un indiciu, dar pe care cine să-l înţeleagă? cele întâmplate lui Laruni mi s-au întâmplat şi mie cu acel coleg, dar spiritul meu, având experienţa din viaţa lui Laruni, în prezent a acţionat aşa cum ar fi trebuit să facă şi Laruni: discret şi raţional. Numai că, chiar dacă l-am ţinut la distanţă, am suferit cumplit, a fost o durere cumplită şi, dacă mă uit bine la el, seamănă perfect cu un indian. Oare să fie urmaşul spiritual al îndrăgostitului, care a venit peste secole să-l răzbune, aşa cum Laruni s-a răzbunat aiurea pe el?! Mă întreb de ce să nu aibă un om atâta creier şi bun simţ, ca să nu se supere pe un om îndrăgostit?! Săracul, doar iubea, nu a furat şi nu a omorât. Convenţiile sociale create de oameni, cât rău fac!!!

Mă doare cumplit acea existenţă şi mă gândesc că de aici a rezultat şi dependenţa de partener a lui Lirne Sadoul, suferinţa cumplită a lui Ruhad, care nu şi-a mai putut trăi normal viaţa fără Harun, furia Lanisei, care i-a întunecat mintea şi a îndemnat-o să se spânzure fără sens, şi, nu în ultimul rând, dependenţa puternică a boierului Mihai de Steluţa, care l-a îndemnat la gestul necugetat. Acea dependenţă trebuia să dispară şi atunci eu a trebuit să am de a face cu o lepră şi nu un om, ca să nu mă mai ataşez şi să nu renunţ la viaţă şi eu, precum boierul Mihai. Dacă aş fi avut lângă mine un om blând, bun, iubitor şi NORMAL, m-aş fi ataşat de el, ca şi boierul Mihai. Dacă soarta repetă istoria şi mi-o fi dat să moară înaintea mea, eu trebuie să rezist şi să îmi continui viaţa, să nu mă înec ca ţiganul la mal.

Suferinţa cumplită pe care a creat-o Laruni pentru puţin timp soţului ei a semnalizat în mine şi eu nu am putut să-l fac pe soţul meu să sufere (deşi merită cu vârf şi îndesat), divorţând de el, în acest fel ratându-mi destinul pe care spiritul meu l-a dorit pentru mine.

Mă bucur foarte mult că am insistat să-mi cunosc cât mai mulţi antecesori spirituali, fiindcă se pare că adevăratele cauze ale suferinţelor mele se trag de acum 2000 de ani. Cine ar fi zis?

Îmi pare rău că nu am darul prevestirii, al clarviziunii, cum a avut Dikena, dar pedeapsa este pedeapsă şi trebuie să o duc până la capăt.

Apropo de semne pe corp, am o gaură mică pe frunte, sigur o vedeţi în poza, aşa cum au indiencele căsătorite. Iniţial, i-am dat o conotaţie pozitivă, dar acum îmi dau seama că e un semn care-mi indică de unde mi se trage chinul acestei existenţe, după zicala „Ce ţi-e scris, în frunte ţi-e pus”. Mi-e scris să ispăşesc imensa greşeală a lui Laruni!!!

Chiar şi norvegianul Rohdirk există în mine foarte viu şi prezent prin frustrări şi handicapul psihologic de această dată, handicapul creat de deprimare şi de dependenţa de partener, cât şi de complexul de inferioritate a lui Rohdirk, care mă trage în jos şi mă face să mă simt ca o proastă în relaţiile interumane."

ELENA
20 iunie 2015
Bucureşti

Episodul 27 - RADUDHAH

Episodul spiritual nr.27 îl are ca erou pe indianul RADUDHAH. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 190-112 (secolul 2 î.e.n.). S-a născut în casa părinţilor lui, aflată pe moşia nobilului Rakad, situată la est de Bangalore (Bengaluru). Pe o parte din teritoriul fostei moşii, s-a dezvoltat oraşul Kolar.

Părinţii lui RADUDHAH, Kardish (tatăl) şi Nomali (mama), aveau doi băieţi. RADUDHAH era cu 5 ani mai mare decât Igrid. Kardish era unul dintre oamenii de încredere ai stăpânului Rakad, având grijă de arhiva şi vistieria lui. În plus, făcea şi munca de prezicător. Stăpânul avea multă încredere în prevestirile lui, aflându-se în frecvente conflicte cu nobilii din vecinătate. Moşia lui se găsea pe teritoriul tamililor din sudul peninsulei, divizat în regate ce se aflau într-o permanentă dispută. După naşterea lui RADUDHAH, moşia nobilului Rakad a fost inclusă în regatul condus de dinastia Chola.

Băieţii înţeleptului Kardish au învăţat să citească şi să socotească de la vârsta de 5 ani sub îndrumarea unui profesor brahman, alături de copiii stăpânului Rakad. La 16 ani, RADUDHAH a fost primit în armata nobilului, devenind un războinic de temut. Principalele lui sarcini erau: studiul învăţăturilor Veda, să lupte pentru a-şi apăra stăpânul, să îşi comande cu măiestrie luptătorii aflaţi în subordinea lui.

La 28 de ani, s-a căsătorit cu nepoata lui Ragdur, un venerabil nobil războinic, îmbogăţit şi înnobilat datorită faptelor de vitejie săvârşite în tinereţe. Ragdur era bun prieten cu nobilul Rakad, amândoi bucurându-se de importante privilegii obţinute de la stăpânii regatului. Ydemi avea doar 15 ani când părinţii au căsătorit-o cu viteazul RADUDHAH. Primise până la negocierea căsătoriei o educaţie morală şi ştiinţifică de la

profesori brahmani, care o învăţaseră gramatică, literatură, astronomie, matematică, medicină.

Din tot ce studiase cu profesorii, pe Ydemi o atrăgea cel mai mult astronomia. Tatăl ei, înţeleptul Shagun, călătorise de două ori în China înainte de a se căsători. Acolo prinsese pasiunea pentru observarea mişcărilor Soarelui şi Lunii, prevestiri bazate pe fenomenele astronomice. Timp de câteva luni după căsătorie, Ydemi şi tatăl ei l-au instruit pe RADUDHAH în tot ceea ce ştiau mai mult decât el, ajutându-l să facă şi prevestiri, asemenea bătrânului său tată, Kardish. După moartea acestuia, grupul de prezicători compus din RADUDHAH, Ydemi şi Shagun i-a făcut viaţa mai plăcută nobilului Tamughar, fiul binefăcătorului Rakad.

Dintre cei trei copii născuţi de Ydemi, doar fata, Narumi a moştenit pasiunea pentru astronomie a părinţilor. Născută de mama ei la 17 ani, se bucura alături de părinţi, an de an, privind mersul corpurilor cereşti de pe terasa casei. Fraţii mai mici, Ashmadar şi Kermid, moştenind firea energică a tatălui, au luptat pentru interesele stăpânilor, până când au fost admişi în casta nobililor războinici. Narumi i-a fost dată de nevastă la 16 ani unui judecător din Bangalore, fiul renumitului medic al familiei unui nobil prieten cu RADUDHAH.

Anii trăiţi de RADUDHAH ca om matur s-au desfăşurat sub semnul vitejiei, onoarei, iubirii de neam şi familie, pasiunii pentru ştiinţa astronomiei. Presimţindu-şi sfârşitul la 78 de ani, şi-a chemat întreaga familie (nevastă, copii şi nepoţi) cu o zi înainte de stingerea vieţii, cerându-i secretarului să le anunţe tuturor împărţirea averii. Le-a cerut cu limbă de moarte să nu se certe, să nu jinduiască la averea celorlalţi şi să îl pomenească în rugăciunile lor. Ydemi, soţia credincioasă, pasionată de astronomie, a devenit văduvă la 65 de ani, continuându-şi cercetările până când moartea a surprins-o, la 91 de ani. Noapte de noapte, privise cerul înstelat, căutând luminiţa care purta spiritul regretatului soţ.

Nina Petre
15 iulie 2015

COMENTARIUL ELENEI

„Iniţial, citind acest episod karmic, am simţit că parcă nu am nicio legătură cu acest antecesor spiritual. Nu ştiu în ce a constat vitejia lui şi ce anume a făcut, sper că nu a omorât sau făcut rău altora, dar eu nu am nicio legătură cu această virtute, onoare şi iubire de neam. Mă întristează

mult ce se întâmplă în ţărişoara noastră şi nici de acestea nu ştiu ce să mai zic, când avem astfel de conducători şi politicieni făţarnici şi lacomi, iar iubirea de familie îmi este pusă zilnic la încercare.

Radudhah a avut oameni de calitate în familie, parcă pregătind darul ce urma să-l folosească Dikena în viaţa de zi cu zi. Cu astronomia, nu am nici o legătură, nu mă pasionează deloc şi nu-s în stare să recunosc constelaţiile, zodiile pe cer, nu am ochiul format. Chiar dacă aş vedea de o sută de ori o constelaţie pe cer, nu aş recunoaşte-o, de altfel, nici la geometrie nu am fost bună la şcoală şi nu mi-a plăcut deloc. Stau prost cu formele şi cu orientarea în spaţiu de orice fel.

Ce m-a atras de mică, atunci când Bunica mi-a povestit despre ele, au fost zodiile şi teoria reîncarnării. Acestea au prins imediat. Am studiat o perioadă caracteristicile zodiilor şi compatibilităţile, chiar judecam o grămadă de oameni după acest lucru, până să realizez că practic contează familia în care te naşti, moştenirea genetică, educaţia, mediul socio-cultural în care te dezvolţi, modelele pe care le ai, personalitatea şi, nu în ultimul rând, karmele moştenite de la antecesorii spirituali, deci lucrurile sunt mult mai complexe decât câteva caracteristici ale zodiilor. Chiar şi astrograma (fiindcă mi-am făcut una în 2010), calculată în funcţie de data şi ora naşterii, nu este foarte clară. Îmi spune anumite lucruri pe care le prezint, caracteristici, comportamente, moduri de reacţie, încercări şi provocări ale vieţii, dar nu am detalii, nu înţeleg cauzele situaţiilor şi întâmplărilor din viaţa mea. Pe scurt, nu prea răspunde la întrebarea simplă, primară: DE CE? Îţi spune în linii mari cum eşti, unele lucruri se potrivesc, altele nu, ce încercări ai putea să ai, dar dacă le ai sau nu, când le ai, ce ar fi mai bine să faci, care soluţii sunt mai bune, nu prea există o reţetă pentru aşa ceva.

Revenind la Radudhah, se pare că nu a fost un om foarte agresiv şi mi-a plăcut că le-a cerut urmaşilor să nu se certe pe avere şi a fost impresionant să aflu că soţia lui, cât a mai trăit, îl tot cauta printre stele. Ce frumos, dar şi dureros în acelaşi timp! Ce nu înţeleg: dacă a existat un om atât de deosebit în India, de ce la numai 2 încarnări distanţă a trebuit să se încarneze şi o femeie, tot în India, care să greşească atât de grav şi iraţional? Dacă lucrurile sunt bune, de ce se forţează nota? De ce trebuie să existe ispite atât de mari, care să osândească spiritul la încarnări nesfârşite? Nu existau destule ţări şi locuri unde spiritul lui Radudhah se putea încarna pentru a se evita experienţa spiritului cu prinţesa Laruni, care a dus la suicidurile celorlalţi şi care mă pedepsesc pe mine şi mă trag în jos? Cine ştie ce îi mai aşteaptă şi pe urmaşii mei spirituali?!

Eu mă chinui, trag de mine să nu greşesc, deşi nu ştiu dacă o să-mi iasă, trăiesc cu această incertitudine, vreau să fac lucrurile bine, iar dacă totul o să fie bine, fără greşeli prea mari: crime, suiciduri, violenţe, agresivităţi. Stau să mă gândesc: se vor încarna alţi oameni din spiritul meu care nu vor şti nimic despre mine şi antecesorii mei spirituali şi vor trăi ca nişte buruieni, cu riscul de a osândi spiritul la încarnări nesfârşite - ce am rezolvat? Trec prin atâta durere şi dezamăgire, şi mă ajută pe mine şi urmaşii mei spirituali cu ce? Că se va încarna spiritul meu cine ştie pe unde şi acele persoane vor fi educate să ce: să înveţe, să câştige bani, să-şi dorească o casă, o maşină, iar în rest nu mai contează. Limitări, limitări, care trag în jos şi îndobitocesc. Sper însă la un înger păzitor, spirit superior care să aibă grijă de spiritul meu şi de încarnările lui viitoare, ca prin acestea să-l ajute să evolueze, indiferent ce presupune acest lucru, şi nu să involueze prin urmaşi spirituali suicidari, agresivi, iraţionali, furioşi şi fără creier şi voinţă. Sper ca toţi să găsească calea cea mai potrivită, cea de mijloc, şi să ne scape spiritul cât mai repede de samsara încarnărilor."

ELENA
29 iulie 2015
Bucureşti

Episodul 28 - GRIKHORD

Episodul spiritual nr.28 îl are ca erou pe GRIKHORD. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 283-211 (secolul 3 î.e.n.). GRIKHORD s-a născut într-un trib de celţi aşezat într-o zonă bogată în câmpii şi păduri, situată la nord de marele fluviu denumit mai târziu Sena. În apropierea vechiului sat celtic s-a construit după mulţi ani oraşul francez Mantes la Jolie.

Teritoriul Franţei a fost populat încă din antichitate de triburi celtice, ai căror membri erau denumiţi gali (galli) de către romani. Ţara lor primise de la romani numele de Gallia Celtica. Aceasta a fost transformată în provincie romană în secolul 1 î.e.n., prin meritele războinice ale împăratului Caesar. La acea vreme, eroul nostru nu se mai afla printre cei vii.

Tatăl lui GRIKHORD se numea Rield şi îndeplinea funcţia de şef al tribului. Nevasta lui, Knur, născuse şapte copii. Cinci dintre ei au murit în primii ani de viaţă, din cauza unor muşcături de animale.

Supravieţuitorii, GRIKHORD şi Nurdur, au trăit până la bătrâneţe. Nurdur era cu 3 ani mai în vârstă decât fratele său. Deveniseră cei mai curajoşi vânători printre băieţi, aşa cum tatăl lor era cel mai valoros vânător în rândul adulţilor.

Datorită simţului său neobişnuit de a percepe de la mare distanţă mirosul fiecărui animal, Rield le era de folos tuturor la incursiunile de vânătoare. Ajuns la vârsta maturităţii, Rield devenise de neînlocuit la identificarea prezenţei vânatului. Drept recunoştinţă, unii dintre săteni, mai ales cei neputincioşi, îl răsplăteau oferindu-i cu drept de folosinţă bucăţile lor de pământ. Fiii lui se puteau considera oameni bogaţi. Fiecare dintre ei primise ca dar de nuntă părţi importante din pământul tatălui lor.

GRIKHORD s-a căsătorit la 19 ani cu Lilhe, o fată de 14 ani, pe care o iubea de când era micuţă. Au avut împreună cinci copii. Două fetiţe au murit din cauza unor infecţii respiratorii. A rămas în viaţă frumoasă Grylle, ce fusese născută de mama ei la 18 ani. Fata avea doi fraţi mai mici. Nugdun sosise pe lume când Lilhe avea 22 de ani. După doi ani, s-a ivit Nemdirr, purtătorul darului mirosului, moştenit de la tatăl şi bunicul său.

Rield a încetat din viaţa când GRIKHORD avea 41 de ani. În mod firesc, fiul său i-a luat locul ca şef al comunităţii, fiind capabil, asemenea tatălui, să se orienteze cu multă iscusinţa în natură şi să simtă de la mare distanţă prezenţa animalelor bune de vânat. GRIKHORD mai avea un dar: auzea zgomotul copitelor cailor cu câteva ore înainte de a fi observaţi în zare călăreţii ce se apropiau de sat în mare grabă. Fiul cel mic, Nemdirr, auzea şi el foarte bine, reuşind să îi povestească tatălui său cât de mare era oştirea ce se îndrepta spre ei şi dacă luptătorii erau duşmani sau prieteni.

De-a lungul vieţii de adult, GRIKHORD luptase de nenumărate ori alături de ceilalţi săteni, respingând asalturile unor triburi invadatoare. Toţi bărbaţii din neamul lui semănau la trup, fiind înalţi, voinici şi blonzi. La fel arătau şi fiii săi. Spre deosebire de ceilalţi luptători ai tribului, GRIKHORD bea mai puţin vin, nu sărea la ceartă din orice motiv şi nu umbla după alte femei. Nu îi plăceau jertfele umane. Pe hoţi îi pedepsea cu biciuirea, iar pe prizonierii capturaţi în lupte îi transforma în sclavi, dăruindu-i familiilor care aveau nevoie de ei pentru activităţi casnice.

Întreaga populaţie a satului era foarte superstiţioasă. Unii considerau că zeii protectori cereau jertfe umane în schimbul vindecării unor bolnavi sau al victoriei în războaie. GRIKHORD permitea doar

sacrificarea ucigaşilor din rândul comunităţii, cerând moarte pentru moarte. Mai mult chiar, le-a interzis războinicilor săi să bea sângele prizonierilor. Avea o fire mândră, sinceră şi era gata oricând să pornească la luptă pentru a-şi apăra familia, averea şi satul. Îi plăceau podoabele, având grijă să poarte zilnic lanţuri, coliere şi brăţări.

Ca şef de trib, GRIKHORD avea un car de luptă cu două roţi tras de doi cai, o lance, o suliţă, o sabie şi un scut, la care se adăuga grupul de luptători care îl ajuta în lupte şi îl apăra. În tinereţe, luptase şi el cu pieptul gol, asemenea altor războinici, dorind ca zeii să îl facă mai puternic decât era.

Fiii săi au rămas în sat, unde s-au căsătorit şi i-au dăruit 16 nepoţi. Lilhe, adevărată fiică a neamului de celţi, l-a însoţit în multe lupte, i-a îngrijit rănile, aducându-l de fiecare dată acasă viu. GRIKHORD şi-a iubit familia cu tot sufletul, apărându-şi nevasta, copiii şi nepoţii chiar cu riscul morţii.

S-a stins la 72 de ani, bătrân şi bolnav, arătând ca un moşneag de 90 de ani. Fiul cel mic, Nemdirr, a primit funcţia de şef în locul său, datorită simţului neobişnuit al mirosului, moştenit de la el.

Nina Petre,
23 septembrie 2015

COMENTARIUL ELENEI

„În ceea ce-l priveşte pe Grikhord: interesant personaj şi caracter, adaptat vremurilor de atunci. A fost un om bun, cu suflet şi nu atât de însetat de sânge ca alţii. Bineînţeles că există în mine furie, agresivitate, dar nu dorinţă de răzbunare şi nici nu mă ghidez după perceptul „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”. Las spiritele superioare şi divinitatea să le aranjeze pe toate, că ele ştiu cel mai bine când să întoarcă un serviciu sau să dea lecţii de viaţă.

A fost un om bun pentru sălbăticia acelor vremuri, şi-a iubit familia şi a fost iubit şi îngrijit. Ce frumos! Vine în contrast: el, în sălbăticie a avut parte de dragoste, eu, urmaşa lui spirituală, în modernism şi nu am parte de aşa ceva, din păcate. :(

Nu-i plăcea vinul, nici mie, nu-l înţeleg. Nu-i plăcea să se certe, nici mie, doar dacă se sare calul foarte tare. Nu umbla după femei, nici mie

nu-mi place să mă uit după alţi bărbaţi dacă am deja unul acasă, cât o fi el de rău şi bolnav, pur şi simplu nu pot şi nici nu ţin neapărat.

Grikhord a murit de bătrâneţe şi Lirne Sadoul/Saweg, urmaşa lui spirituală de pe acelaşi teritoriu, s-a sinucis - o moarte liniştită, alta violentă. La fel şi-n India: Radhuhah a murit de bătrâneţe, iubit de soţie, care-l căuta pe cer, printre stele; Laruni, marea şi „minunata" prinţesă indiană, s-a sinucis, lăsând nedreptate şi răzbunare în urma ei. Din nou o moarte liniştită, alta extrem de violentă şi şocantă. În Grecia, Dikena moare violent, înecată şi împreună cu nepoţelul ei; Alikia moare de bătrâneţe şi de dorul soţului. O moarte violentă, altă normală. Să mai zic de antecesorul meu român Mihai Graur care s-a sinucis?!

Eu... nu ştiu, simt multă deprimare de mic copil, mă apasă gestul antecesorilor mei spirituali suicidari şi mă lupt cu această cruce. Deşi am modelul mai sus amintit, una caldă, altă rece, oare voi rezista?! Oare, dacă o viaţă pe un teritoriu e liniştită şi frumoasă, cea de a doua pe acelaşi teritoriu (aceeaşi ţară) trebuie să se termine violent, tragic, dramatic, ca să ne osândim spiritul la Samsara încarnărilor nesfârşite? Oare trebuie să fim experimentul cui? Se întâmplă tuturor spiritelor sau doar spiritului meu? Şi, dacă este doar la spiritul meu, de ce?

Să vedem Egiptul, unde deja avem o moarte violentă. Ar mai fi Norvegia, unde aş spune că a fost un echilibru: Rohdirk a murit de tânăr, din cauza bolii; Duhran, care s-a bucurat de viaţă mai lungă, a avut o familie (pe care bietul Rohdirk nu a putut-o avea), chiar dacă s-a chinuit în familia în care s-a născut. Antecesorii mei spirituali din Norvegia s-au chinuit: unul, din cauza problemelor de sănătate, care nu i-au permis să-şi întemeieze o familie şi l-au omorât când alţii începeau un nou capitol în viaţa lor; celălalt a suferit din cauza lipsei mamei naturale şi a neînţelegerii cu cea vitregă, care l-a şi făcut să plece de acasă, să-şi caute împlinirea în altă parte, deşi, până la urmă, s-a întors în locul de baştină, unde şi-a întemeiat o familie. Aici nu întâlnim o dramă atât de mare sau situaţii de viaţă atât de şocante ca la antecesorii spirituali enumeraţi mai sus.

În ceea ce-l priveşte pe Grikhord, spre deosebire de el, nu sunt superstiţioasă, le consider prostii ale unor minţi care nu au cu ce să se preocupe, decât cu condiţionări negative. Nu sunt pentru omorârea criminalilor, consider că cea mai mare pedeapsă pentru ei e viaţa în închisoare. Să se gândească la ce au făcut şi să nu aibă parte de libertatea de a face ce vor.

Sunt mândră, dar şi umilă în acelaşi timp, sunt sinceră, chiar nu pot minţi, sunt chiar proastă de sinceră, dar în ce priveşte podoabele, nu mă pasionează. Port, dar aceleaşi tot timpul şi fiindcă au o anumită semnificaţie pentru mine, dar probabil că la fel era şi pentru Grikhord.

În ceea ce priveşte agresivitatea, cum am spus, încă există, deşi se interpun atâţia antecesori spirituali între noi. Ea s-a manifestat în diverse forme ori asupra altora: ca la Grikhord, libanezul Masdalir, groenlandezul Runk şi marocanul Tirik, care se apăra cu cuţitul, dar şi asupra propriei persoane, la antecesorii suicidari. O simt, există în mine şi de multe ori fierbe sângele în mine (deşi, de fel sunt foarte liniştită) când văd o nedreptate sau grosolănie, răutate sau egoism. Trebuie însă să înţeleg că aşa trebuie să se întâmple anumite lucruri, chiar dacă nu sunt ok dpdv uman şi al legilor divine, conforme cu cele 10 porunci şi cu regulile morale.

Caii îmi plac foarte mult, deşi nu am parte de ei, chiar nu ştiu de unde mi se trage, dar îmi place foarte mult acest animal. Am văzut în filme curse cu care trase de cai, dar nu m-aş fi gândit niciodată că am avut un antecesor spiritual care chiar s-a luptat astfel. A omorât pe câmpul de luptă şi se pare că urmaşii lui spirituali au trebuit să plătească acele morţi prin moartea celor dragi: mortea soţului lui Laruni, de unde a urmat cumplita dramă a răzbunării şi a suicidului; moartea violentă a lui M'Barke, muşcată de şarpe; la fel ca la cipriotul Rassen Kerin, care a murit în chinuri de o boală preluată de la animalele de care a avut grijă; moartea violentă a Dikenei, cu urmări şi-n viaţa mea; moartea violentă a tâlharului Masdalir Ahribi, cum era de aşteptat de altfel, cu mari repercusiuni în viaţa casnicei croate, de care soţul s-a ascuns, nu i-a spus adevărul şi ea a ajuns să se sinucidă atât de brutal şi şocant, gesturi cu efecte puternice şi în viaţa mea; japonezul Nori Khazi a murit în stupidul accident, în urma căderii grinzii în cap, şi a trebuit să suporte toată viaţa agresivitatea naturii; nu mai zic de partenerii egiptencei Ruhad şi a thailandezei Suni Rah Mantu, care au murit pe mare, Ruhad neputând să îndure şi s-a sinucis, cealaltă şi-a dus cu stoicism crucea, dar cu urmări asupra sănătăţii, ce au trimis-o de timpuriu dintre cei vii. Ce să mai zic de rusoaica Oxana, care a rămas la jumătatea vieţii fără soţ, cazacul Ahtur, şi a trebuit să-şi crească singură 4 copii. O putem aminti şi pe turcoaica Alid Sardih, al cărei soţ a fost omorât, din cauza afacerilor lui dubioase, după principiul „Dacă te bagi în troacă, te mănâncă porcii”. Mongolul Idin Mahral a fost omorât de tâlhari, la fel cum Masdalir Ahribi a făcut-o cu alţii înaintea lui. Esther, al cărui băiat a murit în al doilea război

mondial, sau Alikia, care a rămas fără fetiţă. Nu mai zic de moartea stupidă, pe fond de oboseală, a spanioloaicei Ranuha Vidis şi de faptul că eu trebuie să rămân fără soţul bolnav, depresiv şi agresiv. Nu vreau eu să-l resping, dar viaţa mă obligă, de parcă n-ar conta voinţa mea. Agresivitatea dată se întoarce şi trebuie achitată. Din păcate, achită cei fără vină, nu cei care au comis-o. Eu plătesc şi pentru mine şi pentru antecesorii mei spirituali. Bine, şi antecesorii mei spirituali mai sus amintiţi au plătit pentru greşelile celor de dinaintea lor, dar măcar de ar fi înţeles de ce li se întâmplă ceea ce li se întâmplă, dar a venit necazul peste ei şi fiecare a reacţionat după putinţă şi voinţă, fiecare după cum l-a dus capul şi inima, tăria sau slăbiciunea sufletească sau trupească.

Consider că în viaţa mea prezentă - care-i o pedeapsă, chiar dacă s-au mai strecurat şi lucruri bune, normal sau logic (zic eu, poate greşesc) - dacă ajung să divorţez de soţ, ar trebui să rămân singură, fiindcă ceea ce nu a putut să ducă boierul Mihai (5, 10 sau 15 ani, cât ar mai fi trebuit să trăiască), eu va trebui să duc toată viaţa. Ceea ce nu a putut duce Laruni, Lirne Sadoul/Saweg, Ruhad, Rahidir şi boierul Mihai Graur, dar care au fost duse de Suni Rah Mantu, Oxana şi Rulle Sarkizer, trebuie să duc şi eu, nu?! De ce s-ar milostivi viaţa de mine să-mi mai trimită pe cineva şi să-mi refac viaţa, mai ales că acest lucru i s-a întâmplat deja germanului Kurt Dristen?! Şi Kurt a fost iubit de a doua nevastă, eu probabil că nu o să fiu iubită, că aşa-i scenariul. Sau poate găsesc pe altcineva şi, ca pedeapsa să fie completă, mă lasă baltă şi cu un copil! Oare asta mă paşte?! Nu sunt genul cu care cineva să-şi dorească o relaţie serioasă; o aventură, poate, o joacă pentru o perioadă scurtă de timp, dar ceva serios, nu prea am avut parte. Şi ceea ce a fost cu actualul soţ a fost groaznic, un chin cumplit, cu puţine momente frumoase, dar care mă fac să regret că totul s-a terminat. Oare sunt prea pesimistă sau asta mă paşte, că deh! trebuie să trăiesc până la 80, nu?! Doar am timp suficient să continui să mă chinui. Chinurile îndurate de victimele celor omorâţi de antecesorii mei războinici şi cele îndurate de cei lăsaţi în urmă de antecesorii mei spirituali răzbunători şi sinucigaşi trebuie să le îndur înzecit sau, cum se mai spune frumos la noi în popor, „cu vârf şi îndesat”. E cumplit!!!”

ELENA
24 septembrie 2015,
Bucureşti

Episodul 29 – RIELL

Eroina episodului spiritual nr.29 este RIELL, care a trăit între anii 349-314 (secolul 4 î.Hr.). Ea s-a născut într-un trib celtic aşezat pe malul Dunării, zona respectivă fiind cuprinsă între actualele oraşe Viena şi Tulln.

Strămoşii lui RIELL îşi cuceriseră pământurile prin lupte grele, alungând alte triburi cu aproape un secol înainte de naşterea ei. Părinţii fetei se numeau Assungd şi Mihell. Dintre cei cinci copii născuţi de Mihell, trei s-au stins în primii ani de viaţă, din cauza unor infecţii ce nu puteau fi tratate de vraciul tribului. Supravieţuitoarele, RIELL şi sora ei mai mare cu 6 ani, Gnurr, au fost crescute ca doi băieţi, pregătite în orice clipă să lupte pentru apărarea teritoriului.

Assungd, tatăl lor, aparţinea aristocraţiei militare a tribului său. Ocupaţia sa obişnuită era practica războiului alături de cei mai buni luptători din sat. Cu toţii aveau case mai mari şi mai bogate în comparaţie cu cele în care locuiau ceilalţi săteni. Terenul agricol aflat în proprietatea fiecărui luptător de meserie era mai vast decât al celorlalţi bărbaţi. Cu toate acestea, la războaie participau cu toţii, femei şi bărbaţi, ştiind că orice dovadă de slăbiciune în faţa năvălitorilor, sosiţi pe apă sau pe uscat, îi putea costa viaţa şi averea. Femeile erau voinice ca bărbaţii, ducându-şi zilele între muncile casnice, creşterea copiilor şi participarea la lupte când hoardele de invadatori se zăreau la orizont. În aceeaşi situaţie se aflau şi celelalte triburi aşezate pe cele două maluri ale fluviului. Unele se duşmăneau, stârnind războaie de jaf şi ocupare a noi pământuri.

Assungd şi-a învăţat fetele de mici să lupte ca bărbaţii, să nu aibă milă de duşmani, să ucidă la nevoie pentru a-şi salva viaţa, familia şi averea. Obiceiul băuturii îl aveau cu toţii, mai ales bărbaţii. Petrecerile tradiţionale, unde mâncarea şi băutura se consumau din abundenţă, se sfârşeau deseori cu încăierări, decesele fiind cu greu evitate.

Fetele şi femeile se bucurau de un respect aparte din partea bărbaţilor. Rareori se încheiau căsătorii la porunca părinţilor. De obicei, fetele aveau deplină libertate de căsătorie. În cazul lui RIELL era cât pe ce să se încalce această regulă strămoşească. Fata abia împlinise 13 ani când luptătorul Rammer, un tânăr în vârstă de 22 ani, i-a cerut-o lui Assungd, cu atenţionarea că nu va accepta nicio împotrivire. Opoziţia tatălui ar fi condus la o răfuială periculoasă. RIELL îşi iubea tatăl enorm,

mai mult decât pe sine. Obişnuită cu situaţii dificile, l-a acceptat pe Rammer, înfruntând revolta lui Assungd.

Decizia fetei a fost benefică pentru toată lumea. Rammer s-a arătat mulţumit de comportarea ei, iar părinţii s-au liniştit după ce simţiseră pericolul morţii. Cu Gnurr, fata cea mare, căsătoria se făcuse mult mai uşor, fiindcă tinerii se iubeau şi li s-a îngăduit să îşi decidă singuri soarta.

RIELL, maturizându-se treptat după căsătorie, s-a îndrăgostit de Rammer. Din iubirea lor au rezultat doi băieţi şi două fete. Unicul supravieţuitor, Merlid, a fost născut de RIELL la 26 de ani. Ceilalţi trei copii au murit, din cauza unor boli grave. Merlid a intrat de la 4 ani în pregătirea militară, sub îndrumarea lui Rammer. Meşterul făurar al satului i-a făcut un scut pe măsura lui, un coif mic, un pumnal şi o suliţă. Ca fiu de luptător, avea să facă parte din clasa aristocraţiei militare, lăsând agricultura pe seama altora. RIELL era foarte mândră de fiul ei. La 9 ani, băiatul, înalt şi voinic, se putea compara cu băieţii de 15 ani. Nu avusese nicio ocazie de a participa la luptele cu duşmanii din alte ţinuturi.

Prilejul s-a ivit pe neaşteptate când paznicii de la hotar au dat alarma. Era spre seară, toate familiile pregătindu-se de masă şi culcare. Grupul de militari s-a mobilizat primul, fiind urmaţi de femeile şi ceilalţi bărbaţi capabili de luptă. Oastea duşmanilor era numeroasă şi bine echipată. S-a oprit pentru scurtă vreme în faţa valului de pământ şi a şanţului adânc ce înconjura satul. Ploaia de bolovani nu i-a făcut pe asediatori să dea înapoi. Unul câte unul, au ieşit din şanţ, iar lupta s-a dovedit a fi cumplită. RIELL şi fiul ei au luptat cât le-a stat în puteri, ajutându-l astfel de Assungd.

În zori de zi, aspectul satului devenise de nerecunoscut. Toate casele erau făcute scrum, toţi localnicii erau căzuţi morţi la pământ, iar năvălitorii chefuiau cu băutura salvată de la incendiu. RIELL, Merlid şi Assungd luptaseră aproape unul de altul şi tot aproape le-a fost dat să moară. Sufletele lor au plecat împreună în lumea zeilor.

Nina Petre
5 noiembrie 2015

COMENTARIUL ELENEI

„Interesantă şi scurtă existenţa lui Riell şi pot spune că, atunci când eram mică, eram foarte bătăuşă şi simţeam puternic agresivitatea în sufletul meu. Pe lângă faptul că părinţii obişnuiau să-mi corecteze

greşelile cu cureaua, am avut deosebita „plăcere” să am un frate mai mare deosebit de „minunat”, care mă bătea ori de câte ori avea ocazia, din gelozie, bineînţeles, că nu mai era el buricul pământului şi m-a mai învăţat şi să înjur de mama focului.

La şcoală, m-am bătut cu câteva personaje în clasele primare, dar apoi m-am mai potolit. Din păcate, însă, răspunsurile mele la probleme tindeau să fie agresive, în loc de a fi asertive.

Această atitudine de protecţie şi evitare a conflictelor pe care a manifestat-o Riell, de a-şi proteja tatăl şi a lua în căsătorie un bărbat de care nu ştia nimic, pentru a evita vreo moarte inutilă, o resimt şi eu foarte puternic. Deşi trăim într-o societate care-ţi permite să alegi ce faci cu viaţa ta, eu nu pot face acest lucru.

Aş vrea să fiu acum la munte sau oriunde altundeva, departe de Bucureşti, cu un bărbat care să mă iubească şi respecte, să stau cu un grătar în faţă şi să mă bucur de apusul de soare. Dau un exemplu. Credeţi că fac acest lucru? Se pare că nu. Stau în această mizerie de oraş - cer scuze oraşului, nu are nici o vină -, închisă în casă, uitându-mă pe pereţi sau, mai exact, la TV, la toate porcăriile de emisiuni care doar mă ajută să-mi treacă timpul inutil.

De multe ori, din lipsă de bani şi timp sau, mai bine zis, întotdeauna, nu fac nimic din ceea ce vreau să fac. Sunt doar o marionetă a sorţii, care mă manipulează aşa cum doreşte ca să se distreze un pic, că, deh… cu antecesorii spirituali pe care-i am, îşi permite şi a găsit teren propice pentru o astfel de „distracţie”.

Trăind în conflict şi agresivitate, cum se spune în una din zicalele noastre din popor „ulciorul nu merge de multe ori la apă”, era de aşteptat ca Riell să moară ucisă, ca şi luptătorul libanez Masdalir Ahribi, ca şi mongolul Idin Mahral, ca şi băiatul lui Esther, Iaroll, ca şi soţul franţuzoaicei Lirne Sadoul sau Saweg. Pe câmpul de luptă, e un risc pe care ţi-l asumi şi la care trebuie să te aştepţi.

E impresionantă unitatea familiei în luptă, ca şi în moarte, Riell dându-şi sufletul alături de băieţelul ei minunat şi de tatăl pe care-l iubea. Nu a fost singură cât a trăit şi nici când a murit, plecând împreună. Ceea ce nu pot spune despre mine. Sunt singură de când mă ştiu, nu m-am lovit decât de răceală, indiferenţă şi agresivitate. Singurii mai calzi cu mine, cât am fost copil, au fost Bunica şi tata.Tata însă era foarte mult timp plecat cu serviciul, iar Bunica lucra şi ea, iar după ce s-a pensionat, am mai stat cu ea, era foarte bună şi generoasă cu mine, dar nu ne-am înţeles perfect, am mai avut şi conflicte. Tindea să fie posesivă

şi acaparatoare, dar nu m-ar fi abandonat nicio dată sau nu şi-ar fi dorit să plec din casa ei.

Mă tot gândesc de câteva zile că nu am parte de oameni calzi în jurul meu. Cei care au fost astfel, Bunica şi părintele Vasilescu, s-au dus şi am rămas cu oameni reci, materialişti şi egoişti. Cred că e şi răzbunarea lui Bunica, că nu am ştiut să o apreciez în totalitate atunci când trăia. Era singura care se bucura din tot sufletul când mă vedea şi asta e şi ultima imagine cu ea la 75 de ani: frumoasă, luminoasă şi veselă.

Doare cumplit această realitate pe care o trăiesc, mi se pare atât de nedreaptă faţă de mine personal, care nu am greşit cu nimic, dar atât de dreaptă din punctul de vedere al iubirii şi al ispăşirii din plin a greşelilor preluate pe cale spirituală de la antecesorii mei spirituali. Simt revoltă şi furie, dar, ce pot face? continui să fac pe marioneta sorţii, marionetă care nu are dreptul să aleagă, nu poate, e blocată într-un prezent frustrant şi umilitor.

Riell a fost o frumoasă luptătoare care s-a apărat, oare eu voi putea să-mi apăr viaţa de demonul renunţării? Voi putea lupta cu materialismul din jur, care mă omoară încetul cu încetul, cu răceala, indiferenţa şi nepăsarea oamenilor?”

ELENA
30 noiembrie 2015
Bucureşti

Episodul 30 - NIMDE

Episodul spiritual nr.30 o are ca eroină pe NIMDE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 481- 423 (secolul 5 î.Hr.). NIMDE s-a născut în mica localitate Frusino, situată în zona centrală a Peninsulei Italice, la sud-est de Roma, pe teritoriul volscilor. Astăzi, vechea aşezare Frusino poartă denumirea de Frosinone şi este un oraş important al Italiei.

Volscii erau un popor antic, înrudit prin limbă cu umbrii. Atacaţi dinspre sud de arurunci, forţau graniţa sudică a teritoriului latin prin atacuri puternice şi des repetate. Drept pedeapsă, volscii au fost supuşi treptat de către romani în cursul secolului 4 î.Hr.. La acea vreme, NIMDE nu se mai afla printre cei vii.

Locuitorii din Frusino se ocupau în principal cu agricultura şi comerţul. În plus, apărarea teritoriului fiind o necesitate permanentă, bărbaţii apţi de luptă plecau la război ori de câte ori la graniţă se iveau

armate puse pe jaf şi cucerire. Tatăl lui NIMDE, Norrec, era un agricultor harnic, robust, bun comerciant când avea nevoie să îşi vândă produsele şi aprig luptător pentru apărarea pământului strămoşesc. Erade, nevasta lui, născuse şapte copii. Patru dintre ei au fost răpiţi în incursiunile năvălitorilor aurunci şi latini. Cele trei fete rămase la părinţi au fost crescute cu multă grijă, neavând voie să iasă din locuinţă când tatăl lor era plecat la război sau cu treburi negustoreşti.

Rihada, fata cea mare, avea cu 5 ani mai mult decât NIMDE. Nageya, sora mai mică, era cu 3 ani mai tânără decât NIMDE. Toate erau foarte harnice, semănând cu mama lor. Singura lor preocupare o constituiau treburile gospodăreşti. De cum s-au putut ţine pe picioare, au înţeles că pentru ele şi mama lor existau doar casa şi grădina cu zarzavaturi. Nu au primit ştiinţă de carte, aceasta lipsindu-i şi harnicei Erade.

Tatăl lor se pricepea la schimbul de produse în natură, în cadrul căruia monezile de metal nu îşi aveau rostul. Cea mai bună ocupaţie în care NIMDE se dovedea foarte pricepută era ţesutul stofelor, a pânzeturilor şi al carpetelor bune de pus pe jos şi pe pereţii casei.

La 13 ani, a fost luată de nevastă, mai mult cu forţa, de către luptătorul Anhades, un bărbat de 25 ani, dur şi orgolios. Au avut împreună cinci copii. Trei au murit la doar câteva luni, fiind slabi şi suferinzi. Au supravieţuit doi băieţi: Areus, născut de mama lui la 16 ani, şi Reolus, apărut după 4 ani.

NIMDE avea doar 22 de ani când a rămas văduvă. Anhades, ucis într-o luptă cu duşmanii latini, a lăsat-o cu un copil de 6 ani şi unul de 2 ani. Timp de 4 ani, văduva NIMDE şi-a crescut copiii cu ajutorul părinţilor ei.

Când totul părea să meargă normal în viaţa lor, o armată de latini a năvălit în Frusino, răpind femei, prădând casele, magaziile cu alimente şi animalele. NIMDE a fost şi ea răpită, având doar 26 de ani. Copiii au rămas în grija părinţilor ei, iar când au împlinit 14 ani, fiecare a plecat în lume pentru a-şi face un rost. Nu şi-au revăzut mama niciodată, fiindcă nu ştiau unde a fost dusă de hoarda năvălitorilor.

Războinicul Simedes, bărbat în vârstă de 36 ani, rămăsese văduv, cu patru copii în casă, nevasta murind la naşterea celui de-al cincilea prunc. Copiii fuseseră luaţi de părinţii lui în casa lor din Roma. Tot în Roma locuia şi Simedes în rarele reveniri din incursiunile de luptă. Pe NIMDE o zărise în casa ei, speriată, incapabilă să lupte cu el. Văzând-o cât era de frumoasă, a urcat-o lângă el pe cal şi duşi au fost.

Ajunsă la Roma, femeia nu îşi mai dădea seama pe ce lume se afla. Temându-se îngrozitor de răpitorul ei, l-a lăsat să o supună, luându-şi apoi în serios rolul de nevastă. Aflând despre sosirea lui NIMDE, părinţii lui Simedes s-au mutat la ţară, cu nepoţi cu tot, temându-se să îi lase în grija mamei vitrege. NIMDE, provenită dintr-un alt popor, nu cunoştea limba şi nici obiceiurile locuitorilor din ţinutul latinilor.

S-a bucurat la naşterea micuţului Antonius, după doi ani de la sosirea în casa lui Simedus. După încă trei ani, a apărut din nou un băieţel, Riceno. Acesta avea trei anişori când familia s-a întregit cu încă unul: Nerule. Simedes, ajuns tată a şapte copii, dintre care patru erau băieţi, a renunţat la războaie după naşterea lui Nerule. În Roma, făcea comerţ cu ţesăturile produse de NIMDE, iar la ţară, lucra ogorul părinţilor, unde hrana zilnică provenea din munca tuturor.

După ce Nerule, fiul cel mic născut de NIMDE, a împlinit 5 ani, Simedes i-a dus pe toţi să îi cunoască părinţii şi copiii de la ţară. Socrii au acceptat-o pe NIMDE, văzând că le cunoştea limba şi nu mai arăta ca o sălbatică. După prima vizită, au urmat şi altele, când la oraş, când la ţară.

Copiii lui Simedes concepuţi cu prima nevastă s-au stabilit în Roma, ajutaţi de tatăl lor şi de bunici. Băieţii lui NIMDE au urmat destinul tatălui, învăţând şi practicând aceleaşi ocupaţii ca Simedes: negustorie, agricultură, lupte armate.

NIMDE a trăit doar 58 de ani, fiind răpusă de îmbolnăvirea inimii şi a ficatului. Avea trupul îmbătrânit înainte de vreme, uzat de prea multă muncă, griji permanente, frică de bărbatul ei, om aprig la mânie şi răzbunător. Simedes avea 68 de ani când şi-a îngropat nevasta. Copiii lui erau bine aşezaţi la casele lor, iar părinţii şi socrii nu mai trăiau. Rămăsese fără NIMDE şi se simţea singur. Cât trăise femeia, o considerase un obiect de muncă şi plăceri. După ce a pierdut-o, a mai trăit cinci ani, purtând-o mereu în gând şi fiindu-i foarte dor de ea.

Nina Petre
7 ianuarie 2016

COMENTARIUL ELENEI

„Interesant personaj, care se aseamănă foarte mult cu mine prin umilinţa pe care trebuia să o manifeste în permanenţă pentru a evita urlete, ţipete şi chiar bătăi. Doar vremurile diferă. Am văzut în filme cum erau prădate case, omorâţi oameni şi cum se fura din gospodarii de către năvălitori; mă gândesc că tot aşa era şi pe vremea lui Nimde. Săraca, s-a

măritat de tânără, când încă era un copil şi avea nevoie să se bucure de copilărie, cu un puşti cu mari aere de luptător, dar când eşti copil şi eşti ţinut în urlete şi ţipete, de unde să ştii cum să te aperi?

Ce groaznic să fi luată cu japca, nici nu cunoşti omul, dar trebuie să ajungi în pat cu el şi să i te supui, ca să nu rişti să fii omorât. Ce vremuri cumplite, câtă agresivitate, nelinişti, frici, îngrijorări, nu mai zic de simplitate şi neştiinţă. Să nu poţi ieşi din casă de frică, mă gândesc că acest lucru s-a reîntâlnit în multe epoci, nu numai atunci. De multe ori, simt că nu vreau să ies din casă, că mi-e silă de toţi şi de toate, în special de acest oraş plin de gropi, ape, noroi, mizerie, praf, înghesuială, beţivi, cerşetori, mitocani, altfel de năvălitori şi denigratori ai bunului simţ şi ai respectului intimităţii personale sau, mai bine zis, spaţiului personal al fiecărui om, în maşinile aglomerate, biserici, magazine, la coadă la orice etc.

Să fii luat cu japca şi rupt de părinţi şi de copii, mi se pare cumplit. Cum o fi reuşit să treacă peste acest lucru? Cum o fi reuşit să-şi continue viaţa, să aibă alţi copii? E de admirat, dar probabil că frica şi dorinţa de a trăi, probabil că ea încă nu avea antecesori spirituali sinucigaşi şi ataşamentul nu era atât de puternic, cum e riscul acum, când anumite energii se adună de-a lungul încarnărilor şi te copleşesc, vrei, nu vrei. Oricum, să nu-ţi mai vezi copii deloc, mi se pare cumplit. Biata mamă şi bieţii băieţi! Oare de ce nu o fi încercat ea să-i caute? Nu mai ştia să se întoarcă de unde a fost furată sau de frica soţului? Tind să cred în varianta a 2-a. Ce tâmpenie, această frică! dar există în noi şi ne paralizează simţurile, mai ales când nu avem educaţie şi nu dispunem de informaţii care să ne confere încredere în noi, în ceea ce gândim, spunem sau simţim.

Săraca, de atâta frică, supunere, nelinişti, griji şi răutăţi, în timp, s-a îmbolnăvit, iar eu resimt acum puternic sensibilitatea ficatului şi a inimii. Trec prin chinuri cumplite la mirosurile urâte şi nu numai, puternice de la parfum, nu suport fumul de ţigară, spaţiile închise, mirosul de mucegai şi multe altele, mă chinuie cumplit. Iar inima sau muşchiul inimii, mai bine zis, mă chinuie de multe ori, deşi doctorii spun că nu am nimic.

Mânie şi răzbunare, mă lovesc de ele în mod constant la tot felul de oameni şi mă blochează, prefer să tac, ca să nu escaladez conflictul. Iar răzbunarea, a avut grijă prinţesa Laruni să mi-o atragă, ce aş mai putea zice? Încerc să-mi închipui acele vremuri şi, cu ceea ce am văzut în filme, mi-ar plăcea să le văd chipurile antecesorilor mei, cât şi a celor dragi lor, locurile în care au copilărit, crescut, şi-au trăit viaţa şi au murit. Probabil,

adică sigur există în mine toate aceste informaţii, dar nu ştiu cum să ajung la ele. Ar fi frumos, dar deocamdată sunt doar în stadiul de a-mi dori să le aflu.

În orice caz, nu-s departe de acele vremuri, doar că am posibilitatea să aleg şi să decid, între anumite limite, dar am ceea ce Nimde, săraca, nu a avut deloc, dacă nu şi-a mai putut vedea băieţii din prima căsătorie. Cred că şi acest lucru a măcinat-o şi a contribuit la slăbirea inimii şi moartea timpurie, pe lângă cele relatate de dvs. mai sus. Cumplite vremuri, dar de ce oare îmi vine să spun că nu mai rău ca acum?...”

ELENA
1 februarie 2016
Bucureşti

Episodul 31 - DARRUL

Episodul spiritual nr.31 îl are ca erou pe egipteanul DARRUL, care a trăit între anii 588-525 (secolul 6 î.Hr.). El s-a născut într-o străveche localitate portuară de pe malul Nilului, denumită astăzi Al Minya.

Viaţa lui DARRUL s-a desfăşurat în ultima perioadă de prosperitate şi de putere faraonică a Egiptului, dinastia a XXVI-a, denumită „saită”, de la numele oraşului Sais din Delta Nilului. Egiptul nu a reuşit să reziste în faţa puterii persane. În anul 525 î.Hr. (ultimul an din viaţa lui DARRUL), armata faraonului a fost înfrântă de persanul Cambyses, Egiptul ajungând o provincie a Imperiului Persan, condus de şahii dinastiei Ahemenide. În perioada vieţii lui DARRUL, Egiptul s-a aflat sub domnia a 3 faraoni: 1) Apries (Uahibre, Uaphris) a domnit între anii 588-566 î.Hr.; 2) Amasis (566-526 î.Hr.); 3) Psametic III (526-525 î.Hr.).

Părinţii lui DARRUL, Lamarik (tatăl) şi Orteke (mama), au avut cincisprezece copii. Dintre aceştia, doisprezece au murit după naştere, din cauza unor boli grave. Au ajuns la vârsta maturităţii trei băieţi. Mijlociul, DARRUL, avea cu 5 ani mai puţin decât Gerrik şi cu 6 ani mai mult decât Andakor. Lamarik era un nobil aristocrat ai cărui strămoşi făcuseră parte din vechea aristocraţie tribală. Faraonii le-au acordat, de la o generaţie la alta, moşii, privilegii şi titluri nobiliare ereditare. Datorită acestora, au devenit mari proprietari funciari. Condiţiile de viaţă ale ţăranilor care trudeau pe moşiile lor erau extrem de grele. De multe ori, Orteke, nevasta lui Lamarik, îi spunea acestuia să nu fie prea aspru

cu supuşii lui. Femeia se temea de blesteme, crezând că din cauza urii sclavilor îi mureau copiii unul după altul.

Fratele lui Lamarik, înţeleptul Negdad, luase calea învăţăturii, devenind scrib. El i-a învăţat carte pe nepoţii săi. În copilărie, DARRUL şi-a dorit să ajungă scrib, asemenea unchiului său, puternic impresionat de numeroasele lui cunoştinţe despre lume, dar şi de importanta lui funcţie din cadrul Administraţiei provinciei în care trăiau cu toţii. De la unchiul Negdad, DARRUL a învăţat scrierea şi desenul, artimetica şi geometria, istoria şi geografia, elemente de mitologie şi morală. Ca scrib-maestru, Negdad avea dreptul de a forma noi scribi. Văzând că DARRUL era înzestrat cu o memorie uimitoare şi o dorinţă de cunoaştere greu de potolit, bătrânul i-a propus să continue pregătirea cu noi cunoştinţe, până când DARRUL putea fi declarat şi el scrib.

Pe băiat nu îl interesau cunoştinţele tehnice de construcţie a mormintelor şi piramidelor, a templelor şi palatelor, nici legile statului şi nici lucrările de irigaţie, asanare, construcţie şi întreţinere a canalelor şi digurilor, de achitare a dărilor şi impozitelor. Refuzând meseria de scrib, a ales-o pe cea de militar în armata faraonului. Intrat în armată la 16 ani, a părăsit-o doar cu preţul vieţii. În primii ani de armată, a participat la munci grele în cariere de piatră şi în construcţii. Ajungând conducătorul unui corp de armată, a organizat expediţii cu scop comercial în mai multe ţări îndepărtate.

După 50 de ani, i s-a încredinţat o funcţie în cadrul corpului de poliţie care asigura ordinea în oraşul său. Ca militar de carieră, DARRUL a primit din partea faraonilor câteva proprietăţi funciare şi o serie de privilegii, scutiri de impozite, daruri în natură (sclavi, aur, meşteşugari pentru multele moşii pe care le avea).

DARRUL s-a căsătorit la 24 de ani cu frumoasa Ellyre, o fată de 15 ani, fiica unei familii bogate. Părinţii ei erau buni prieteni cu Lamarik şi Orteke. Ellyre a născut unsprezece copii, dintre care nouă s-au stins de mici, din cauza deselor epidemii ce bântuiau oraşul în fiecare an. Au supravieţuit două fete: Annur, născută de mama ei la 27 de ani, era cu 5 ani mai mică decât Kedal. DARRUL, tată grijuliu şi iubitor, a strâns o avere imensă, gândindu-se mereu la viitorul fetelor. Zestrea şi frumuseţea lor au atras mulţi pretendenţi. Părinţii le-au măritat cu militari bogaţi, asigurând astfel viitorul celor şaisprezece nepoţi dăruiţi de ele.

După ce a scăpat de campaniile militare în ţinuturile îndepărtate, DARRUL şi-a găsit timpul necesar îndeletnicirii cititului la ore târzii din

noapte. Biblioteca lui imensă, adăpostită de câteva odăi ale palatului, conţinea scrieri literare, morale, mitologico-religioase. În anul 525, împlinind 63 de ani, se putea considera o adevărată enciclopedie umană, asemenea regretatului sau mentor, unchiul Negdad.

Ghinionul i-a curmat liniştea traiului zilnic, ba chiar şi viaţa. Militarii şahului Persiei au ajuns până în micul oraş comercial de pe malul Nilului. Ca militar de profesie, DARRUL şi-a apărat ţinutul natal, fiind ucis într-o luptă grea. A murit ca un adevărat erou, vitejia sa fiind de neuitat pentru puţinii locuitori care scăpaseră cu viaţa din luptele necruţătoare. Domnia faraonului Psametic III luase sfârşit. Suveranii Imperiului Persan ahemenid deveniseră faraoni ai Egiptului.

Nina Petre
2 martie 2016

COMENTARIUL ELENEI

„Interesant acest antecesor spiritual al meu, plin de viaţă, ştiinţă şi bogăţii. Întotdeauna când vedeam faraoni, mi se păreau familiari, nu mă îngrozeau sau şocau. Bineînţeles, de Egipt am aflat odată cu Cleopatra, dar nu mi se părea nimic ieşit din comun, de parcă aş fi ştiut ceva despre faraoni, îmbrăcăminte, port, obiceiuri. Şi Darrul provenea dintr-o familie cu mulţi copii, din care o grămadă au murit, la fel i s-a întâmplat şi lui. Cred că a fost durere pentru pierderi pe de o parte, că vorbim de fraţi, surori şi copii, dar şi în mod de trai uzual, fiindcă aşa decurgeau lucrurile în acele vremuri în care medicina nu era la fel de dezvoltată ca în zilele noastre. Bine, fiind şi războinic, era destul de călit, iar ca bărbat, nu el ducea greul, ci biata femeie, săraca. Simt ceva milităresc în mine, dar prea puţin, şi nu mă ajută prea mult, decât să-mi duc luptele interioare, sufleteşti.

Îi plăcea să citească şi să se informeze, e un pic în contrast cu mine, care nu pot spune că am fost foarte atrasă de citit şi studiu până în clasa a 6-a. Bunica a ştiut ce cărţi să-mi dea ca să-mi aprindă pasiunea pentru citit. Cred că aş citi şi m-aş informa mult mai mult dacă aş avea timp, dacă aş fi mai odihnită, de nu m-ar stoarce ca pe o lămâie această existenţă de zi cu zi. Mi-ar plăcea să citesc nu numai materiale legate de spiritualitate, dar şi cărţi mai uşurele, beletristică. Chiar mi-e ciudă când văd biblioteci şi nu mă ating de ele, că îmi dau seama că nu are rost să încep o carte şi să o las la jumătate. Poate la pensie, dacă o mai apuc, nici nu ştiu dacă o vreau.

Pot spune că mi-ar plăcea să-mi văd fiecare antecesor spiritual atât fizic, cât şi ca personalitate, să-i văd familia şi existenţa. În mare, ştiu că există toţi în mine şi că deţin această informaţie, dar, din păcate, sunt limitată şi nu o pot accesa. Mă frustrează cumplit acest lucru. Am citit articolul postat pe siteul dvs. cu karma lumii şi mi-a plăcut foarte mult. Se pare că tragem ponoasele şi suntem limitaţi din cauza păcatelor locuitorilor Atlantidei şi Lemuriei, care au fost înzestraţi spiritual, dar au folosit greşit aceste daruri.

Nu ştiu dacă antecesorii mei spirituali au trăit în Atlantida sau Lemuria, dar pentru mine este destul de frustrant să ştiu că în mine există capacităţi parapsihologice, dar nu le pot accesa, dezvolta, utiliza. Sunt foarte frustrată că plătim toţi sau marea majoritate în prezent pentru greşelile celor de acum 100.000-200.000 de ani. Parcă ar fi o joacă: ceva ce a fost, a dispărut şi acum tindem spre acel ceva; ar fi bine şi util să-l avem şi până la urmă trebuie să-l avem şi mi se pare normal să avem, nu să fim limitaţi. Oare am avut antecesori atunci care au greşit atât de grav de urmaşii lor au plătit prin suicid, sărăcie şi jaf? Sau, pur şi simplu, sunt experienţe care s-au întâmplat să fie şi care au creat datorii ce trebuie achitate?

E interesantă evoluţia fiecărui spirit, să prinzi pattern-ul lui evolutiv, ca să poţi înţelege un pic din mersul lucrurilor, din ceea ce numim voinţa divină. Mă doare concretul în care trăim, când văd cum oamenii se pierd în mărunţişuri, nu-i interesează decât banii, averile, casele, maşinile, să fie lăudaţi, apreciaţi, să li se gâdile mândria; nu mai zic de egoism şi orgoliu, sunt în floare, mă lovesc de ele la fiecare pas. Ce trist şi dureros! A ajuns să mă amuze când sunt acuzată din nimicuri neînsemnate, dar la care alţii le dau o conotaţie de viaţă şi de moarte. Dar ce-i mai ilar, că şi eu pic uneori în aceeaşi capcană. Tindem să criticăm exact ceea ce suntem, dar nu vedem.

Un episod karmic interesant, dar care a transmis ceva agresivitate în viitor, la urmaşii lui spirituali şi consecinţele s-au văzut în vieţile acelor nevinovaţi, prin morţile copiilor, părinţilor, partenerilor de viaţă, care, din păcate, din cauza slăbiciunilor, au dus şi la câţiva antecesori suicidari ai spiritului care mă posedă.

Totuşi, am senzaţia că ştiu destul de puţin din evoluţia spiritului meu, cine ştie ce se ascunde mai departe de epoca bronzului, a pietrei, nu mai zic de primitivism, acolo, în trecutul îndepărtat şi dezvoltat, înainte de a ne asemăna cu maimuţele!

În prezent, nu mă simt o eroină, decât prin prisma faptului că reuşesc un pic să suport acest oraş murdar şi la propriu, şi la figurat, plin de gropi, aglomerat cu oameni şi maşini poluante şi nu mai zic de energia groaznică de care te loveşti la fiecare pas. Nu mai vreau, dar nici nu sunt în stare să schimb ceva!"

ELENA
10 martie 2016
Bucureşti

Episodul 32 - DINDO

Episodul spiritual nr.32 o are ca eroină pe africanca DINDO, care a trăit între anii 691-633 (secolul 7 î.Hr.). Părinţii ei, Luheg (tatăl) şi Odes (mama), au avut şaisprezece copii. Au supravieţuit doar patru fete: DINDO, Anure, Kargar, Ledunde. Ceilalţi doisprezece copii s-au stins în primii ani de viaţă, din cauza infecţiilor provocate de insecte. Clima era umedă şi caldă.

Tribul în care trăia DINDO era aşezat pe malul lacului denumit ulterior Tana. În zona respectivă s-a construit după multe secole oraşul Bahir Dar, aflat astăzi pe teritoriul Republicii Federale Democratice Etiopia.

DINDO, cea mai tânără dintre fete, s-a bucurat împreună cu părinţii când surorile ei au fost luate de neveste la vârsta copilăriei, aşa cum era tradiţia în tribul lor. Pe DINDO şi-a luat-o ca a treia nevastă şeful războinicilor tribului, ceea ce, pentru ea, era o mare onoare. Kyon împlinise 27 de ani, iar DINDO, 12 ani. Primele două neveste locuiau în colibe separate de a lor, ocupându-se cu îngrijirea copiilor. Prima nevastă născuse 3 copii, iar cea de-a doua, un băiat. Kyon trudea zi de zi la pescuit şi vânătoare, fiind nevoit să îşi hrănească numeroasa familie.

Comunitatea tribului se afla în stadiul de civilizaţie „lacustră". Bărbaţii pescuiau în apa lacului cu ajutorul harpoanelor şi a plaselor de pescuit. Recoltau peşti, scoici, broaşte ţestoase, vânau hipopotami, crocodili. La vânătoare în pădurea deasă, plină de vietăţi comestibile, foloseau arcul şi săgeata, topoare şi pene din piatră folositoare la uciderea şi despicarea animalelor mari ca rinocerul, struţul sau chiar elefantul. Locuitorii tribului erau mari consumatori de miere, pe care o culegeau din stupii ascunşi în scorburile copacilor.

DINDO, ca toate femeile comunităţii, ştia să facă vase din ceramică frumos ornate cu puncte şi linii ondulate, colorate în roşu, negru şi galben. Îi plăcea să picteze chipuri de păsări şi animale în forme simple, uşor de recunoscut.

Şi-a făcut datoria faţă de bărbat, aducând pe lume şase fetiţe şi cinci băieţi. Opt dintre ei au fost răpuşi de malarie şi alte infecţii grave. În final, părinţii au rămas cu o fată (Nimdere) şi doi băieţi (Aurgu şi Naronnu). Pe Nimdere, DINDO a născut-o la 20 de ani, pe Aurgu, la 18 ani, iar pe Naronnu, la 25 de ani. Nimdere a fost luată de nevastă la 11 ani de către un bărbat dintr-un trib aflat la mică distanţă de al lor. Băieţii au continuat obiceiurile vânătoreşti ale tatălui.

La fel ca toate femeile tribului, DINDO s-a bucurat de multă libertate în cadrul familiei, Kyon ocupându-se în principal de procurarea hranei şi respingerea atacurilor războinice sosite din partea altor triburi din zona lacului. După ce fiecare dintre copii s-a aşezat la coliba lui, DINDO a avut timp suficient pentru a se dedica picturii şi ghicitului. Deseori, femeile îi aduceau vase de ceramică, rugând-o să le picteze frumos, aşa cum numai ea se pricepea să o facă. DINDO nu se limita doar la ornarea vaselor. Uneori se ascundea într-o peşteră din apropiere, unde pereţii netezi de piatră îi îngăduiau să fie împodobiţi cu schiţe colorate, simbolizând animalele vânate de Kyon şi diverse păsări minunate, ale căror glasuri fermecau pădurea.

DINDO mai avea un talent aparte şi anume darul ghicitului. Încă de copil, obişnuise să le atragă atenţia părinţilor şi fraţilor asupra unor primejdii care îi pândeau la tot pasul. Datorită avertizărilor ei, Luheg scăpase de atacurile unor animale ucigaşe. Mai mult chiar, la insistenţele lui DINDO, luptătorii tribului vegheaseră multe zile şi nopţi în jurul satului, fiind nevoiţi să respingă navala unor duşmani dornici de jaf şi luare de ostatici. Kyon pleca la pescuit, vânat şi cules de plante comestibile numai după ce DINDO îi dădea binecuvântarea şi îl asigura că zeii protectori ai tribului, pădurii şi apelor se aflau într-o bună dispoziţie.

DINDO îi spunea deseori lui Kyon că va muri înaintea lui, deşi era cu 15 ani mai tânără decât el. Bărbatul, obosit de viaţa grea pe care o ducea din copilărie, nu o credea, explicându-i cum să îl îngroape în adâncul pădurii. DINDO trecuse de 55 ani când plămânii ei dădeau semne de boală. Ştia că va muri înaintea lui Kyon, fiindcă el era puternic, rezistent la boli, dar pe ea umezeala şi insectele o vor răpune. De câte ori stătea pe malul lacului, duhurile din adâncul apei o anunţau să se pregătească

pentru plecarea din lumea celor vii. Împlinise 58 de ani, ajunsese slabă ca un copil, iar mintea îi zbura mai tot timpul către lumea plină de linişte şi fericire spre care se îndrepta. Nu se temea de moarte, neştiindu-se vinovată de fapte grave îndreptate împotriva celorlalţi oameni. Într-o dimineaţă însorită, Kyon a găsit-o ţeapănă, chircită pe rogojină ei. A îngropat-o departe, în desişul pădurii, acolo unde îi arătase de mai multe ori. Şi-a dormit somnul de veci sub un copac bătrân, imens, ale cărui crengi îi acopereau mormântul.

Nina Petre
3 mai 2016

COMENTARIUL ELENEI

„Interesantă fiinţă, Dindo, asemănătoare cu Dikena, cu un dar deosebit de a ajuta oamenii, de a-i avertiza şi a-i feri de rele. Ce frumos ar fi fost să am şi eu acest dar! Probabil că suita de suiciduri ale antecesorilor mei spirituali au blocat existenţa acestui dar la urmaşii spirituali ai Dikenei şi a lui Dindo. Păcat! Ce frumos ar fi fost dacă urmaşii lor spirituali şi-ar fi dezvoltat acest dar, ca în prezent să mă pot bucura şi eu de el, poate prin a fi un bun paranormal. Dar deocamdată vorbim de probabilităţi.

Am mai spus şi la „Dikena”: am simţit de multe ori în mine această dorinţă de a avertiza, să pot să le spun oamenilor când e bine şi când nu să facă anumite lucruri, dar, din păcate, barierele puse de destinul prestabilit îşi fac treaba. Totul se reduce la nişte gânduri fugitive, de câteva secunde, de care uit şi de care îmi amintesc după ce se întâmplă lucrul respectiv. Nu am o siguranţă şi un control în expunerea acestor gânduri, din păcate. :(

Frumoasă existenţă, în mijlocul naturii, ajutând oamenii. Ştia să şi picteze pe ceramică, o artistă al cărei talent s-ar fi putut perpetua la urmaşii spirituali, dar, din păcate, nu s-a întâmplat acest lucru. A urmat un militar, o ţesătoare, fără legătură cu pictura - punct comun cu ţesătoarea având Ulaher Ranukid din Mesopotamia, care ţesea covoare şi Suni Rah Mantu, thailandeza care crea genţi şi pălării. Apoi au urmat luptători, vânători, nobili, casnice şi marea prinţesă care a greşit grav şi care a atras năpasta asupra altor urmaşi spirituali, fără nici o vină, dar care au fost condamnaţi de slăbiciunea deja existentă în ei şi pe care o resimt şi eu foarte puternic, după milenii. Oxana a mai fost binecuvântată cu darul tămăduirii şi a clarvederii, dar mă gândesc că la

un nivel mai mic decât Dindo. Ce înseamnă păcatele pe care nu le comiţi, dar a căror efecte te condamnă...!

Se pare că, în Africa, spiritul meu a avut experienţe umile, dar frumoase prin simplitate şi deosebite prin rezultate.

A murit devreme, ca mulţi alţi urmaşi ai mei spirituali, dar condiţiile mai dure de trai îşi pun amprenta. Păcat că astfel de persoane utile şi de folos comunităţii, care fac o groază de lucruri bune, ne părăsesc repede, iar alţii, fără niciun rost sau valoare, nu mai scapă Pământul de ei şi se chinuie la nesfârşit - şi aici mă refer la mine.

Ştiu că nu este vina mea pentru ce pătimesc, dar nu mă prea încălzeşte, înţeleg, dar nu pot accepta, nu mi se pare corect, fiecare ar trebui să plătească pentru greşelile lui şi nu ale altora. Mi-e greu să accept şi, dacă nu aş fi ştiut de antecesorii spirituali, aş fi realizat că nu sunt eu de vină şi aş fi fost la fel de furioasă şi pornită pe soartă şi pe toţi şi pe toate cum sunt acum.”

ELENA
26 mai 2016
Bucureşti

Episodul 33 - KIU

Episodul spiritual nr.33 o are ca eroină pe KIU, care a trăit în perioada 782-745 (secolul 8 î.Hr.). S-a născut în nord-estul continentului australian, pe ţărmul peninsulei denumite ulterior Capul York. Tribul din care făcea parte se stabilise înainte de naşterea ei în zona de litoral, unde s-a construit după multe secole oraşul Lockhart. Astăzi, între Peninsula Capul York şi Marea Coralilor se află Marea Barieră de Corali, existentă şi în perioada vieţii lui KIU.

Zecile de familii care constituiau tribul îşi aveau strămoşii printre navigatorii sosiţi cu ambarcaţiuni modeste dinspre arhipelagul indonezian.

Şeful de trib, Nomru, era căsătorit cu Rrul. Femeia născuse şapte copii, rămânând doar cu două fete. KIU era cu 6 ani mai mare decât sora ei, Aune. Cei cinci copii decedaţi, două fetiţe şi trei băieţi, fuseseră grav bolnavi de diverse infecţii pe care părinţii lor nu au reuşit să le trateze în mod eficient. Deşi îndeplinea funcţia de căpetenie (şef de trib), Nomru pleca zilnic la vânătoare şi pescuit împreună cu ceilalţi bărbaţi.

KIU şi Aune au învăţat de mici să îşi ajute mama la prepararea hranei şi la celelalte treburi din modesta colibă şi din afara ei. Cel mai mult le plăcea fetelor să facă obiecte de podoabă pentru femei, cum erau şiragurile de mărgele, brăţările pentru mâini şi picioare, inelele, coroniţele din jurul părului, cingătorile, beţişoarele purtate în nas. Materia primă necesară confecţionării podoabelor era procurată în mare parte de bărbaţi. Ei le aduceau nevestelor şi şefului de trib pene de păsări, tulpini de plante despicate şi alte fibre vegetale, scoici, dinţi de animale, beţişoare, pietre colorate, mai ales piatra roşie de ocru, din care se extrăgea vopseaua folosită la împodobirea corpului cu simboluri magice.

Deosebit de preţioase erau florile de corali, recoltate cu mari sacrificii din adâncul apelor, unde mulţi vânători erau ucişi anual de răpitoarele marine.

Una dintre ocupaţiile şefului de trib era şi cea de vraci. Printre ustensilele acestuia se aflau oasele de animale şi păsări, folosite ca instrumente chirurgicale la extragerea din corp a spinilor sau aşchiilor de pietre, scoici, oase mici sau pentru luarea de sânge.

KIU a fost dată de nevastă la 11 ani pescarului Yomo, un tânăr cu 10 ani mai în vârstă decât ea. Au avut împreună trei copii. Fata, născută la 15 ani, a primit numele de Mumbe. Fratele cel mare, Runum, era cu 3 ani mai mic decât ea. Gayned, fratele cel mic, avea cu 4 ani mai puţin decât Runum.

KIU împlinise 27 de ani când tatăl ei, Nomru, a fost devorat de un rechin. Nemaifiind urmaşi pe linie bărbătească, sfatul tribului a decis ca viitoarea căpetenie să fie fiica mai mare a răposatului, curajoasa KIU. Mama Rrul a preluat obligaţia creşterii celor trei nepoţi, Yomo urma să procure hrana familiei, acordându-i căpeteniei KIU toată libertatea necesară exercitării importanţei funcţii.

Timp de 10 ani, cât i-a mai fost dat să trăiască, femeia s-a străduit să ajute pe toată lumea, să le facă dreptate tuturor, să trateze cât mai mulţi bolnavi. Obişnuia să le dea mamelor tinere sfaturi necesare îngrijirii copiilor, conducea ceremonialele de căsătorie, înmormântare, diversele aniversări, respectând tradiţiile străvechi. Nu respingea sfaturile bătrânilor şi ale tuturor celor ce dovedeau grijă pentru binele comunităţii. Autoritatea ei era recunoscută de toţi, dar pentru luarea deciziilor nu acţiona niciodată singură, ci de comun acord cu adulţii tribului.

KIU avea darul de a aplana certurile, evitând astfel manifestările de violenţă fizică. În cadrul marilor ceremonii, îi supraveghea pe bărbaţi ca să nu se ia la bătaie după ce consumau cantităţi mari de alcool. Împreună cu sfatul bătrânilor, soluţiona problemele de război şi pace între tribul ei şi cele din zona litoralului. Modestă din fire, KIU se considera doar un membru al sfatului bătrânilor, străduindu-se să fie un bun vraci şi orator, cunoscător al câtorva dialecte tribale, al procedeelor magice folosite în ceremonii, păstrător al vechilor obiceiuri şi tradiţii.

Funcţia de căpetenie a tribului i-a atras şi obligaţia de a deveni un bun luptător împotriva duşmanilor ce le atacau colibele când se aşteptau mai puţin, noaptea. KIU a învăţat să lupte ca un bărbat, folosind bumerangul, suliţa, scutul. Dacă războinicii atacatori ucideau bărbaţi şi răpeau femei, riposta luptătorilor conduşi de KIU presupunea „răzbunarea sângelui", care putea să dureze mulţi ani, transmiţându-se de la o generaţie la alta.

KIU era adepta diplomaţiei, lăsându-i pe războinici să se certe până când ambele părţi considerau posibilă încheierea păcii printr-un ritual comun. Acesta consta din cântece şi dansuri până când neînţelegerile se aplanau.

Cu toate eforturile ei pacifiste, KIU nu a reuşit să stăvilească toate disputele dintre membrii tribului. Câţiva bărbaţi mai orgolioşi decât ceilalţi simţeau nevoia de îmbogăţire prin deţinerea unui număr mare de obiecte de podoabă şi de cult (totemurile). Cele mai preţioase totemuri (amulete folosite în ritualuri) se confecţionau din corali. Amintindu-şi de moartea cumplită a tatălui ei şi a altor pescari scufundaţi pentru recoltarea coralilor, KIU le-a propus bărbaţilor să nu mai adune corali, evitând astfel riscul de a fi mâncaţi de rechini. Unul dintre ei, ambiţios şi dornic de îmbogăţire cu amulete din corali, a înjunghiat-o mortal înainte ca sfatul bătrânilor să ia o decizie în privinţa coralilor.

La 37 de ani, KIU a plătit cu propria viaţă pentru buna intenţie de a le salva vieţile culegătorilor de corali. Ucigaşul a fost descoperit repede şi pedepsit cu arderea de viu într-un loc de pe malul mării. S-a decis ca succesorul înţeleptei KIU să fie Runum, fiul ei cel mare, în vârstă de 19 ani. În anii următori, cei doi fraţi, Runum şi Gayned, au reuşit să convingă majoritatea bărbaţilor să nu mai recolteze corali din adâncul apei. Au trecut câteva generaţii până când într-un trib de pe malul Mării Coralilor a fost numită din nou o femeie ca şef de trib.

Nina Petre, 27 iunie 2016

COMENTARIUL ELENEI

„O existenţă deosebită, un om frumos şi generos, care a trăit în Australia, unde spiritul meu nu a avut nici o încarnare până acum. Ce uşor se face rău şi cât de greu eşti lăsat să faci bine! Kiu a vrut să-i ocrotească pe oamenii din tribul său şi a plătit cu moartea sa. Ce trist! O existenţă incomparabilă cu cea a prinţesei indiene. Kiu chiar a fost o prinţesă în adevăratul sens al cuvântului. Din păcate, oamenii deosebiţi deranjează, iar cei cu tupeu îi dau la o parte. Cei lacomi şi hrăpăreţi sunt cu mai mult tupeu şi se băgă în faţa celor cu bun simţ, care nu mai au prea multe şanse.

Important este că australianca a lăsat fapte frumoase în urma ei, care i-au ajutat urmaşii spirituali, pe când celălalt şi-a condamnat urmaşii spirituali. Impresionant, şi mă bucur să aud că urmaşii ei s-au străduit din răsputeri şi au reuşit să implementeze dorinţa ei de a nu se mai scufunda nimeni la bariera de corali şi să-i ţină pe oameni în frâu pentru a nu-şi pune viaţa în pericol pentru un pumn de bani.

Îmi place firea ei paşnică şi mai mult ca sigur că şi de la ea mi se trage dorinţa de înţelegere şi evitarea conflictelor pe cât de mult posibil. Nu-mi iese întotdeauna însă.

O existenţă scurtă, dar frumoasă, atât cât trebuia. Nu trebuie să trăim o veşnicie ca să acumulăm energie pozitivă în bagajul nostru spiritual. Decât mult şi prost, mai bine mai puţin, dar cu substanţă şi lucruri bune lăsate în urmă. Când s-o vindeca lumea de lăcomie, hrăpărie, egoism, mândrie, agresivitate şi răutăţi?! Dar, probabil că ele trebuie să existe ca lumea să evolueze.”

ELENA
13 iulie 2016
Bucureşti

Episodul 34 - HRUD

Episodul nr.34 îl are ca erou pe HRUD, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 866-814 (sec.9 î.Hr.). S-a născut într-un trib de indieni patagonezi tehuelches, aşezat în apropierea marelui lac ce străbate Anzii Patagoniei de la est la vest, denumit ulterior Lacul Buenos Aires. Astăzi, pe apa lacului, trece graniţa dintre Argentina şi Chile. În zona vechii comunităţi tribale în care a trăit HRUD s-a construit după multe secole

oraşul argentinian Perito Moreno, aparţinând regiunii patagoneze Santa Cruz.

Ocupaţiile de bază ale bărbaţilor tribului erau vânătoarea şi pescuitul. Înalţi de statură, voinici, încălţaţi cu opinci confecţionate din piei de animale sălbatice, ei cutreierau pădurile din jurul lacului în căutare de vânat comestibil. Acesta împreună cu peştele recoltat din apa lacului constituiau baza hranei zilnice a locuitorilor. În rândul localnicilor era veselie mare când vânătorii aduceau o pradă bogată, de mari dimensiuni, ca pisică sălbatică, lupul, cerbul sau modesta nutrie. Clima era umedă şi friguroasă, zăpezile şi limbile gheţarilor coborând pana la malul lacului.

Părinţii lui HRUD, Donr (tatăl) şi Ruerre (mama), aveau trei copii. Unicul băiat era mai mare cu doi ani decât sora lui Mireke, iar aceasta avea cu 4 ani mai mult decât Dhra. Ambele fete au fost luate de neveste înainte să fi împlinit 15 ani de către tineri din alte triburi, ajungând să locuiască în partea opusă a lacului. Ajuns la frumoasa vârstă de 20 de ani, vânător şi pescar voinic şi curajos, HRUD şi-a luat-o de nevastă pe Idegu, o fetiţă de 14 ani, care abia la 18 ani i-a dăruit primul copil. Băieţelul, numit Gorduk, a supravieţuit condiţiilor grele de viaţă, dar mama lui a murit după un an de la naşterea lui, chinuindu-se să îi aducă o surioară. Nici fetiţa nu a supravieţuit naşterii dificile.

Ruerre, mama lui HRUD, a luat băieţelul orfan în coliba ei, crescându-l cu multă dragoste timp de 2 ani, până când fiul ei s-a recăsătorit cu Kerde. Fata avea 16 ani, era sănătoasă şi voinică, îl iubea pe HRUD şi se arăta deschisă spre creşterea orfanului Gorduk. La un an după căsătorie, Kerde a născut-o pe Mireke, iar după încă 4 ani, familia s-a mărit cu un băieţel, voinicul Rogdo. Împreună cu fratele mai mare, el se juca zi de zi de-a vânătoarea şi pescuitul, până când tatăl lor i-a luat cu el, învăţându-i cele necesare procurării hranei.

Rogdo, neînfricat asemenea lui HRUD, nu se temea de animalele periculoase pentru oameni. Credea că putea fi prieten cu toate vietăţile pădurii, iar ele aveau obligaţia de a se lăsa vânate de el. Naivitatea l-a costat viaţa. Împlinise 14 ani când un lup ieşit pe neaşteptate dintr-un tufiş s-a repezit la el şi l-a sfâşiat. Kerde şi HRUD au suferit cumplit după moartea lui, asemenea fetei pe care şi-o doreau de noră.

HRUD a mai trăit 6 ani după pierderea fiului cel mic. Devenise buimac, amnezic, indiferent la ceea ce se întâmpla în jurul său. Tot greul vieţii de familie îl ducea sărmana Kerde. Femeia şi-a măritat fata la 19 ani cu un bărbat văduv din alt sat, Mireke urmând astfel soarta mătuşii

Mireke, sora lui HRUD. Gorduk, fiul cel mare, a rămas alături de părinţi, ocupându-se de ei şi de propria familie. La moartea lui HRUD, Gorduk avea 28 de ani, o nevastă frumoasă şi 3 copii.

Decedând la 52 de ani, din cauza bolii de inimă declanşate la moartea lui Rogdo, HRUD a lăsat-o pe Kerde văduvă la doar 41 de ani. Femeia arăta mult mai în vârstă, iar văduvia şi-a dus-o cu greu, fiindu-i foarte dor de fiul şi soţul plecaţi dintre cei vii. A mai trăit 2 ani după pierderea lui HRUD, fiind convinsă că zeii cerului îi vor ajuta să se revadă în lumea lor.

Nina Petre
13 iulie 2016

COMENTARIUL ELENEI

„Vă mulţumesc mult şi pentru acest episod karmic, care-i destul de trist, ca multe altele, măcar nu-i şocant. Mi-au plăcut întotdeauna indienii de pe continentul american, simţeam o legătură cu ei. Foarte înţelepţi, paşnici şi, deşi simpli, aveai cu siguranţă ce învăţa de la ei. M-a revoltat întotdeauna când vedeam în filme cum şi-au însuşit americanii acele teritorii şi cum i-au făcut pe indieni prizonieri în ţara lor, obligaţi să trăiască în rezervaţii, din cauza lăcomiei altora. Trist.

Hrud a avut şi el două neveste, la fel ca medicul neamţ Kurt Dristen, dar viaţa, când vrea să te lovească, parcă uneori nu se mai opreşte. Întâi i-a murit nevasta, ca apoi să-i moară băiatul - cumplit! E o existenţă destul de îndepărtată a spiritului meu, dar spaima pierderii există destul de puternic în mine, bineînţeles, reiterată de celelalte existenţe care au trecut prin pierderi şi lovituri ale sorţii.

O existenţă simplă, dar aproape de natură, care îi ţinea puternici şi căliţi de greutăţi pe oamenii de atunci, dar totuşi pierderile celor dragi îşi pun amprenta şi te îngenunchiază. Biata inimă, a fost încercată de multe existenţe ale spiritului meu, se pare că nici în această existenţă nu a fost scutită!

Se pare că e ultima existenţă a spiritului meu pe continentul american, că, după Hrud, spiritul meu nu a mai trecut prin existenţe pe acest continent. Interesant de ştiut pe ce criterii se încarnează spiritele pe un anumit continent şi într-o anumită ţară şi nu în alte părţi, unde prinde anumite situaţii existenţiale, socio-politice şi economice.

Mă bucur că spiritul meu a fost încarnat într-un astfel de om, care păcat că nu a mai putut fi alături de nevastă şi copii măcar încă 10 sau 15

ani, chiar meritau. Când eşti alături de oameni cu care te înţelegi şi te simţi bine, soarta asta nu te lasă să exişti, iar când te chinui, te uită pe pământ, sau cel puţin aşa simţim noi lucrurile.

Ocupaţiile pe care le avea nu mai au nici o legătură cu mine, nu aş mai vâna pentru nimic în lume, chiar mi se pare barbar. Lasă, frate, animalul să existe, că ai ce mânca în loc: ai legume, fructe, lactate, apă, ce îţi trebuie mai mult!? Deşi vânătoarea încă se mai practică de cei cu „sânge albastru", i-aş bate. Ăştia vânează mai mult de plictiseală decât de foame, dar, deh, aşa au fost crescuţi şi învăţaţi să facă, asta fac. Pescuitul mi se pare îngrozitor de plictisitor şi nici peştele nu-mi place şi nimic din ce-i legat de acesta (marea), se pare că mi-am făcut plinul la aceste activităţi şi produse, de acum nu prea mă mai interesează. Bine că nu-s obligată să le practic, dar atunci nu aveau încotro, că aşa îşi duceau existenţa.

Stau să mă gândesc că atât Hrud, cât şi Kurt au avut puterea, deşi sufereau, să-şi refacă viaţa, ceea ce femeile care au rămas singure nu au putut face - şi mă refer la cele care s-au sinucis: Laruni, Lirne, Lanisa şi Ruhad. Bărbaţii sunt mai puternici decât femeile, de aceea stau şi mă tot minunez de boierul Mihai Graur. Încerc să-l înţeleg, dar nu pot. Dacă ar fi trăit singur până la 73 de ani în chinuri groaznice şi turcii să-i fi furat copii, aş fi înţeles, dar a fost un favorizat al sorţii, alţii rămân văduvi la 30/40 de ani şi nu se mai sinucid. Bine, spiritul meu a fost încarnat şi în femei care au rezistat la încercările vieţii, dar bărbaţii parcă au fost mai puternici.

O existenţă frumoasă şi simplă, chiar dacă scurtă şi tristă. Asta-i viaţa."

ELENA
29 iulie 2016
Bucureşti

Episodul 35 - NIRR

Episodul spiritual nr.35 o are ca eroină pe NIRR, a cărei viaţă s-a desfăşurat între anii 935-900 (secolul 10, mileniul 1 î.Hr.). S-a născut într-un trib de pigmei aşezat în apropierea cascadei Yulu, lângă un afluent al fluviului Congo, acesta purtându-şi apele până în Oceanul Atlantic. Astăzi, teritoriul pe care a trăit NIRR face parte din regiunea

Haut Congo, parte componentă a Republicii Democrate Congo, fostă Zair.

Părinţii lui NIRR, N'Daw (tatăl) şi Oerki (mama), au avut doisprezece copii. Opt dintre ei au decedat la vârste cuprinse între câteva luni şi câţiva ani, din cauza muşcăturilor de insecte şi reptile. Au rămas în viaţă două fete (NIRR şi sora ei mai tânără cu cinci ani, M'Ba) şi doi băieţi (Guod şi Rrum, mai mare decât el cu doi ani).

Ocupaţiile principale în rândul populaţiei tribului erau vânătoarea şi culesul. Vânătoarea, ocupaţie specifică bărbaţilor, şi culesul plus pescuitul, îndeletniciri ale femeilor şi copiilor, se făceau în colectiv. Hrana era împărţită între toţi membrii tribului. Uneori, bărbaţii se ocupau şi cu pescuitul, dar femeile nu plecau niciodată la vânătoare. Ele culegeau frunze, boabe, fructe, seminţe, bulbi, rădăcini şi anumite insecte. Aflându-se în apropierea apei râului, pescuiau aproape zilnic, ajutate de copii.

Sfatul înţelepţilor tribului au găsit-o pe NIRR bună de măritat când fata împlinise 10 ani. Era micuţă de statură, foarte iute în mişcări şi deosebit de harnică, semănând bine cu mama Oerki. I-a fost desemnat drept viitor soţ un flăcău de 21 de ani, voinic, bun vânător şi luptător la nevoie, când satul se afla în pericolul de a fi distrus de triburi rivale.

Curajosul Hogdu, ajuns bărbatul micuţei NIRR, era uimit de puterea ei, dovedită în toate muncile zilnice. De dimineaţă până seara, culegea plante, pescuia, prepara hrana, lăsându-l pe Hodgu să plece liniştit la vânătoare cu ceilalţi bărbaţi. Dintre cei şase copii născuţi de NIRR, au supravieţuit doar doi: primul născut, la 15 ani, a fost Nierke. Fratele ei, Hog, era cu 9 ani mai mic decât ea. Nierke avea 20 de ani şi propria familie cu doi copii, iar Hog, doar 11 ani când mama NIRR a murit, în urma unei muşcături de viperă.

Armele folosite de Hogdu şi ceilalţi bărbaţi la vânătoare erau arcul, săgeata, suliţa, cuţitul. Arcul avea cam 40 cm în lungime, era făcut din lemn bine lustruit, coarda fiind confecţionată din fibre de palmier. Săgeţile, lungi de 90 cm, se făceau din lemn, având vârful otrăvit. Otrava pentru săgeţi avea în compoziţia ei esenţe de plante foarte toxice, de furnici sau chiar veninul viperei cu corn. Acesta era obţinut prin iritarea şarpelui, ţinându-i capul nemişcat cu o furcă. Prepararea otrăvii de săgeţi nu era permisă oricărui vânător, ci numai celor aleşi: şeful satului, vraciul şi câţiva vânători mai abili. Căutarea plantelor se făcea noaptea, după ce vraciul pronunţa câteva formule magice şi executa „dansul

otrăvii”, ritual menit să asigure protecţia Lunii, considerată „căpetenia nopţii”.

Hogdu, soţul lui NIRR, avea multă răbdare la urmărirea vânatului. După identificarea urmelor, hăituiau animalul zi şi noapte, uneori timp de o săptămână, fără să ia în seamă oboseala, muşcăturile insectelor, înţepăturile ghimpilor, până când vietatea urmărită ajungea în bătaia suliţei sau a săgeţilor otrăvite. Prada era urmărită şi prin aer, vânătorul folosind anumite liane, mai ales la trecerea apei râului şi a locurilor mlăştinoase. Deosebit de căutaţi erau mistreţii şi antilopele, dar şi hiena, care avea obiceiul să dezgroape cadavrele oamenilor. În perioadele de mare lipsă a prăzii, vânau şi maimuţe.

Carnea şerpilor li se părea tuturor delicioasă, fiind consumată crudă. Mâncau cu plăcere şi viperă cu corn, după ce îi extrăgeau veninul. Din ficatul viperei cu corn, tocat şi amestecat cu o specie de ferigă, NIRR prepara un medicament eficace împotriva muşcăturilor de şerpi veninoşi. Curajoasa femeie şi-a pierdut viaţa încercând să extragă veninul unei vipere. Scăpându-i din cleşte, a muşcat-o cu furie de ambele mâini. Nici ştiinţa vraciului nu a reuşit să o salveze de cumplita moarte, survenită în câteva minute, după dureri îngrozitoare.

Hog, băiatul de 11 ani care şi-a vegheat mama aflată în chinurile morţii, şi-a ajutat tatăl la săparea gropii din pădure. I-au aşezat cu grijă în groapă trupul neînsufleţit. Au pus deasupra ei ramuri spinoase şi un bolovan mare, împiedicând astfel prădătorii, mai ales hienele, să îi distrugă rămăşiţele omeneşti.

Cunoscând bine toate povestirile rostite de mama lui la întrunirile de seară ale tribului în jurul focului, Hog şi-a asumat rolul de povestitor, devenind după câţiva ani povestitor-rătăcitor. Străbătea potecile pădurilor din sat în sat, ducând ştirile şi reînviind poveştile din bătrâni, găsind peste tot o bună primire şi hrană suficientă. Avea o mică harpă cu trei coarde, la sunetele căreia îşi depăna poveştile, slăvind faptele înălţătoare ale mamei şi tatălui său, ale străbunilor, lungile lupte purtate în trecut pentru stăvilirea invaziilor unor triburi duşmane. Ascultătorii participau cu tot sufletul la descrierea spiritelor bune, a vrăjitorilor răi, a uriaşilor şi piticilor, a evenimentelor neaşteptate, surprinzătoare, uneori fantastice. În acest mod, fiul iubitor, însoţit mereu de spiritul lui NIRR, a purtat la depărtări mari comoara culturală preluată de la propria mamă.

Nina Petre

1 august 2016

COMENTARIUL ELENEI

„Vă mulţumesc mult şi pentru acest episod karmic atât de frumos, simplu şi sensibil. Foarte frumoase existenţe a avut spiritul meu pe continentul african. O fiinţă mică,dar plină de viaţă, bunătate şi hărnicie. Prea repede a trebuit să se maturizeze, la 10 ani este încă un copil, dar probabil că nu şi pe vremea aceea. La 10 ani am intrat şi eu în pubertate, ca să zic aşa, şi m-am mirat că aşa de repede, dar aşa a fost să fie.

Am simţit de multe ori în mine o superenergie când eram mică, foarte rar acum, parcă zburam. Îmi plăcea să fac treabă în casă de când m-a pus Buna şi pe mine, şi pe fratele meu să facem curat, să spălăm vase şi geamuri ca să ne pregătească pentru viaţa de adult. Mai bine mănânc sendvişuri decât să gătesc. Dar când eram de 13, 14, 16 ani, zburam în casă când trebuia să fac curat, îmi plăcea aşa de mult şi îmi place şi acum, dar nu mai am energie după o săptămână de muncă.

Mă regăsesc în Nirr, care a trăit puţin, dar atât cât trebuia. Poate a murit prea devreme pentru copii ei, care mai aveau nevoie de ea, dar când te joci cu focul, rişti să te arzi, şi aşa a păţit şi ea.

Nu-mi place pescuitul, iar vânătoarea o detest, nu sunt de acord cu omorârea animalelor, deşi mănânc carne de pui sau vită, dar nu aş putea să mă uit cum se omoară un animal şi cu atât mai puţin să o fac eu, şi înţeleg că nici Nirr nu vâna animale.

Regăsim din nou o africancă care moare otrăvită de la muşcătura veninoasă, la fel ca şi M'Barke, amândouă vrând să ajute şi să facă bine. De multe ori ajut şi apoi nu mă mai băga nimeni în seamă, dar, deh, mergem înainte.

Din păcate, fiindcă nu am crescut la ţară, nu mă pricep la plante, dar o pot numi pe Nirr persoana care a creat un început pentru tămăduitorii în care s-a încarnat spiritul meu şi o vrednică predecesoare a doctorului Kurt Dristen. Poate nu ar fi rău să mai existe un urmaş spiritual al nostru care să devină as în medicină şi să ajute cât mai multă lume. Ce frumos ar fi ca inutilitatea acută pe care o resimt la mine să se transforme într-un sentiment frumos de împlinire profesională la unul din urmaşii mei spirituali, poate o femeie puternică şi generoasă! :)

Impresionant să vezi că propriul tău copil te poartă cu atâta grijă în suflet şi-n amintire. Mi-au plăcut mult poveştile când eram mică, unele le citeam şi răsciteam şi visam. Mă uit cu plăcere foarte mare şi acum la desenele Walt Disney. Ce băiat deosebit a avut Nirr, şi-a iubit mult mama!

Frumoasă existenţă, chiar dacă nu a trăit mult, scurtă, dar substanţială, Nirr a făcut diferenţa prin caracterul deosebit, prin hărnicie şi dedicare în tot ceea ce făcea. Vipere sunt la tot pasul, îţi zâmbesc pe faţă şi te muşcă de fund pe la spate, din păcate am ajuns şi eu să critic pe unii şi pe alţii, deşi nu se face, dar nu mai pot. Nu vreau să le fac rău, de aceea nu mă plâng şefilor lor, doar unei singure persoane care nu are cu ce să le facă rău, dar unii oameni, să te ferească Dumnezeu de cum pot fi.

Nu sunt nici eu înaltă, am 1 metru 58, deci nu cred că sunt cu mult mai înaltă de statură decât Nirr, diferenţa o face culoarea pielii şi păcatele grele moştenite de la antecesorii spirituali suicidari, pe care Nirr nu-i ducea în spate, aşa ca mine. Fericita!!!

De mult ce a mâncat Nirr în grup cu ceilalţi oameni, eu mănânc singură, sunt mai tot timpul singură.

Trebuie să stau la colţ, că doar existenţa mea e o pedeapsă, ca urmare a gestului necugetat, suicidar a boierului Mihai Graur şi a celorlalţi antecesori spirituali, de ale căror situaţii din cauza cărora ei s-au sinucis, mă lovesc eu de ele şi trebuie să le înghit şi să-i mulţumesc lui Dumnezeu, că deh… „existenţa mea e un dar”, dar să fiu… dacă o văd ca pe un dar, doar „pedeapsă” îmi sună în cap. Sunt umilită, jignită, tratată cu indiferenţă, iar lumea îşi aminteşte de mine doar dacă are nevoie. Ce frumos!!!

Mi-e greu să accept ceea ce mi se întâmplă şi ce primesc de la oamenii din jurul meu, sunt furioasă şi frustrată, încep să-mi pierd credinţa şi încrederea în oameni. Dar oricum, nu contează pentru nimeni. Şi ce dacă!? mare lucru că o fiinţă oarecare, a mea, nu mai poate. Şi ce dacă!? spiritul meu doar se va încarna în altcineva. Şi ce dacă!? a murit regele, „Trăiască regele!”, mergem înainte, cine va şti de mine?! Vor mai şti urmaşii mei spirituali de mine?! „Uite ce a încercat prostănaca aia să facă, dar nu a reuşit, că nu a fost lăsată.” Mai ştiu spiritele încarnate în oamenii dragi antecesorilor mei spirituali, mai ştiu de mine sau de urmaşii mei spirituali? Ce să ştie? Lasă să fim proşti şi orbi, că suntem mai uşor de manipulat, doar asta înseamnă viaţa: unii sunt şmecheri, profită, şi alţii, proşti, se profită de ei.

Ar fi multe de spus, dar mă opresc aici.”

ELENA
1 septembrie 2016
Bucureşti

Episodul 36 – TENBE

Episodul spiritual nr.36 o are ca eroină pe TENBE, a cărei viaţă s-a desfăşurat între anii 1062-1010 (secolul 11, mileniul 2 î.Hr.). TENBE s-a născut într-un sat de laponi, aşezat pe malul Golfului Finic (denumire actuală). După mulţi ani, în zona respectivă s-a construit localitatea portuară Kotka, situată în sudul ţării numite Finlanda.

Părinţii lui TENBE, Okam (tatăl) şi Nohd (mama), au avut trei copii. Cei doi băieţi au murit de mici, fără a ajunge la vârsta de 3 ani. Unica fată a supravieţuit. TENBE era voinică, rezistentă la frig şi umezeală, dornică de a-şi ajuta părinţii la treburile gospodăriei. Casa lor modestă, construită din lemne şi pietre, era mereu curată, fiindcă TENBE nu suporta murdăria. Vânătoarea şi pescuitul în apa golfului constituiau principala sursă de hrană. Pentru cultivarea unor plante comestibile, TENBE şi mama ei foloseau unelte din silex şi bronz.

Okam pleca deseori cu barca pe apa golfului, aducând de pe malul opus unelte şi arme din bronz, în schimbul chihlimbarului, recoltat la malul apei, în formă brută. Chihlimbarul, foarte căutat de negustorii veniţi din diverse localităţi de pe ţărmul Mării Baltice, era folosit la confecţionarea obiectelor de podoabă.

Printre marinarii sosiţi de departe, Okam îşi găsise un prieten, pe Aygder, un tânăr de 21 ani, voinic şi neînfricat, care schimba bucăţi de bronz pe mostre de chihlimbar. Aygder provenea dintr-un trib de slavi ce locuia în apropierea zonei de vărsare a fluviului Vistula în Marea Baltică. Astăzi, acolo se află oraşul Gdansk, aparţinând ţării numite Polonia.

TENBE avea 13 ani când Aygder a cerut-o de nevastă, dorind să o ducă în satul său de pe malul Vistulei. Okam şi Nohd nu au vrut să-i dea fata, pierzând astfel ultimul copil care le mai rămăsese. În anul următor, Aygder a revenit, cerându-le fata din nou, încercând să o plătească în unelte şi arme din bronz. A întâmpinat acelaşi refuz din partea părinţilor. În ultimele luni, TENBE discutase cu prietenele ei din sat, ajungând la concluzia că nu aveau cu cine să se mărite. Băieţii, de cum deveneau buni pentru a-şi lua neveste, plecau departe, în căutare de mărfuri şi noroc, aşezându-se prin zonele locuite de pe ţărmul Mării Baltice sau spre răsărit, în satele de câmpie unde trăiau tot felul de popoare.

TENBE s-a înţeles cu admiratorul ei să fugă împreună pe apa Golfului, spre ţinutul marilor lacuri de la răsărit. Aygder cunoştea acele locuri, unde îşi duceau traiul multe triburi cu oameni gospodari, ce se ocupau cu agricultura, creşterea vitelor, pescuitul şi vânătoarea. S-au

oprit într-un sat din sudul marelui lac Onega, ai cărui locuitori erau de origine fino-ugrică. Astăzi, zona respectivă se află pe teritoriul Rusiei. Aygder era cunoscut în satul respectiv, unde schimbase unelte şi arme din bronz cu blănuri de animale.

Au fost primiţi cu amabilitate. Le-au dat voie să locuiască într-o colibă de lemn rămasă liberă după moartea stăpânilor. Cei doi tineri, harnici şi dornici de muncă, s-au pus pe treabă, fiind nevoie să consolideze coliba, să se hrănească şi să se îmbrace gros. Aygder pleca la vânătoare şi pescuit împreună cu doi tineri din sat, luându-şi fiecare câinele preferat. Aveau suliţe şi topoare din bronz, iar prada era pe măsura foamei tuturor. Pescuitul în apa lacului era şi el o importantă sursa de hrană. Primăvara, după ce se dezgheţa pământul, femeile şi copiii mai mari începeau lucrările agricole.

TENBE a dat naştere la doi băieţi. Pe Ohril l-a născut la 17 ani, iar pe Goryak, la 20 de ani. Amândoi au crescut mari, voinici şi curajoşi ca tatăl lor, devenind ajutoare de nădejde ale părinţilor.

TENBE şi Aygder îmbătrâneau văzând cu ochii, din cauza vieţii grele, a frigului şi mai ales a dorului de familiile părăsite în tinereţe. Mai aveau un motiv de îngrijorare: pericolul ce plana asupra satului din partea unor războinici de diverse etnii, porniţi pe jaf şi cucerire de noi teritorii. Toţi bărbaţii satului, mai puţin bătrânii neputincioşi, dormeau noapte de noapte cu armele lângă ei, pregătiţi să sară la luptă. Împrejmuiseră satul cu movile de pământ şi un şanţ adânc, dar tot nu se simţeau în deplină siguranţă. Aygder a respins multe atacuri duşmane alături de ceilalţi bărbaţi. Când băieţii lui s-au maturizat, i-au fost de mare ajutor la vânătoare, pescuit şi în respingerea năvălitorilor.

TENBE împlinise 52 de ani când i-a sosit vremea, pe neaşteptate, să plece la odihna veşnică. Îşi aştepta bărbatul şi fiii să se întoarcă de la vânătoare, pe o vreme rece de iarnă. I s-a făcut rău de la inima, din cauza emoţiei aşteptării. Se întunecase, era viscol, iar ei nu mai soseau. Nu a mai avut putere să pună lemne pe foc. Într-un târziu, jarul rămas nu a mai reuşit să îi ţină de cald. A murit în urma unui atac cerebral, fiind găsită de Aygder fără suflare, semănând cu un sloi de gheaţă.

Nina Petre
28 septembrie 2016

COMENTARIUL ELENEI

„Mulţumesc mult pentru acest episod karmic şi pentru carte. O existenţă simplă, dar mult mai de dorit decât porcăriile care se întâmplă acum. Îmi place Tenbe şi admir curajul ei de a fugi cu bărbatul care o ceruse de nevastă, mi se pare normal. Adevărat că, conform normelor de acum, era cam micuţă pentru a se căsători, dar atunci aşa se purta, din cauza sărăciei, fetele îşi întemeiau familii de mici, la 13-14-15 ani. Mă bucur că le-au rămas copii în viaţă şi le-au putut fi sprijin la aşa-zisa bătrâneţe, că la 50 de ani nu eşti chiar atât de bătrân. Viaţa grea, dură, te consumă, dar nu era aşa de bătrână.

Îmi place iarna, prefer să fie rece afară şi sunt rezistentă, nu-l resimt foarte tare decât dacă sunt bolnavă, şi nu suport sub nicio formă canicula. Probabil că şi de la Tenbe am această rezistenţă la frig.

Am fost anul trecut în Finlanda, Helsinki, şi nu mi-a plăcut deloc, bine că nu am stat mult. Şi am fost şi-n Gdansk, care mi-a plăcut mult mai mult, dar per total nu m-am întors cu un gust prea plăcut din Ţările Baltice, din păcate :(

Mi-aş dori acum să am o căscioară mică, simplă, dar oameni corecţi şi cinstiţi în jurul meu, ceea ce, din păcate, iese din discuţie, că, peste tot pe unde întorc capul, minciuna, boala psihică şi falsitatea tronează la loc de cinste - ce scârbă îmi este!!!

A trăit 52 de ani, dar au fost suficienţi; decât mulţi şi proşti, mai bine mai puţini, dar consistenţi, cu valoare. E bine că s-a rupt de părinţi, eu nu m-am rupt nici acum şi sunt dependentă de ei, spre ruşinea mea. În loc să-i ajut eu pe ei, mă ajută tot ei pe mine şi ce mult şi-ar fi dorit să scape, dar cam aşa este viaţa, întinde coarda până cedezi. Dacă ai material spiritual să rezişti, le duci, dacă nu, renunţi şi mergem la nesfârşit cu încarnările spiritului.

Cu triburile năvălitoare, măcar ştiau de unde vin ameninţările şi de cine trebuie să se ferească. Acum stai liniştit şi te trezeşti că ţi-o iei, fără să înţelegi de ce, dar nici nu se întreabă nimeni prea mult sau nu-şi doresc cu adevărat să afle. E plină ţara noastră de pramatii care te lovesc pe la spate, te iau de prost şi te lucrează de nu te mai ridici de jos. Tot felul de individe care te lovesc pe la spate, fără să te cunoască sau să le cunoşti, dar ce le pasă, distracţia lor contează. Ce să mai zic de cei apropiaţi, rude, la care nu te aştepţi, dar ţi-o fac, că deh, „Trebuie rupte ataşamentele şi se loveşte cu „sabia” pentru asta”, aşa ni se explică în biserică că a zis Iisus.

Era viaţa dură, dar nu se întâmplau atâtea mizerii ca acum şi ştiai de cine să te fereşti. Acum „Bine că ai prieteni, că nu-ţi mai trebuie duşmani”. Cred că era mult mai bine atunci, lăcomia nu era atât de mare, relaţiile nu se întemeiau pe interes şi trăiau din munca mâinilor lor, aveau această satisfacţie. Acum munceşti o viaţă întreagă şi, dacă nu-ţi cad moşteniri de pe la neamuri sau părinţi, din muncă cinstită mori de foame.

Nu m-am putut abţine să fac comparaţii între atunci şi acum, deducând că era mult mai bine atunci decât în zilele noastre, cu tot modernismul ăsta care, în loc să ne destupe minţile şi să ne înţelepţească, mai rău ni le perverteşte.

Frumoasă existenţă, scurtă, simplă dar plină de dragoste şi sinceritate.”

ELENA
30 septembrie 2016
Bucureşti

Episodul 37 - GUDARH

Eroul episodului spiritual nr.37 este GUDARH, care a trăit între anii 1190-1131 (mileniul 2, secolul 12, î.Hr.). GUDARH s-a născut într-un trib de celţi migratori de-a lungul Mării Mânecii (denumire actuală), în zona geografică denumită mai târziu Normandia. Aşezarea tribală în care a văzut lumina zilei micuţul GUDARH poate fi identificată astăzi cu o parte a oraşului Le Havre (Franţa). GUDARH şi-a pierdut viaţa în zona de litoral unde se află oraşul Cherbourg (Franţa).

Părinţii lui GUDARH, Naymech (tatăl) şi Garke (mama), l-au avut numai pe el. Bunicii din partea ambilor părinţi migraseră prin nordul Europei până la ţărmul Mării Mânecii. Străbunicii lui GUDARH porniseră la drum lung, în căutare de ţinuturi bune pentru agricultură, tocmai dinspre cursul superior al Dunării.

Când GUDARH avea câţiva anişori, alte triburi dornice să ocupe teritorii de-a lungul litoralului i-au obligat pe cei din tribul său să pornească la drum, în căutare de zone mai liniştite. Naymech, tatăl băiatului, luptător puternic, apărător al tribului, a fost ucis într-o luptă cu războinici mai feroce decât el. La 8 ani, GUDARH a jurat că îşi va răzbuna tatăl prin fapte de vitejie nemaivăzute până atunci. A învăţat de la bărbaţii din tribul său tot ce avea nevoie pentru a fi un bun agricultor,

vânător şi pescat iscusit, meşter făurar de arme şi unelte din fier şi bronz, luptător neînfricat.

La 21 de ani, şi-a luat-o de nevastă pe fata unui luptător prieten cu el. Rilla era cu 9 ani mai tânără decât el. La 12 ani, cât avea când uriaşul GUDARH a adus-o în coliba lui, fata era încă o copilă dornic de joacă cu prietenele ei. A trăit cu GUDARH timp de 12 ani, reuşind să nască doar doi copilaşi morţi. Considerând-o blestemată de zei, purtătoare de ghinion, răzbunătorul soţ i-a tăiat capul, punându-l într-o lădiţă ascunsă în pământ, la mică distanţă de coliba lui. Trupul nefericitei a fost ars, iar resturile de după ardere, aruncate în apa mării.

După 2 ani de la moartea Rillei, şi-a luat-o de nevastă pe Gyrde, o fată de 16 ani, voinică şi curajoasă ca un bărbat. La 19 ani, i-a dăruit prima fetiţă, pe Adurch, iar la 22 de ani a născut-o pe Karede. Băiatul, Gadun, a apărut când Karede avea 4 anişori.

Până la moartea lui GUDARH, survenită la 59 de ani, tribul şi-a schimbat locul doar de două ori. Luptătorii conduşi de GUDARH erau foarte înalţi, aveau părul blond şi lung, barba lungă, mustăţile lungi, îmbrăcămintea lor fiind confecţionată din piei de animale. Aveau mintea foarte ageră, vocea puternică şi aspră, erau aprigi la mânie, sărind repede la bătaie. Mari consumatori de vin, se luau repede la ceartă, ajungând deseori şi la lupte. Foarte superstiţioşi din fire, jertfeau oameni grav bolnavi, copii infirmi, prizonieri în urma războaielor cu triburi rivale, având credinţa că zeii le cereau vieţi omeneşti în schimbul altor vieţi omeneşti.

În tribul lui GUDARH nu era permisă hoţia. Cei prinşi că furaseră din bunurile celorlalţi erau ucişi, daţi ofrande zeilor. GUDARH îşi conducea grupul de războinici sfidând moartea, dispreţuind orice primejdie, dornici cu toţii să aducă mulţi prizonieri pe care să îi dăruiască zeilor. Stăpâniţi de patima vinului, porneau la lupte după consumarea unor mari cantităţi din licoarea preferată. Aveau scuturi din bronz, coifuri de metal, zale pentru protecţia pieptului, platoşe, săbii lungi din bronz, suliţe, pumnale. În lupte, scoteau urlete, aruncau făclii aprinse spre adversari, se deplasau în care trase de cai.

Duşmanilor căzuţi în lupte le tăiau capetele, atârnându-le după aceea de grumazul cailor. Aceste trofee erau duse acasă şi atârnate de pereţi. Obişnuiau să îmbălsămeze cu uleiuri capetele celor mai periculoşi duşmani şi să le păstreze în lădiţe de lemn. Vitejia lui GUDARH şi a camarazilor lui se aprecia după numărul capetelor ascunse în lăzi.

GUDARH avea o fire sinceră, simplă şi mândră. Obişnuia să se laude cu faptele lui de vitejie. Îi plăceau podoabele. Avea credinţa că lanţurile şi brăţările îi purtau noroc. Într-adevăr, avea mult noroc în lupte, scăpând de fiecare dată cu răni uşoare.

Fetele lui au fost luate de neveste înainte să împlinească 16 ani. Adurch a fugit cu un bărbat din alt trib, spre sud, devenind nevasta lui. Karede s-a măritat la 15 ani cu voinicul Ardek, mare amator de drumuri pe apă, reuşind de câteva ori să ajungă la insulele britanice, unde făcea schimb de mărfuri cu populaţiile localnice. Gadun, iubitul fiu al lui GUDARH, bun prieten cu Ardek, cumnatul său, a ajuns şi el negustor, străbătând Marea Mânecii în lung şi în lat. Tânărul avea 23 de ani când şi-a îngropat tatăl, grav bolnav de reumatism.

La 59 de ani, GUDARH semăna cu un moşneag pregătit de zei pentru a-i lua sufletul în lumea lor. Avea oasele umflate şi dureroase, dinţii îi căzuseră, părul i se rărise pe cap, vederea îi slăbise, trupul aproape că i se uscase. A închis ochii fericit, presimţindu-şi moartea, îmbibat cu vin tare. Zâmbea când a căzut cu capul pe masă, pierzându-şi suflul vieţii.

Nina Petre
13 octombrie 2016

COMENTARIUL ELENEI

„Mulţumesc frumos şi pentru acest episod karmic vechi, antic şi de demult, ca să mă exprim astfel, o existenţă în totală antiteză cu cea prezentă - în care nu-s în stare şi nu aş vrea să fiu pusă în situaţia să omor nicio muscă sau ţânţar -, dar în concordanţă cu acele vremuri.

Ce a văzut şi ce a fost educat să facă Gudarh, asta a făcut. A văzut barbarie şi duritate, aşa s-a comportat şi el. Ştia să lucreze pământul, ceea ce nu are nicio o legătură cu mine, foarte puţin am dat la sapă, cu atât mai puţin am fost pusă să sap pentru a obţine roadele pământului. Pescuitul, să nu aud de el, mi se pare o plictiseală maximă şi pentru ce? să obţin ceva ce nu-mi place să consum? De făurit arme, nu se mai fac cu dalta şi ciocanul, şi nici nu ştiu cum să ţin un pistol în mână. Cu sabia, cred că aş face cunoştinţă cu pământul cu sabie cu tot, iar vânătoarea, o tâmpenie, mai bine mănânc nuci şi mere decât să împuşc vreo vietate din pădure.

Ideea este că spiritul s-a rafinat mult de-a lungul încarnărilor, iar astăzi, dacă aş sta faţă-n faţă cu un astfel de uriaş, venind mânios cu

toporul în mână spre mine, aş înţepeni de frică şi m-aş lăsa făcută arşice. Un astfel de personaj se aseamănă cu animalele fioroase, fără conştiinţă.

Cu multe păcate a îngreunat karma spiritului nostru.

Revenind la episodul cu prima soţie, să o tai ca pe un pui de găină, pe bune?! Cât să fi de animalic, doar e un om cu care ai convieţuit 12 ani, dar să-i tai capul?! Nu ştiu cum s-a sinucis franţuzoaica Lirne Sadoul/Saweg, dar Lanisa şi-a pus ştreangul de gât. Acum înţeleg.

Să-i pui capul într-o ladă ca pe o pradă la vânătoare, „frumos" mod de a cultiva lipsa de conştiinţă! Chiar nu aveau conştiinţă? probabil că nici nu exista acest cuvânt în limbajul celtic. Dacă ar fi existat, poate s-ar fi întrebat ce înseamnă.

Să-i arzi trupul femeii cu care ai trăit 12 ani şi să-l arunci în mare? Acum înţeleg de ce prinţesa Laruni s-a aruncat în foc şi a ars împreună cu bărbatul ei şi de ce marea a adus atâta suferinţă; înecul Dikenei, care a murit în mare împreună cu nepoţelul ei, cu repercusiuni asupra Alikiei, care şi-a pierdut fata, ca să simtă durerea pe care a simţit-o fata Dikenei când şi-a pierdut mama şi copilul; suferinţa îndurată de croata Lanisa, aşteptându-şi soţul care făcea comerţ pe mare, şi în lipsa lui aflând adevărul pe care-l ascundea, motiv pentru care şi-a luat viaţa, desprinzându-şi capul de trup; suferinţa lui Ruhad, care şi-a pierdut soţul pe mare, la fel ca şi thailandeza Suni Rah Mantu, căreia piraţii i-au omorât iubitul.

Stai să te întrebi de ce marea a fost atât de rea cu aceşti oameni, chiar şi cu mine; tot timpul când mă gândesc la mare, sufăr. Nedreptatea adusă acelei fetiţe, adolescente de 24 de ani, a lucrat de-alungul veacurilor şi continuă să aducă suferinţă. Cenuşa Rillei nu mai este în mare, în mod cert, dar nedreptatea adusă ei a trebuit plătită cu multă suferinţă, lacrimi şi durere.

Practic, nu numai uciderea Rillei, ci şi a celorlalţi oameni, cărora cu mândrie barbarul Gudarh le-a tăiat capetele, a trebuit plătită într-un fel sau altul. Toată această agresivitate şi animalitate a trebuit achitată şi plătită, cu preţul altor păcate create şi care trebuie achitate şi plătite. Cred că, într-o mică măsură, această agresivitate şi duritate îmi vine şi mie înapoi, prin comportamentul soţului meu. Înţeleg, dar mi-e greu să accept. Spersă reuşesc la un moment dat să şi accept.

Cumplit, îmi pot închipui această existenţă gândindu-mă la personajele din filme ce interpretau astfel de roluri, care mă făceau să mă mânii şi să-mi vină să bag cuţitul în ei, dar bine că se întâmpla doar la televizor.

Încă există această mânie şi furie în mine, nu am scăpat de ea, dar procesul de socializare din prezent şi educaţia primită mă ajută, în mare măsură, nu întotdeauna, să le ţin sub control. Iar, evident, conştiinţa, pe care „din păcate” pentru societatea în care trăim, am dobândit-o, îmi interzice cu desăvârşire să iau cuţitul sau vreun pistol să-i împuşc pe cei pe care îi consider (greşit sau nu) că ar merita-o; şi sunt o grămadă, numai că prefer să nu ştiu nimic de ei. Probabil că nu e o atitudine de dorit, dar în felul acesta mă protejez de răutăţi, care nu ajută pe nimeni cu nimic.

Foarte multă AGRESIVITATE, care s-a transmis de-a lungul secolelor şi care încă acţionează. Să nu uit să menţionez şi teroarea în care a trăit englezoaica Esther în timpul celui de al doilea război mondial, cu finalizarea pierderii vieţii băiatului ei, cât şi a celei proprii, la 54 de ani. Lui Gudarh să-i mulţumim: „Băiat bun, ăsta!!!”

În ceea ce priveşte superstiţiile, le resping cât pot, mergând pe ideea de a reţine condiţionările pozitive şi a uita complet de cele negative, care le consider prostii ale minţilor neocupate. Dar există în mine această tendinţă şi trăim într-o ţară în care superstiţiile şi tiparele de gândire abundă, sunt, practic, la ele acasă. DOAMNE, trăim în secolul 21 după CHRISTOS, nu înainte, dar unele lucruri probabil că nu se sfârşesc niciodată!

Simt în mine uneori un rudimentarism care mă face să mă simt inferioară, prostănacă şi care trebuie în continuare cizelat, dar cum se spune „Timpul le face şi le desface pe toate, tinere!”.

Asta reprezintă existenţa pe Pământ, un spirit care trebuie să treacă prin tot felul de existenţe umane pentru a învăţa. Toţi învăţăm, unii mai mult, alţii mai puţin, unii mai uşor, alţii mai greu, unii mai repede, alţii mai greu, dar până la urmă, presupun că trebuie să ne deşteptăm toţi.

Mă întrebam de ce norvegianul Rohdirk a trebuit să fie infirm? Şi minune, nimeni nu l-a omorât, a trăit cât i-a fost aţa; dacă ar fi fost omorât, oare cum s-ar fi simţit?

Mi-aţi spus la un moment dat că spiritul meu are de învăţat mai mult din întrupările în femei, dar nici cu bărbaţii nu mi-e ruşine: GUDARH, DARRUL, GRIKHORD, MASDALIR AHRIBI - tâlharul (şi el şi-a iubit familia, ceea ce nu l-a împiedicat să mintă prin omisiune), boierul MIHAI, care a fost agresiv cu el însuşi şi nu mai zic de TIRIK, ultimul bărbat din încarnările spiritului meu.

Dacă spiritul meu se va încarna după mine într-un bărbat, va trebui să-şi cizeleze tendinţa spre agresivitate, mă gândesc; dar ce va fi, numai DUMNEZEU ştie.

În fine, cât trăim, învăţăm, sperăm să scăpăm în viitor de samsara păcatelor şi să ne aducem spiritul acolo, lângă Dumnezeu, la linişte, pace şi lumină.”

ELENA
27 octombrie 2016
Bucureşti

Episodul 38 - ZIENGDE

Eroul episodului spiritual nr.38 este chinezul ZIENGDE, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1270-1215 (secolul 13, mileniul 2 î.Hr.). ZIENGDE s-a născut în palatul părinţilor săi, situat în localitatea Baoji, aflată în apropierea marelui fluviu Huang He (Fluviul Galben), aparţinând regiunii central-nordice a Chinei.

Părinţii lui ZIENGDE, Sian Sa (tatăl) şi Nayun (mama), îl aveau numai pe el. Băiatul a primit o educaţie potrivită descendenţilor unor familii bogate, cu rang nobiliar. Sian Sa, nobil moşier, avea o avere imensă, bazată în mare parte pe comercializarea produselor obţinute pe vasta lui moşie.

Pe lângă ştiinţa de carte primită de la doi profesori bătrâni, ZIENGDE a beneficiat şi de iniţierea în tehnici de luptă cu un instructor tânăr, angajat în garda personală a tatălui său.

La 18 ani, tânărul nobil şi-a primit partea de avere de la părinţi, formată dintr-o moşie întinsă până la malul fluviului Huang He şi o cantitate mare de metale preţioase. Pe moşie se afla un mic palat, clădirea şi anexele fiindu-i pe plac proaspătului stăpân.

Viaţa eroului nostru s-a desfăşurat pe timpul dinastiei Shang (Yin). Capitala acestei dinastii se afla în apropierea oraşului Anyang (provincia Henan). Cei doi regi care au domnit în timpul vieţii lui ZIENGDE au fost: Xiaoyi (1275-1254 î.Hr.) şi Wuding (1254-1195 î.Hr.). Regatul Shang era o monarhie încă primitivă. Regii împărţiseră ţara în feude distribuite propriilor familii, prietenilor şi unor căpetenii de triburi, în schimbul obligaţiei acestora de a le furniza trupe în caz de război. Epoca Shang a fost dominată de cultul strămoşilor, bazat pe un profund sentiment

religios. Regele era şeful cultului de Stat. S-au construit oraşe fortificate pentru respingerea atacurilor unor triburi vecine.

Economia chineză în acele vremuri era prin excelenţă agricolă. Creşterea animalelor şi, mai ales, a viermilor de mătase avea un rol important în bogăţia ţării. Tehnica fabricării obiectelor din ceramică era o continuare a celei din epoca anterioară, cea a dinastiei Xia. Specifică epocii Shang era prelucrarea bronzului. Civilizaţia Shang devenise o civilizaţie a bronzului. Prin fabricarea şi turnarea bronzului se obţineau vase rituale, decorate cu forme şi ornamente, purtând pe ele diverse inscripţii. Luptătorii foloseau arme din bronz, încrustate cu pietre preţioase.

La fel ca tatăl său, nobilul ZIENGDE producea pe moşia proprie obiecte din bronz, cereale, mătase provenită din creşterea viermilor. S-a căsătorit la 24 de ani cu Lyden, o fată de 16 ani, bogată, originară din Baoji. Ca o adevărată nobilă, s-a străduit să renoveze şi să redecoreze cele două palate ale soţului, cel din Baoji şi cel de pe moşie. Zestrea primită de la părinţi, conţinând covoare, obiecte de decor, mobilă sofisticată, a îmbogăţit interioarele celor două palate.

La 19 ani, l-a născut pe frumosul Nadag. După 3 ani, a sosit frăţiorul sau Dokin. Ultimul băiat, Liang, a apărut după 2 ani de la naşterea lui Dokin. Deşi era foarte ocupat cu multiplele treburi şi probleme, ZIENGDE a găsit întotdeauna timp să se ocupe şi de familia lui. Dacă lipsea câteva zile de acasă, revenea îngrijorat şi nerăbdător să afle ce s-a mai întâmplat cu soţia şi băieţii lui.

Simţindu-se mereu vegheaţi şi protejaţi, Lyden şi băieţii au trăit ca în lumea mirifică a zeilor până în anul 1215 î.Hr., când asupra întregii familii s-a abătut o nenorocire şi o ruşine imense. Lyden avea 47 de ani când bărbatul i-a fost ucis într-un duel.

Nadag, fiul cel mare, în vârstă de 28 ani, era căsătorit de un an cu o fată deosebit de frumoasă, pe care o ceruseră de nevastă patru tineri. Zyin îl alesese pe Nadag, pentru că îl iubea de când era încă o fetiţă. Unul dintre cei respinşi, Noyad, i-a promis că se va răzbuna. Zyin nu l-a luat în serios, considerându-l prieten devotat ca pe vremea când încă nu era căsătorită. Într-o zi nefastă, ZIENGDE şi-a vizitat nora şi fiul, aşa cum făcea deseori. Spre seară, a plecat cu Nadag spre a se întâlni cu doi prieteni. După plecarea lor, a sosit în vizită „prietenul” Noyad. A luat-o prin surprindere pe Zyin, violând-o. La revenire, Nadag şi-a găsit soţia plângând disperată. I-a povestit soţului ce i se întâmplase, rostind cu greu numele violatorului. Ajuns la casa acestuia, Nadag a vrut să-l

omoare pe nemernic, dar celălalt, abil, i-a spus că autorul faptei era chiar ZIENGDE. Nadag nu a reuşit să oprească răspândirea miniciunii născocite de Noyad. Furios, socrul lui Nadag, nobilul Xiden, l-a convocat la duel pe nefericitul ZIENGDE. La doar 55 ani, ZIENGDE şi-a pierdut viaţa, fiindu-i tăiat gâtul cu o sabie din bronz de către tatăl nurorii sale.

Dokin, fiul mijlociu, în vârstă de 25 ani, şi Liang, fratele său, care împlinise 23 de ani, şi-au amânat căsătoriile cu 2 ani, din cauza durerii provocate de moartea violentă a tatălui lor. Nadag, cel mai curajos dintre fiii defunctului, şi-a continuat viaţa de familie cu fruntea sus, având grijă mai departe de nevasta lui şi de cei patru copii dăruiţi de ea.

Onoarea întregii familii a nobilului ZIENGDE a fost răzbunată de fiul cel mic, Liang. Nu se împlinise un an de la asasinarea lui ZIENGDE când cadavrul decapitat al lui Noyad a fost găsit la mare distanţă de Baoji, aruncat pe un câmp. Astfel, amintirea nobilului ZIENGDE a rămas nepătată, el fiind lăudat ani la rând pentru grija neobosită pentru familia şi rudele lui.

Nina Petre
1 noiembrie 2016

COMENTARIUL ELENEI

„Mulţumesc mult şi pentru acest episod karmic, pe care de abia aşteptam să-l aflu; eram curioasă să ştiu ce s-a întâmplat cu prinţul din trecutul meu spiritual, fiindcă cu prinţesa m-am lămurit, din păcate. Ce să zic, minciuna şi trădarea din viaţa mea, minciuna din viaţa Lanisei Ridici şi lovitura pe care a primit-o dintr-o dată, care s-a soldat cu moartea ei şocantă şi tragică, trădarea din viaţa armencei casnice Rulle Sarkizer, uite de unde-şi au originea! sau sunt mai îndepărtate? Oare vreun antecesor de-al nostru spiritual a comis aceste greşeli - minţind şi trădând - care se transmit peste secole şi milenii în existenţele spiritului nostru, lovindu-mă şi eu de ele?

Destul de dureroase şi tragice existenţele spiritului meu pe continentul asiatic: thailandeza Suni Rah Mantu a fost lăsată baltă la greu şi şi-a crescut singură copilul, murind la 38 de ani din cauza vieţii grele şi dure; agricultorul din Mongolia a trăit numai fugind, copii i-au fost furaţi şi a murit omorât, în mod brutal, înainte de vreme; japonezul Lor/Nori Khazi a murit căzându-i o grindă în cap; sirianca a fost mai norocoasă, deşi şi-a început existenţa destul de dur, fiind vândută de propriul părinte şi ajungând dansatoare prin străini, dar apoi viaţa a dres

busuiocul pe toate planurile; ce să mă zic de libanezul Masdalir Ahribi, care a trăit în minciună, agresivitate şi a murit şi el omorât - el chiar şi-a căutat-o; prinţesa Laruni, care nu a ştiut să gestioneze înţelept situaţia cu îndrăgostitul şi a ieşit o ditamai tragedia: soţ mort, îndrăgostit mort şi ea s-a aruncat în foc împreună cu cele 2 cadavre, că deh trebuia să plătească arderea trupului primei soţii a lui Gudarh, omorâtă pe nedrept, din prostie, normală de altfel, a acelor vremuri barbare; şi acum prinţul chinez care în urma unei minciuni ajunge să fie decapitat. A fost victima răzbunării, minciunii şi prostiei umane şi nu, în ultimul rând, a furiei, care le-a întunecat mintea celor din jurul său. Chiar dacă se răspândeşte o informaţie, oricât te-ar revolta, întâi o verifici, dar nu scoţi imediat sabia şi-i tai omului capul. Am văzut prostiile astea cu răzbunări absurde prin filmele asiatice şi nu numai, dar nu mi-aş fi închipuit vreodată că am un astfel de antecesor spiritual, care a murit din cauza prostiei şi minciunii, în mod absurd.

Ce să mai zic, oricâtă avere şi poziţie socială ai avea, tot renumele şi toţi banii din lume nu te scapă de ceea ce trebuie să se întâmple. Mă gândesc că, şi din acest motiv, ce bine ar fi să vedem şi să simţim anumite lucruri dincolo de aparenţe şi concret, ca să ne putem apăra din timp şi, poate, chiar să evităm astfel de morţi absurde şi fără sens. Oare nora lui Ziengde nu a avut gură să-i spună tatălui cine-i făptaşul, ca să nu-l provoace la duel pe cine nu trebuie? Mă depăşeşte un pic şi nu înţeleg. Absurd şi prostesc. Dar câte lucruri absurde şi prosteşti nu se întâmplă acum, după 3000 şi ceva de ani, mai ales propagate de biserica ortodoxă, ca să-i ţină pe oameni în prostie şi să-i poată manipula, şi să aibă de la cine stoarce banul, pentru a o duce ei bine. Şi amărâtul, tot amărât rămâne, nu-şi permite jeepul de la biserică spre casă, dar trebuie să fim umili, nu?!

Nu mai zic de caricaturile care ne conduc, ne-au făcut de mirul Europei şi a lumii, dar bine că există oameni pe planeta aceasta care au cap să gândească şi nu-i pun pe toţi în aceiaşi oală.

Se pare că antecesorii mei spirituali de viţă nobilă nu au fost preafericiţi: boierul Mihai a trăit cu frica turcilor şi la finalul vieţii s-a sinucis; turcoaica nobilă Alid Sardih a avut un soţ de calitate îndoielnică şi nu a ştiut de celelalte neveste ale lui până când a fost omorât; nobilul japonez Lor/Nori Khazi, a trebuit să suporte atâtea cutremure în regiune şi a şi murit omorât de grinda căzută în cap; franţuzoiaca nobilă Lirne Sadoul/Saweg nu s-a bucurat prea mult de soţul ei şi s-a sinucis după ce acesta a murit; prinţesa Laruni s-a sinucis, conform celor relatate în

episodul ei karmic; şi, nu în ultimul rând, acum prinţul chinez, care a murit înainte de vreme, tăindu-i-se capul în urma unei minciuni şi atitudini prosteşti.

Dar ce să zic, asta-i viaţa, nu?! A murit regele, trăiască regele! Spiritul trebuie să înveţe din fiecare existenţă a oamenilor în care se încarnează. Drept urmare, se moare înainte de vreme, ce contează, se încarnează în altă fiinţă umană, din care învaţă sau nu, evoluează sau involuează, scapă sau nu de samsara incarnărilor. Cum se spune, fiecare cu bafta lui.

Sper să nu ne lovească niciun dezastru, că dacă tot suntem obligaţi să existăm, măcar să înţelegem de ce şi să o facem într-un mediu paşnic, nu în unul agresiv şi distructiv! Sper să fie bine în viitor şi oamenii să înţeleagă că lăcomia, egoismul, renumele, banii şi averile nu îi definesc ca fiinţe umane; şi să lase deoparte orice dorinţă de mărire, putere, pe care să le dobândească prin conflicte mondiale, cu imense pierderi umane.

Om trăi şi om vedea ce o mai fi. Până atunci, să fim sănătoşi atât psihic, cât şi fizic şi să ne putem duce vieţile fără a ajunge pe la balamuc!”

ELENA
9 noiembrie 2016
Bucureşti

Episodul 39 - NYARD

Eroina episodului spiritual nr.39 este sirianca NYARD, a cărei viaţă s-a desfăşurat între anii 1384-1336 (secolul 14, mileniul 2 î.Hr.). S-a născut într-o localitate portuară situată pe malul Mării Mediterane, în nord-vestul ţării numite astăzi Siria. Denumirea actuală a vechiului oraş este Latakia. Romanii i-au spus Laodicea.

În perioada vieţii lui NYARD, în nordul Siriei străvechi se afla statul Hitiţilor. Teritoriul Siriei, străvechi focar al civilizaţiei din Orientul Apropiat, devenise obiect de dispută între Egiptul faraonic, regatul Mitanni şi statul Hitit la începutul mileniului 2 î.Hr..

Regatul Hitit, stat în Asia Mică, a fost întemeiat în secolul 18 î.Hr. de triburile indo-europene ale hitiţilor, stabilite în jurul anului 2000 î.Hr. în Podişul Anatoliei. Regele hitit Mursilis I (1620-1590 î.Hr.) a încheiat cucerirea Siriei septentrionale prin distrugerea regatului de la Alep. Cât timp a trăit NYARD, asupra Siriei au domnit următorii regi hitiţi:

Hattusilis II (1400-1380 î.Hr.); Suppiluliuma I (1380-1346 î.Hr.); Arnuwandas II (1346-1345 î.Hr.); Mursilis II (1345-1315 î.Hr.).

Regele Suppiluliuma I a fost cel mai important suveran al statului hitit, supranumit „Carol cel Mare al Orientului Apropiat”. El a consolidat autoritatea hitită asupra nordului Siriei şi a ridicat regatul Hitit la rolul de mare putere în Orientul Apropiat. După 20 de războaie, în care soldaţii lui au folosit carele de luptă, Suppiluliuma a supus toate statele din Siria septentrionala.

Statul Hitit avea o esenţă feudală, iar societatea era împărţită în oameni liberi, meşteşugari şi sclavi. Economia se baza în principal pe exploatarea minelor, prelucrarea aramei, a fierului şi a bronzului. Religia hitiţilor era de tip politeist.

Părinţii lui NYARD, Asdaril (tatăl) şi Alomde (mama), au avut patru copii. Au decedat un băieţel şi o fetiţă, imediat după naştere. NYARD şi fratele ei mai mic cu 6 ani, Lussuda, au supravieţuit prin strădaniile mamei Alomde, care le-a tratat bolile copilăriei cu metode străvechi, cunoscute de femeile siriene. La fel ca părinţii lor, cei doi copii nu au avut ştiinţă de carte. Asdaril se ocupa cu negustoria de sclavi. Îi cumpăra de la marinarii sosiţi pe Mediterana şi îi vindea către familiile unde era nevoie de servitori.

La 13 ani, NYARD i-a fost dată de nevastă negustorului hitit Arussius, un bărbat de 29 ani, care făcea afaceri cu membrii caravanelor sosite din Mesopotamia. Au avut împreună cinci copii. Două fetiţe au murit la vârste mici, fiind bolnave de inimă. Fata supravieţuitoare a fost Nilume, născută de NYARD la 16 ani. Fraţii ei, doi la număr, erau mai tineri decât ea. Pe Ruallas, mama lui l-a născut la 21 de ani. Dakup era cu 4 ani mai mic decât fratele său.

Nilume a crescut ca o umbră lângă mama ei, învăţând cum să conducă servitorii din casă, dar mai ales cum să trateze bolile cu ajutorul ştiinţei străvechi a tămăduitorilor sirieni. La fiecare procedeu de tratament, NYARD invoca zeii protectori ai populaţiei siriene. După ce s-a căsătorit cu Arussius, al a învăţat-o să creadă şi în zeii hitiţilor, iar mama lui i-a consolidat sistemul de metode vindecătoare, transmiţându-i procedeele de tratament ale tradiţiei hitite. Arussius, soţ cumsecade, iubitor de familie, îi aducea lui NYARD plante tămăduitoare din zonele estice ale ţării şi tot felul de prafuri şi pietricele cumpărate de la navigatorii sosiţi pe Mediterana.

După naşterea ultimului copil, Dakup, harnicul Arussius şi-a cumpărat câteva bărci destinate pescuitului, folosind la fiecare barcă doi-

trei sclavi. Afacerea s-a dovedit a fi rentabilă, deoarece bărcile lui serveau şi la transportul unor mărfuri, inclusiv sclavi, de pe corăbiile care, din motive de protecţie, nu voiau să se apropie de ţărmul sirian.

Din cauza şederii îndelungate pe ape, deseori pe vreme rea, sclavii se îmbolnăveau. Arussius şi NYARD aveau milă de supuşii lor, spre deosebire de alţi stăpâni, care îi aruncau în apă pe nefericiţii muribunzi. NYARD, mereu dornică să sară în ajutorul unor bolnavi, se obişnuise să considere sclavii propriei familii drept fiinţe umane, diferite de animalele care trăiau peste tot. Sclavele din casă erau prietenele ei. Bărbaţii sclavi erau tovarăşii de muncă ai soţului. Arussius nu îşi bătea niciodată supuşii, preferând să îi înveţe cum să se poarte conform cerinţelor lui şi ale soţiei.

La 48 de ani, NYARD s-a îmbolnăvit grav după ce a tratat doi dintre marinarii lui Arussius. Oamenii contactaseră o boală de plămâni în bordelul oraşului, femeile de acolo fiind şi ele suferinde. NYARD nu cunoştea infecţia pulmonară foarte răspândită printre locuitorii oraşului. S-a tratat singura cum i-a tratat şi pe alţii, rezultatele fiind dramatice. Oamenii mureau, în ciuda tratamentelor aplicate de vindecători.

S-a stins din viaţă şi NYARD, ca o flacără care îşi luminase familia timp de 35 de ani. Ca prin minune, Arussius a rămas viu. Nilume, fiica lor, avea 32 de ani şi trăia în Alep cu soţul şi cei patru copii. Acolo boala nu ajunsese. Ruallas, la 27 de ani, şi Dakup, la 23, lipseau de acasă, fiind plecaţi cu caravana lor în Mesopotamia. La întoarcere şi-au găsit doar tatăl, distrus de durerea pierderii lui NYARD.

Nina Petre
12 noiembrie 2016

COMENTARIUL ELENEI

„Vă mulţumesc mult şi pentru acest episod karmic din trecutul îndepărtat al existenţei în altă fiinţă umană a spiritului meu, încă o existenţă în Siria, una frumoasă, de tămăduitor, atât cât permitea ştiinţa acelor vremuri. O existenţă într-o femeie bună, pe care a ajutat-o Dumnezeu cu un soţ bun şi o familie frumoasă, care au ajutat şi ei atât cât li s-a permis. Mă bucur că au putut trata oamenii de boli şi mai ales pe sclavi ca fiinţe umane şi nu ca pe nişte animale sau mai rău. De altfel, şi animalele trebuie tratate cu respect şi, dacă-s bolnave, să ai grijă de ele şi nu să le arunci în apă sau cine ştie pe unde, fără să-ţi pese de ele.

O antecesoare demnă a tămăduitoarei M'Barke şi a doctorului neamţ Kurt Dristen, cât şi a mai apropiatei antecesoare spirituale, tămăduitoarea rusoaică Oxana Siderova. Am avut ceva tămăduitori în trecutul meu spiritual, păcat că spiritul meu nu m-a orientat spre o carieră în medicină: medic pediatru, generalist, chiar şi stomatolog, ce mi-aţi spus că ar fi trebuit să fac în această existenţă! Dar nu am avut nicio chemare, deşi mi-au plăcut anatomia şi genetica foarte mult, am simţit că doresc să ajut şi să fac ceva de folos. De aceea am şi dat la facultate, la secţia de Asistenţă Socială, dar când viaţa reprezintă o pedeapsă împuţită, îţi taie aripile şi nu-ţi dă voie să faci nimic. Mi s-a permis doar până la un anumit punct să am acces la informaţie, să fiu ajutată un pic, dar nu prea mult, că deh, nu trebuie să mă bucur de viaţă, să am prea multe satisfacţii şi să am încredere prea multă în mine, că cine ştie, probabil îmi luam nasul la purtare, aşa că mi s-a dat în cap şi, din când în când, mi s-a mai aruncat câte o firmitură, ca să nu mor de foame.

Cât de frustrată şi supărată sunt! Asistenţă socială nu fac, cu medicina nu am nicio legătură, stomatologie nu fac, voce nu am, mulţumită Lanisei Ridici şi nu numai, şi a boierului Mihai Graur, de viaţă nu mă pot bucura, că sunt prea multe suiciduri: 5 din 39 de antecesori spirituali, relevaţi până acum. Nici Nyard nu a trăit prea mult, doar 48 de ani - adevărul este că, decât mult şi prost, mai bine mai puţin, dar consistent.

Acestea sunt existenţele ajutătoare ale spiritului meu, care presupun că ajută la crearea dharmei... acestea probabil că au ajutat ca eu să nu mor la 2 ani de giardia (deşi mi-aş fi dorit să se întâmple acest lucru) şi au mai fost situaţii, nu neapărat boli, care m-ar fi putut trimite pe lumea cealaltă până acum, dar nu a fost să fie. „Din păcate”, zice fiinţa mea umană, Elena, dar spiritul meu probabil că se bucură... şi nu prea, pentru că nu îndeplinesc calea destinului setată de el atunci când s-a întrupat în mine. Slăbiciunea fiinţei umane sau prea multă dorinţă de a ajuta, a tămădui? Nu ştiu, încerc să înţeleg, dar nu-mi iese.”

ELENA
8 ianuarie 2017
Bucureşti

MIA

Prezentare

Licenţiată în Psihologie, **MIA** lucrează în domeniul terapiilor alternative. Originară din Republica Moldova, se simte bine în România, unde îşi aşteaptă norocul în vederea căsătoriei şi face mari progrese pe calea evoluţiei spirituale. Mesajul ei: „Mi-ar face plăcere să-mi împărtăşesc gândurile cu cititorii site-ului. Dacă în acest fel voi reuşi să ajut măcar unul dintre ei prin a-i aduce puţină lumină în minte şi în suflet, atunci eu voi fi mulţumită... primăvara începe şi cu un singur ghiocel, nu?”

Nina Petre
12 octombrie 2016
Bucureşti

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Ginette Lavril (1876-1925)
- Ismail (1812-1854)
- Nadira Tirelli (1706-1779)

Episodul 1 - GINETTE

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe GINETTE LAVRIL, a cărei viaţă s-a desfăşurat între anii 1876-1925. GINETTE s-a născut în oraşul Bordeaux, situat în sud-vestul Franţei, în vecinătatea râului Garonne.

Părinţii ei, Gaston şi Ryelle, aveau două fete. GINETTE era cu 3 ani mai în vârstă decât Laura. Familia Lavril trăia confortabil din veniturile obţinute prin fabricarea şi comercializarea brânzeturilor. Gaston avea o fabrică de brânzeturi, pe care le vindea în magazinul soţiei lui, Ryelle.

Fetele au fost cuminţi, au învăţat bine la şcoala generală din Bordeaux, iar la 15 ani şi-a urmat fiecare drumul mai departe. Laura şi-a

găsit un post de secretară într-un cabinet medical. Fratele medicului a cerut-o în căsătorie, ea devenind ulterior mamă a patru copii.

GINETTE şi-a dorit încă din copilărie să devină medic. La 19 ani, tatăl ei a dus-o în Paris, unde a înscris-o la facultatea de Medicină. Fata a locuit într-o pensiune, al cărei patron era văr cu Gaston, tatăl GINETTEI. La 25 de ani, GINETTE era licenţiată în Medicină, cu specializarea de medic cardiolog. După obţinerea licenţei, a revenit pentru odihnă în casa părinţilor din Bordeaux, unde a petrecut trecerea peste ani.

În ianuarie 1902, s-a întors la Paris, fiindcă avea o promisiune de angajare într-un spital din Capitală. Împlinise 28 de ani când colegul ei de muncă, medicul ginecolog Pierre Durail, un bărbat în vârstă de 34 ani, a cerut-o în căsătorie. Nevasta lui, chinezoaică, îndrăgostită de un om de afaceri chinez, fugise cu iubitul ei, după doar un an de convieţuire cu Pierre.

GINETTE, noua soţie a medicului, s-a dovedit a fi mult mai statornică din fire, ocupându-se în mod serios de munca la spital şi de obligaţiile familiale. La 30 de ani, a născut primul copil, pe micuţa Didone, o fetiţă frumoasă şi mereu dornică de joacă. După 2 ani de la naşterea ei, a apărut frăţiorul Raoul, un băieţel energic şi năzdrăvan. Părinţii lui Pierre, Antoine şi Eugenie, s-au ocupat mult de cei doi nepoţi, nedorind să îi lase în seama servitorilor din casă. Copiii au crescut frumos, buni la carte, ascultători şi dornici să aibă meserii „puternice” când vor fi mari. Didone voia să devină avocată, iar Raoul, aviator. Părinţii, mulţumiţi de ei, nu îşi mai doreau alţi copii.

Temându-se că al treilea copil ar fi putut avea mai puţine calităţi decât Didone şi Raoul, GINETTE i-a cerut lui Pierre să îi facă mai multe întreruperi de sarcină. La 49 de ani, simţindu-se din nou însărcinată, a intrat în cabinetul soţului pentru consultaţie. Pierre a confirmat existenţa sarcinii, observând şi un fapt îngrijorător: uterul soţiei lui nu mai putea suporta încă un avort. Nedorind să aibă complicaţii, amândoi au decis păstrarea sarcinii. Nefericita GINETTE a născut în mod prematur un băieţel, la 7 luni, sănătos, dar foarte micuţ. La câteva ore după naştere, inima GINETTEI s-a oprit, nemairezistând febrei puternice provocate de infecţia postnatală.

Pierre, soţul rămas văduv la 55 de ani, împreună cu Didone şi Raoul, copiii săi orfani de mamă, au plâns-o îndelung pe draga şi regretata lor GINETTE. Didone avea 19 ani când şi-a pierdut mama. După înmormântare, a plecat la Paris cu bunicul Antoine pentru a se înscrie la facultatea de Drept. Şi-a petrecut anii de facultate învăţând şi plângând

de dorul mamei dispărute dintre cei vii. Raoul, rămas orfan la 17 ani, s-a ocupat timp de 2 ani de micuţul frate, Duran, care nu reuşise să îşi cunoască mama. La 19 ani, Raoul şi-a lăsat frăţiorul în grija celor din casă, plecând apoi să se înscrie la şcoala de Aviaţie din Toulouse. A luptat în cel de-al Doilea Război Mondial pe diverse aeronave, scăpând cu viaţă din luptele grele care i-au pus deseori viaţa în pericol.

După finalul războiului, s-au regăsit cu toţii în Bordeaux. Casa părinţilor fusese avariată de explozii, necesitând reparaţii. Într-una din încăperi, Pierre amenajase un mic sanctuar. În faţa tabloului GINETTEI ardeau zi şi noapte două lumânări, iar florile proaspete nu lipseau niciodată. Duran, băiatul care nu îşi cunoscuse mama, şi-a dorit să fie şi el medic cardiolog.

Nina Petre
23 septembrie 2016

COMENTARIUL MIEI

„Aşteptam cu nerăbdare să-mi aflu prima poveste şi recunosc că m-a impresionat până la lacrimi... Am văzut în Ginette un suflet bun, blând, iubitor de oameni, care făcea bine celor din jurul ei prin simpla ei prezenţă.

Observ suficiente asemănări între mine şi ea, mai ales în ceea ce priveşte impactul benefic, vindecător cumva, pe care-l am şi eu asupra celor dragi şi apropiaţi sufletului meu, şi nu numai.

Mi se tot spune că am o energie pozitivă şi că simpla mea atingere (când le fac masaj de exemplu) îi face să simtă o căldură în tot corpul şi că le dă o stare de bine instantă. Mă bucur că am moştenit un asemenea suflet bun de la Ginette.

Am remarcat că a fost foarte iubită în familie şi de către soţul ei, dar şi ea la rândul ei s-a dedicat trup şi suflet în tot ce s-a implicat de-a lungul scurtei sale vieţi.

M-a durut să aflu că inima ei a cedat, deşi ea a vindecat atâtea alte inimi, ca medic cardiolog.

M-a durut să aflu, de asemenea, că a făcut nenumărate avorturi; eu mereu mi-am spus că, orice ar fi, nu voi face avort, că Dumnezeu va fi cu mine şi mă va ajuta să trec peste orice încercare.

Adevărul e că eu am evitat complet relaţiile sexuale cu băieţii, pe fondul unei traume emoţionale provocate de tatăl meu încă de pe la 14-15

ani, când mă acuzase şi mă pedepsise pe nedrept că aş fi fost o uşuratică - eu, iubita lui fetiţă...

Până nu demult, credeam că relaţiile sexuale sunt un păcat, sunt murdare, distrug relaţia cu părinţii, îţi pătează onoarea, lipsindu-te de orice valoare ca om şi, prin urmare, trebuie evitate cu orice preţ. Abia în ultimii 2 ani am reuşit să lucrez cu mine şi să mă vindec de această percepţie eronată. L-am iertat pe tata, atât cât am putut, şi am reuşit să trec peste acel blocaj legat de sexualitatea mea. Azi sunt mult mai bine, deşi încă mai lucrez la asta :)

Am remarcat că fiul Ginettei, Raoul, era pasionat de aviaţie, în timp ce eu am rău de înălţime şi abia acum, în aprilie, am zis să-mi înfrunt frica şi am urcat în avion. A fost mai bine decât mi-am imaginat, dar m-am pregătit psihic o lună şi ceva înainte de acel zbor :D

Mă aştept să am şi de această dată nişte copii frumoşi, deştepţi, să le fiu, împreună cu tatăl lor, un bun exemplu pe drumul ce-or fi să şi-l aleagă în viaţă.

Mă rog ca să aleg şi de data asta să-mi împart viaţa cu un om aşa ca Pierre, îmi intră la suflet repede asemenea oameni, aşa că voi fi pe fază când îi voi întâlni :)

Legat de avorturi, aşa cum am precizat şi mai sus, îmi place să cred că nu voi face niciunul, iar dacă, Doamne fereşte, situaţia o va cere, am să am grijă să ajung pe mâna unor buni specialişti. Abia aştept să devin mămică oricum, mai comunic din când în când cu viitorii mei copii, atingându-mi burtica şi mângâindu-i. Probabil că sunt şi ei nerăbdători să vină :)

În ceea ce priveşte terapiile alternative spre care m-am îndreptat, mă bucur enorm că Dumnezeu m-a ghidat în această direcţie. Nu m-am simţit niciodată prea bine în spitale sau văzând doctorii în halate albe pe lângă mine, nu-mi inspirau încredere. Chiar şi acum evit tratamentele medicamentoase şi apelez la ele doar când organismul meu mă anunţă că nu mai are puteri să lupte şi mă roagă să-l ajut, dar şi atunci, merg pe remedii naturiste şi medicamente naturale. Simt că Dumnezeu are o foarte mare grijă de mine şi îmi trimite oameni de un calibru deosebit, ca dovadă a iubirii ce mi-o poartă, spre a mă ajuta să urc treptele către EL. Ce onoare, ce minune!”

MIA
10 aprilie 2016
Iaşi

Episodul 2 - ISMAIL

Episodul spiritual nr.2 îl are ca erou pe ISMAIL, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1812-1854 (secolul 19). S-a născut în localitatea Pafos (Paphos), port la Marea Mediterană, situat pe ţărmul sud-vestic al insulei Cipru.

Marinarul turc Abdullah era căsătorit cu grecoaica Kyreda. Femeia născuse şase copii. Cele patru fetiţe au decedat în primii ani de viaţă, suferind de boli grave. Au avut zile să trăiască mai mult cei doi băieţi. ISMAIL avea cu trei ani mai puţin decât fratele său, Yaul. Fiecare dintre ei a urmat anii de şcoală primară islamică în Pafos. După aceea, au plecat pe Mediterana, ca ucenici-marinari, alături de tatăl lor. Lui ISMAIL i-a sosit vremea să se urce pe puntea unei corăbii turceşti la vârsta de 10 ani, în 1822.

Teritoriu ce a adăpostit civilizaţii foarte vechi, insula Cipru a căpătat de-a lungul secolelor o importanţă strategică în controlul Mediteranei răsăritene, fapt ce a determinat ocuparea sa în repetate rânduri. În secolele 11 – 5 î.Hr. a suportat colonizarea greacă, feniciană, asiriană, egipteană, persană. În anul 22 î.Hr. a devenit provincie romană. În anul 649 d.Hr. a avut loc ocupaţia arabă a insulei. În secolul 10 a fost cucerită de bizantini. În 1191, în timpul cruciadei a treia, regele Angliei, Richard „Inimă de Leu" a ocupat Ciprul. După un an, a devenit regat autonom sub stăpânirea principilor de Lusignan. În 1489, regina Caterina Cornaro a abdicat, cedând Ciprul Veneţiei.

În anul 1571, pin cucerirea Famagustei, insula a fost ocupată de turcii otomani, care au stăpânit-o timp de 3 secole. Administraţia otomană a adus pe insulă numeroşi colonişti turci, schimbând astfel structura etnică a populaţiei autohtone. În perioada vieţii lui ISMAIL, eroul nostru, la conducerea Imperiului Otoman s-au aflat doi sultani ai dinastiei osmane: Mahmud II (1808-1839); Abdul-Medjid (1839-1861).

Turcul Abdullah împreună cu fiii lui munceau din greu pe corăbiile otomane. Ca marinari liberi, erau plătiţi bine pentru eforturile şi devotamentul lor faţă de Înalta Poarta Otomană.

Împlinind 21 de ani, ISMAIL şi-a permis să o cumpere pe Yddah de la părinţii ei, turci însetaţi de bani. Fetiţa avea 16 ani când i s-a organizat nunta cu ISMAIL. Educată în spirit otoman, ea s-a dovedit supusă voinţei bărbatului, îndeplinindu-şi conştiincioasă îndatoririle avute ca soţie şi mamă. La 18 ani, a născut-o pe superba Ollada. Fetiţa avea 4 ani când

mama i l-a dăruit pe frăţiorul Arnad. Au mai trecut 3 ani până la apariţia fratelui cel mic, Yurnal.

ISMAIL a rezistat pe diverse corăbii până la 36 de ani. Era în anul 1848. Avea trei copii minori şi se temea pentru sănătatea lui, şubrezită în grelele drumuri pe apă. Avusese grijă să strângă bani de aur şi bijuterii scumpe în lădiţe ascunse prin casă, gândindu-se mereu la viitorul familiei. Având mulţi prieteni printre marinarii turci, i-a fost uşor să înceapă o formă de comerţ pe insulă, transportând mărfuri de strictă necesitate în diverse localităţi.

Împlinind 15 ani, Ollada a fost cerută de un marinar turc, originar din Beykoz. Omul avea 30 de ani, ceva avere şi o casă frumoasă la marginea capitalei Istanbul, unde şi-a dus nevasta după nunta din Pafos. Trecuseră 4 ani de la plecarea fetei când un marinar trimis de ginerele său, Ormuz, l-a anunţat pe ISMAIL că Ollada născuse primul copil şi se afla pe moarte.

ISMAIL şi-a luat fiul cel mare, pe Arnad, care avea doar 15 ani, şi s-a urcat pe puntea unei corăbii supraaglomerate, urmând să se îndrepte spre Istanbul. Pe drum, a izbucnit o epidemie de tifos, majoritatea celor de la bord murind până să ajungă la destinaţie. ISMAIL şi Arnad au avut aceeaşi soartă cu ceilalţi bolnavi: trupurile lor muribunde au fost aruncate în Mediterana, nefericiţii decedând în adâncul apei.

La Istanbul, Ollada, care îşi revenise după naştere, a plâns amarnic după ce a aflat drama dispariţiei tatălui şi fratelui mai mare. În Pafos, aceeaşi durere şi acelaşi regret că osemintele celor dragi nu puteau fi găsite şi îngropate. Yddah, văduvă la 37 de ani, împreună cu Yurnal, fiul de 12 ani, s-au descurcat cum s-au priceput, continuând comerţul cu mărfuri achiziţionate de pe vapoarele care soseau în port. Yurnal nu a plecat niciodată pe Mediterana, privind corăbiile cu groază, ca pe nişte cimitire aflate în mişcare.

Nina Petre
6 octombrie 2016

COMENTARIUL MIEI

„De data aceasta, fiecare rând citit mi-a trezit nişte emoţii de o încărcătură nemaitrăită de mine până acum.

Pe măsură ce am avansat şi am ajuns să aflu povestea lui Ismail şi, mai ales, felul regretabil şi tragic în care a murit, m-a copleşit o durere

sufletească răvăşitoare, o durere atât de vie, că îmi puteam reţine cu greu lacrimile, gata-gata să-mi inunde faţa.

Am simţit un regret atât de mare pentru viaţa nedreaptă a lui Ismail şi mi-a părut atât de rău că nu a reuşit să se bucure de ani lungi şi frumoşi alături de familia lui, adevărata lui comoară, oaza lui de linişte şi fericire, de care a fost privat drastic şi prematur, la o vârstă de 42 ani.

Crunta epidemie care a lovit tot echipajul de la bordul corăbiei nu a cruţat pe nimeni, şi încă şi acum mi-e greu să-mi imaginez felul în care sufletul lui Ismail a fost forţat să-i părăsească trupul muribund, aruncat în apă, îngheţat şi asfixiat în apele reci şi învolburate ale Mediteranei. Am ochii în lacrimi din nou. Retrăiesc o frică teribilă de moarte numai la simplul gând că m-aş putea afla în larg, fără urme de ţărm, pe mâinile valurilor nemiloase şi ucigaşe. Realizez acum de unde vine frica mea de ape întinse, adânci, răul de mare, de ocean, care a venit la pachet şi cu răul de înălţime - e de fapt frica de a muri într-un mod tragic, imprimată în subconştientul meu după moartea lui Ismail.

Am fost o singură dată la mare pe la 19 ani, împreună cu nişte prieteni, şi îmi amintesc groaza cu care mă uitam în larg când mă vedeam îndepărtată de mal cu câţiva metri. Îmi făcusem curaj să mă dau şi cu banana şi mai nu-ştiu-ce artificii din astea, menite să te distreze pe mare, dar mi-amintesc că eram terifiată când mă uitam în jos la valurile ce parcă se bucurau de o nouă pradă şi abia aşteptau să te prindă de picioare şi să te înghită... Îmi şi imaginam cum mă duc la fund şi mor înecată, ba mai rău... nu mi-am putut imagina niciodată ce e sub mare/ocean, acolo la adâncimea maximă. Chiar există vreun fund sau e o gaură neagră, pe unde intri direct în iad ?!

Am venit, în schimb, cu un curaj de admirat în lumea asta, poate pentru a mă ajuta să-mi înfrunt şi să mă vindec de fricile pe care le-am adus cu mine. Însă, recunosc, am evitat să cochetez cu ideea de a călători în larg, iar acum renunţ de tot, când ştiu ce generoasă poate fi karma cu mine şi, la ce memorie de elefant are, nu va ezita să mă „ferice ască” cu vreo surpriză dacă mă va prinde iar în larg.

Deşi, poate judec greşit. Apa, totuşi, e un element esenţial şi vital pentru noi, ne naştem în proporţie de 75% apă, şi luăm fiinţă tot într-un mediu lichid, încă din spaţiul intrauterin, atât de cald şi protector, acolo creştem, ne dezvoltăm, de acolo vedem şi simţim lumea. Apa e aducătoare de viaţă totuşi... şi, prin natura ei, e încărcată cu o energie purificatoare.

Îmi place mult viziunea chinezilor, care au luat imaginea apei ca simbol al acțiunii consecvente care străpunge toate obstacolele, nu în mod direct, prin forță, ci indirect, prin maleabilitate și fluiditate. *„Apa - este simbolul atitudinii umane care se adaptează condițiilor sau împrejurărilor de viață într-o manieră fluidă și fără a-și denatura substanța, autenticitatea interioară.”*

Cum aş putea să scap de frica de moarte asociată apei, care a rămas înrădăcinată în subconştientul meu?

De altfel, văd apa şi cu ochi buni, îmi place să o privesc în secvenţe din natură, îmi place s-o aud şi s-o ascult, mă linişteşte, îmi place s-o beau, s-o savurez, dar doar caldă.

Căldura deci... asta era! Acum se leagă totul, ăsta-i antitdotul! Mă ştiu sensibilă la frig şi umezeală încă de mică. Observ că, intuitiv, aleg bine, se pare; mă feresc de frig, umezeală şi apă rece mai ales. În mintea mea, apa caldă şi apa rece nu sunt una şi aceeaşi... Apa rece mă îmbolnăveşte, iar băile fierbinţi şi parfumate sunt chiar printre momentele preferate de răsfăţ. Apoi, mâncarea o prefer foarte fierbinte, ceaiurile, în special.

După nişte răceli constante în ultimii ani, am devenit o friguroasă incurabilă, încep să port hainele groase şi ghetuţele cu blăniţă încă din primile luni de toamnă. Paradoxal e ca răcelile cele mai cumplite le fac pe timp de vară, când toată lumea nu mai ştie ce să mai dea jos de pe ea de căldură. Groaznice-s răcelile astea de vară!!!

Acum, legat de teama faţă de relaţiile intime cu bărbaţii, înţeleg de unde vine. Plătesc datoria lui Ismail, care nu şi-a refuzat nicio plăcere trupească, indiferent de conjuncturi.

Apoi, legat de bărbaţii musulmani, am rămas absolut uimită să ştiu că acum un secol şi jumătate am fost eu însămi un musulman. În viaţa actuală, am început să simt un interes aparte pentru arabii din Iaşi, majoritatea studenţi la Medicină, dar nu atât din respect pentru un domeniu atât de frumos pe care au ales să-l studieze, cât pentru faptul că îmi plăcea să-i ascult cum vorbesc franceza (nimic de mirare, că până nu demult am fost şi eu o doctoriţă franceză apreciată şi îndrăgită de toţi). Apoi, anume la arabi şi la turci am simţit un şarm irezistibil, păr brunet şi des, barba neagră, aranjată şi coafată cu grijă, iar privirea lor îmi înmoaie picioarele, pur şi simplu... mă dezarmează, au atâta putere, atâta atitudine în ea! Şi mai au şi acel ceva căruia eu încă nu-i pot da un nume, dar care-mi suscită interesul şi curiozitatea ca un magnet... Iar turcii - cu ei nu am luat încă nici un contact direct - însă i-am urmărit îndeaproape

şi cu mult drag în serialul Suleyman Magnificul, plângeam şi mă bucuram alături de ei, ca şi cum mi-aş fi urmărit familia spirituală.

Am pus atâta suflet în acel film... încă mai aştept vreo continuare. Fiecare episod parcă mă ducea pe meleagurile natale; urmărind cu atenţie actorii turci, mă simţeam cumva acasă. Aş vrea măcar să le descopăr ţara, să ajung din nou pe meleagurile atât de dragi mie altădată...”

MIA
8 octombrie 2016
Iaşi

Episodul 3 - NADIRA

Eroina episodului spiritual nr.3 este sicilianca NADIRA TIRELLI, a cărei viaţă s-a desfăşurat între anii 1706-1779 (secolul 18).

NADIRA s-a născut în localitatea Licata, port la Marea Mediterană, situat în sudul Siciliei. Părinţii ei, Tiberius şi Altana, o aveau numai pe ea. Copilăria NADIREI a fost fericită. La fel şi adolescenţa, până la 16 ani, când părinţii i-au dat-o de nevastă avocatului Augusto Nari din Palermo.

Tiberius Tirelli, tatăl NADIREI, judecător de mare prestigiu, era chemat de câteva ori pe an în Palermo pentru a rezolva procese dificile, competenţa sa fiind bine apreciată în marile oraşe de pe insulă. Aşa l-a cunoscut pe tânărul avocat Augusto Nari, care i s-a părut a fi un om de caracter, potrivit să-i devină ginere.

La nuntă, NADIRA avea aproape 17 ani, iar Augusto împlinise 27 de ani. După căsătorie, soţul şi-a luat proaspăta soţie şi a dus-o în vila lui din Palermo, aflată în vecinătatea casei în care locuiau părinţii lui. Viaţa de femeie căsătorită a NADIREI a fost umbrită deseori de agitaţia socială şi politică a lumii siciliene, soţul ei, prin munca lui de avocat, fiind implicat în tot felul de procese, unele mai grave decât altele.

Până în anul 1713, Sicilia s-a aflat în stăpânirea regilor Spaniei. Până în 1860, cu unele întreruperi, Regatul Siciliei şi Regatul Napoli au fost unite. În urma războiului pentru succesiunea la tronul Spaniei (1701-1713), Regatul Siciliei a revenit ducelui de Savoia, Vittorio Amedeo II, încoronat ca rege al Siciliei la 24 decembrie 1713. Între 1720-1734, Sicilia a fost inclusă în Imperiul Habsburgic. Tratatul de pace de la Viena din 3 octombrie 1735 a confirmat trecerea Regatului Neapolelui şi al Siciliei din stăpânirea Habsburgilor în cea a Bourbonilor spanioli. Din 1734 până în

1779, cât a mai trăit NADIRA în Palermo, asupra Siciliei au domnit doi regi ce aparţineau dinastiei de Bourbon: Carol IV (1734-1759); Ferdinand III (1759-1825).

Până la 26 de ani, când, în sfârşit, a devenit mamă, NADIRA şi-a desăvârşit cunoştinţele de literatură, muzică şi pictură primite de la cele două guvernante profesoare aduse de părinţii ei în casa din Licata. Augusto o iubea mult. Se străduia să îi aline dorul de părinţi, reuşind, după naşterea micuţului Rodrigo, să îi aducă definitiv în Palermo. La 26 de ani, NADIRA, ca printr-un miracol, rămăsese însărcinată. A dus sarcina cu bine până la naştere.

Rodrigo era un copilaş dolofan, zâmbitor şi foarte cuminte. Cât timp a mai trăit Augusto, 4 ani, NADIRA nu a mai rămas însărcinată. Prin grija bunicilor din partea mamei şi a tatălui, micuţul Rodrigo creştea văzând cu ochii, dezvoltându-se armonios, trăindu-şi viaţa fericit. Băiatul avea 4 anişori când tatăl său, dispărut de acasă fără ştirea lui, nu s-a mai întors niciodată să se joace cu el.

Augusto împlinise 41 de ani, iar soţia lui, 30, când moartea le-a distrus familia. De cum sosise în Palermo, NADIRA ajunsese celebră prin frumuseţea, distincţia şi talentul ei de pictor, pus în valoare prin vânzarea unui număr mare de tablouri. Femeia picta mai mult marea, pe care o iubea nespus. Corăbiile o fascinau prin frumuseţea şi măreţia lor. Călătorise mult cu Augusto pe Mediterana, ajungând în ţări străine, chiar şi pe marea peninsulă unde Roma şi alte oraşe vestite îi transportaseră imaginaţia în trecutul lor istoric îndepărtat.

Unul dintre filfizonii din Palermo, mare amator de aventuri cu femei frumoase, s-a îndrăgostit de ea. Augusto nu voia să îl primească în casă, ştiindu-l că le compromitea pe femeile care îi dădeau atenţie. Obraznicul Claudio a continuat să se prezinte la poarta casei în lipsa lui Augusto, nefiind primit în vizită. Aceste insistenţe au durat câteva luni, până în toamna anului 1736. La sărbătorirea aniversării sale, când împlinea 41 de ani, Augusto l-a văzut din nou pe Claudio lângă poartă, cerându-i paznicului să îl lase să intre în curte. Furios, Augusto a ieşit, s-a certat cu el şi l-a convocat la duel pentru a doua zi, spre seară. NADIREI nu i-a spus nimic din ceea ce avea de gând să facă în ziua următoare. Împuşcat grav, nefericitul a închis ochii pe vecie în patul său de acasă, unde îl lăsaseră martorii participanţi la duel. Claudio s-a ascuns undeva la ţară, nefiind văzut multă vreme în Palermo.

La 30 de ani, rămasă văduvă cu un copilaş de 4 ani orfan de tată, NADIRA a simţit că se rupsese ceva în sufletul ei. Îşi pierduse omul iubit,

iar viaţa părea să nu mai aibă niciun rost pentru ea. Cel care i-a întins o mână de ajutor, consolând-o în durerea ei cu vorbe delicate, a fost chiar fratele ucigaşului Claudio. Rinelo avea 29 de ani când fratele său l-a rugat să îl asiste la duel. Tot Rinelo, împreună cu servitorii lui, l-a adus acasă pe muribundul Augusto.

După încheierea anului de doliu, timp în care a vizitat-o săptămânal pe NADIRA, a cerut-o în căsătorie, motivându-şi gestul prin iubirea pe care i-o purta şi prin dorinţa de a aduce o reparaţie asupra crimei comise de Claudio. NADIRA i-a acceptat cererea în căsătorie. Fără a-l iubi puternic cum îşi iubise soţul, ţinea la el ca la un frate de care nu se putea despărţi.

Rinelo i-a fost un soţ iubitor, cumsecade şi un tată bun pentru Rodrigo. Crescând sub imperiul frumoaselor amintiri despre tatăl său, băiatul a dorit să ajungă un avocat celebru ca Augusto, şi a reuşit.

Obştescul sfârşit al NADIREI s-a petrecut în anul 1779. Avea 73 de ani când o epidemie de tifos a ucis o mare parte a locuitorilor din Palermo. Trupul firav, obosit de viaţă, nu a rezistat cumplitei boli. Cu mari insistenţe la municipalitatea oraşului, Rinelo şi Rodgrigo au reuşit să îi salveze trupul neînsufleţit de groapa comună, unde li se dădea foc victimelor aruncate la grămadă. Au îngropat-o pe NADIRA la mare distanţă de Palermo, pe una din moşiile lor, fără ca vreunul dintre localnici să fi aflat cauza morţii acesteia.

Nina Petre
14 noiembrie 2016

COMENTARIUL MIEI

„Aşteptam cu nerăbdare să cunosc şi povestea celei de-a treia antecesoare a mea, Nadira, cu un nume atât de frumos, ce îmi sună cumva cunoscut.

În episodul spiritual nr.3 am fost o pictoriţă siciliană, frumoasă, manierată, cu un delicat şi profund simţ artistic. Din nou acelaşi suflet bun, iubit şi apreciat, dar care a fost pus la grele încercări, precum pierderea omului iubit, răni sufleteşti, boală, suferinţă şi o moarte regretabilă (asemănătoare predecesorului imediat, Ismail, care şi-a găsit sfârşitul în apele învolburate ale Mediteranei, tot răpit de tifos).

M-am bucurat să aflu că spiritul meu artistic de acum - caracterizat prin dragostea pentru muzică, dans, pictură şi literatură - îşi are o

explicaţie palpabilă. Nadira le-a îmbinat atât armonios întreaga ei viaţă, reuşind să împărtăşească cu ceilalţi roadele talentului său minunat.

Încă din anii de generală şi apoi pe parcursul anilor de liceu până într-a 12-a, eu am fost „pictoriţa” clasei, pentru că încă de mică am simţit că pictura reprezenta o parte din mine, o încercare de a-mi descoperi adevărata esenţă. Fiecare operă aşternută în culori pe colile de hârtie parcă îmi oglindea sufletul, venea ca un mesaj fie de la muza ce mă inspira, fie de la eul meu interior, care astfel se făcea auzit.

Odată cu trecerea anilor, pictura a rămas o pasiune iar eu am îmbrăţişat cu interes şi deschidere şi alte domenii care mi-au suscitat curiozitatea şi cu care am simţit că rezonez.

Un lucru bun pe care l-am remarcat a fost că Nadira a beneficiat şi de această dată de o educaţie aleasă, că a avut parte de oameni care i-au fost credincioşi şi care i-au iubit sufletul frumos, fiindu-i alături până la ultimul suflu.

Viaţa i-a cerut un preţ cam scump în schimb, răpindu-i Nadirei pe omul atât de drag inimii ei, soţul Augusto.

Cu toate astea, Nadira a părut a fi în vizor divin, aşa încât, chiar şi după pierderea suferită, lucrurile în viaţa ei s-au ameliorat îmbucurător de repede, fapt ce i-a permis să-şi trăiască viaţa cu demnitate, alături de oameni valoroşi şi dragi sufletului ei.

Eu sunt, în general, o fire predominant calmă, răbdătoare, empatică, înclinată spre a-i ajuta pe ceilalţi şi a mă implica personal, deseori mai mult decât e cazul. Sunt şi o fire spontană în acelaşi timp şi cred că asta e partea care mă ajută să-mi accesorizez fiece moment al vieţii în cel mai inedit mod.

Mi-aţi oferit o idee chiar ingenioasă legată de expoziţia cu peisaje sau poze cu natură, plăntuţe, flori, ape, cer, curcubeu, munţi şi animăluţe simpatice (prefer pufoşeniile de orice fel). Numai acest simplul gând devine o hrană pentru sufletul meu, atât de reconfortant, dându-mi în acelaşi timp o stare de pace interioară, linişte, recunoştinţă şi bucurie de a trăi.

Şi, în cele din urmă, la capitolul lucrurilor nerezolvate din viaţa mea, cred că am de lucrat cel mai mult, pe toate planurile.

Încă sunt pe calea cunoaşterii de sine, de a găsi sursa luminii din mine şi apoi de a o folosi într-un mod înţelept, fără a o irosi, pentru a reuşi în final să iau cele mai bune decizii în favoarea unui viitor care să mă împlinească.

Pe fiece om care intră în viaţa mea îl percep ca pe un profesor care vine cu o lecţie. Mă rog doar să am mintea deschisă şi suficient de luminată spre a percepe mesajele ce se îndreaptă către mine spre a mă întări în trup, minte şi spirit.”

MIA
17 noiembrie 2016
Iaşi